

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON SANDERSON

 MAGIC

İSİMSİZ'İN ÇOCUKLARI

 AKILÇELEN
kitaplar

İSİMSİZ'İN ÇOCUKLARI

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Deniz Evliyagil

 AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90 312 396 01 41

www.akilcelenkıtaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 47771

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Children of the Nameless, Brandon Sanderson

Kapak görseli: Chris Rahn

© 2018, Wizards of the Coast LLC. Wizards of the Coast, Magic: The Gathering isimleri, logoları, büyü ve karakter isimleri, ABD ve diğer ülkelerde Wizards of the Coast LLC'ye ait tescilli markalardır. Tüm hakları saklıdır.

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-69-1

Ankara, 2021

Çeviri	: Deniz Evliyagil
Redaktör	: Selcan Yıldız
Yayına Hazırlık	: Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni	: Emine Özyurt
Kapak Tasarımı	: Lodos Grup
Baskı	: Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj Sanayi Ltd. Şti. Sebze Bahçeleri Cad. Arpacıoğlu İşhanı No: 95/1 İskitler Ankara

BİRİNCİ KISIM

Giriş

İKİ TÜR karanlık vardı ve Tacenda ikincisinden daha çok korkuyordu.

İlk karanlık bildiğimiz karanlıktı. Işığın ulaşmakta zorlandığı yerlerde gölgelerin oluşturduğu karanlık. Bir dolabın veya ormanın yakınlardaki eski bir kulübenin aralık kapısının ardındaki karanlık. Bu ilk karanlık günbatımından sonraki karanlıktı; gece çökerken, içeri buyur etmekten başka çarenizin olmadığı davetsiz bir misafir gibi evlere sızardı.

İlk karanlığın kendine göre tehlikeleri vardı. Özellikle de gölgelerin soluk alıp verdiği, geceleri kötü şeylerin uluduğu topraklarda. Ama Tacenda asıl ikinci karanlıktan, her sabah üzerine hücum eden karanlıktan korkuyordu. Körlüğü doğrudan güneşin doğuşuna bağlıydı. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte görme yetisi kayboluyordu. Sonra bu ikinci karanlık onu ele geçiriyordu: Kaçışı olmayan, salt bir siyahlık. Anne babası ve rahipler istedikleri kadar öyle olmadığını söylesin, Tacenda o karanlığın içinde korkunç bir şeyin sürekli onu izlediğini biliyordu.

İkiz kız kardeşi Willia da biliyordu bunu. Onun laneti, Tacenda'nın lanetinin tam tersiydi. Willia gündüzleri görüyordu ama ikinci karanlık onu geceleri ele geçiriyordu. İkisinin aynı anda görebildiği tek bir an bile yoktu. Bu yüzden, ikiz oldukları hâlde kız kardeşler birbirlerinin gözlerinin içine bakamamıştı.

Tacenda büyürken ikinci karanlık korkusunu bastırmak için müziği denedi. En azından hâlâ duyabildiğini söyledi kendine. Hatta kör

olduğunda bu toprakların kendi doğal müziğini daha iyi duyuyormuş gibi geliyordu ona. Adımların altında ezilen çakılların sesi. Köy merkezinde oturduğu sandalyenin yanından bir çocuk geçtiğinde kahkahasının canlı titreşimleri. Tacenda bazen kadim ağaçların büyürken gerilip uzadıklarını bile duyabildiğini düşünürdü: Bükülen halatların çıkardığına benzer bir ses ve yapraklarının buna eşlik eden usul iç çekişleri.

Bir kerecik olsun, Güneş'i görebilmeyi çok isterdi. Gökyüzünde alev alev yanan dev bir ateş topuymuş, Ay'dan bile daha parlakmış, öyle mi? Keskin sıcaklığını teninde hissediyor, anlatılanların doğru olduğunu biliyordu. Ama gökyüzünde yanan bu muhteşem şenlik ateşini görerek gündelik hayata devam etmek diğer insanlar için tam olarak nasıl bir şeydi acaba?

Köylüler kızların zıt lanetini öğrendiğinde onları işaretli olarak bellemiştir. Batak'ın eli üzerlerinde, diye fısıldaşıyordu insanlar. Bu iyi bir şeydi. İkizlere sahip çıkıldığı, kutsandıkları anlamına geliyordu.

Tacenda bunu bir kutsama olarak görmekte zorlanmıştı, ta ki ilk gerçek şarkısını bulduğu güne dek. Henüz küçük bir çocukken, köylüler gezgin bir tüccardan ona bir davul almışlardı. Böylece tozsöğüdü tarlalarında çalışırken onlara şarkı söyleyebilecekti. Tacenda şarkı söylediğinde ağaçların arasındaki karanlığın geri çekiliyormuş gibi görüldüğünü söylüyor, güneşin daha güçlü parladığını iddia ediyorlardı. İşte böyle bir günde Tacenda içindeki gücü keşfetti ve çok güzel, insanın içini ısıtan bir mutluluk şarkısı söylemeye başladı. Bir şekilde bunun Batak'tan geldiğini biliyordu. Körlük lanetine eşlik eden Batak vergisi bir yetenek, bir lütuf.

Willia da kendi içinde bir güç hissettiğini söyledi. Tuhaf, şaşırtıcı bir güç. Kılıcı eline aldığı anda –daha on iki yaşında olmasına rağmen– kılıç ustası Barl'la bile boy ölçüşebiliyordu.

Willia hep daha sert, daha vahşi olardı. En azından gündüzleri. Geceleri ikinci karanlık onu ele geçirdiğinde, Tacenda'nın çok iyi bildiği bir dehşetle titremeye başlardı. O uzun geceler boyunca Tacenda, geçerli bir sebebi olmasa da o geceki körlüğünün hiç geçmeyeceğinden, aydınlığa bir daha kavuşamayacağından korkan kız kardeşine şarkılar söyledi.

Bu gecelerden birinde, on üçüncü doğum günlerinden kısa bir süre sonra, Tacenda bir şarkı daha keşfetti. Bu şarkıyı ormandan gelen, uluyup kükröyerek kapılarını tırmalayan bir şey ortaya çıkardı.

Geceleri bazen ormandan gelen yaratıklar evlere dalar, o evde yaşayanları alırlardı. Yaklaşımlar'da yaşamamanın bedeli buydu, bu topraklar onlardan kan vergisi talep ederdi. Kapıyı sürgülemekten ve hayatta kalmak için Batak'a veya Melek'e –artık hangisi tercih ediyorsanız– dua etmekten başka çare yoktu.

Fakat Tacenda o gece kız kardeşinin korkusunu görüp annesiyle babasının hıçkırıklarını duyunca, içeri dalan yaratığa *doğru* bir adım attı. Çatlayıp parçalanan kapıda, ağaçları zangırdatan rüzgârda, kulaklarında gök gürlemesi gibi yankılanan kendi kalp atışında bir şarkı duymuştu. Dudaklarını araladı ve bu yeni şarkıyı söyledi: Yaratığın acıyla bağırarak geri çekilmesine sebep olan şarkıyı. Bir meydan okuma şarkısı, bir kovma şarkısı, bir *korunma* şarkısı.

Ertesi gece köylüler ondan şarkısını karanlığa söylemesini istedi. Müziği ormanı sakinleştiriyor gibiydi. O günden sonra bir daha ormandan bir şey gelmedi. Bir zamanlar Yaklaşımlar'daki üç köyden en küçüğü olan köyleri, ikiz koruyucuları –gündüzleri talim yapan vahşi savaştı ve geceyi dinginleştiren sakin şarkıcıyı– duyan insanların akınına uğramaya başladı.

İki yıl boyunca köy olağanüstü bir huzur dönemi yaşadı. Geceleri bir kişi bile evinden alınmadı. Yaratıklar ulumadı. Batak ona tapan insanları gözetmek için koruyucularını yollamıştı. Kendine Konağın Beyi diyen yeni efendi, eskisinin yerini almaya geldiğinde kimse öyle özel olarak ilgilenmedi bile. Efendiler arasındaki çekişmelerde sıradan halka söz düşmezdi. Hem şu Konağın Beyi insanlardan uzak duran, içine kapanık birine benziyordu. Eh, bu da eski efendilerine kıyasla bir gelişme sayılırdı. Böyle düşünmüşlerdi.

Ama ikizler on beş yaşına girdikten hemen sonra her şey ters gitti.

Bölüm Bir

Tacenda

FISILDAYANLAR GÜNBATIMINDAN hemen önce geldi ve Tacenda'nın şarkısı onları durdurmaya yetmedi.

Kemanının tellerine dokunarak Korunma Şarkısı'nın nakaratını haykırdı Tacenda. Bu kemanı on dördüncü yaş gününde annesiyle babası hediye etmişti.

Artık ne annesi vardı ne de babası. O anda köye baskın yapmakta olan tuhaf yaratıklar tarafından on gün önce öldürülmüşlerdi. Tacenda daha onların acısını atlatamamışken yaratıklar Willia'yı da almıştı. Şimdi de tüm köy için geri gelmişlerdi.

Güneş henüz tamamen batmadığından Tacenda onları göremiyordu ama oturduğu sandalyenin yanından geçenlerin birbiri üstüne binen alçak seslerini duyabiliyordu. Tacenda'nın şarkısına eşlik eden bir alt melodi gibi kelimelerin ayırt edilemediği boğuk ve yumuşak bir tonda konuşuyorlardı.

Köyün merkezindeki her zamanki yerinde, suların çağıladığı sarnıcın yanında, Tacenda kemanının tellerine daha kuvvetle asıldı ve iki kat güçlü bir sesle şarkısını söylemeye devam etti. Şarkı *yeterli* olmaydı. İki yıl boyunca bu dehşeti tümüyle durdurmuştu. Ama Tacenda'nın yanından geçip giden Fısıldayanlar ondan etkilenmişe benzemiyordu. Kısa bir süre sonra da Tacenda'nın dört bir yanından bir dehşet korosu hâlinde korku çığlıkları yükselmeye başladı.

Tacenda şarkısını daha yüksek sesle söylemeye çalıştı ama sesi çatallanmaya başlamıştı. Öksürmek zorunda kaldı. Yutkundu, titredi, yine elinden geldiğince...

Soğuk bir şeyin ona dokunduğunu hissetti. Parmakları artık acıdan uyuşmuştu. Nefesini tutarak geri sıçrarken kemanını göğsüne bastırdı. Etrafı zifiri karanlıktı ama yanında o şeyin sesini duyabiliyordu: Çevrilen sayfaların sesi gibi, her biri ölümün nefesi gibi boğuk, üst üste binmiş bin fısıltı.

Derken o şey ona aldırış etmeden çekip gitti. Ama köylülerin geri kalanı bu kadar şanslı değildi. Kendilerini evlerine kilitlemişlerdi ve şimdi o evlerden çığlıklar, dualar, yalvarışlar yükseliyordu. Ta ki sesler birer birer susuncaya dek.

"Tacenda!" diye bağırdı biri yakınlarında. "Tacenda! Yardım et!"

"Mirian, sen misin?" Tacenda'nın sesi boğuk bir kurbağa viyaklaması gibi çıktı. Ses ne taraftan gelmişti? Tacenda karanlıkta hızla dönerken oturduğu sandalyeyi gürültüyle yere devirdi.

"Tacenda!"

Şu tarafta Tacenda sarnıç boyunca taşlara dokunarak koşup kendi yerini tespit ettikten sonra karanlığın içine atıldı. Buraları çok iyi bilirdi, köy meydanını geçerken tökezlemeyeli yıllar olmuştu. Yine de yaşadığı korku öyle az buz değildi. Sonuçta onu hâlâ dehşete düşüren o karanlığın içine atılmıştı.

Bu kez boşluğa adım atacak ve bir daha asla geri dönemeyecek miydi? Engin ve bilinmez karanlıklarda, tüm doğal duyulardan ve dokunuşlardan uzakta dolanıp duracak mıydı?

Neyse ki tam da bulmayı beklediği yerde bir evin duvarına ulaştı. Uyuşmuş parmaklarıyla pencere pervazını bulduğunda elinin altında Mirian'ın dizi dizi saksılarını hissetti. O telaşla içlerinden birine çarpınca saksı kaldırırma düşüp parçalandı.

"Mirian!" diye bağırdı duvar boyunca ilerlemeye devam ederken. Köyde hâlâ başka çığlıklar yankılanıyordu. Bazıları yardım istiyor, diğerleri panikle haykırıyordu. Sesler hep birlikte bir gök gürültüsü yaratıyordu ama her bir ses aynı zamanda kulağa öyle yalnız geliyordu ki.

"Mirian?" dedi Tacenda. "Kapın neden açık? Mirian?"

Tacenda'nın küçük eve girmesiyle yerde bir bedene takılıp tökezlemesi bir oldu. Yanaklarından süzülen yaşlarla diz çöktü. Bir elinde hâlâ kemanı vardı, diğeriyle bir eteğin dantellerine dokundu. Mirian'ın Tacenda'ya eşlik etmek için geç saatlere kadar yanında oturduğu akşamlarda kendi elleriyle işlediği dantellerdi bunlar. Tacenda'nın eli arkadaşının yüzünü buldu.

Mirian'ın bugün Tacenda'ya çay getirmesinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişti. Ve şimdi... Teni her nasılsa çoktan soğumuş, vücudu katılaşmıştı bile.

Tacenda'nın kemanı elinden yuvarlandı, duvara çarpıp bir şeyi yere düşürdü. Düşen şey yere çarparken neredeyse müzikal bir ses çıkardı.

Dışarıda son çığlıklar da pes etmek üzereydi.

"Al beni!" diye bağırdı Tacenda kapıya yönelerek. Kolunu keskin bir köşeye srtp kan içinde bırakmış, eteği yırtılmıştı. "Ailemi aldığın gibi beni de al!" Yeniden köy meydanına çıkmıştı. Azalmaya başlayan çığlıkların ve paniğin arasında cılız bir ses seçer gibi oldu. Bir ocuk sesi.

"Ahren?" diye bağırdı Tacenda. "Sen misin?"

Hayır. Batak, yalvarırım dualarımı duy. Ltten...

"Ahren!" Tacenda bu küçük, panik dolu çığlığı takip ederek başka bir binaya ulaştı. Bu kez evin kapısı kilitliydi ama bu da Fısıldayanları durdurmaya yetmemişti. Ruh gibi, hayalet gibiydiler.

Tacenda küçük bir elin camı yumrukladığını duyduğu pencereye doğru ilerledi. "Ahren..." dedi, kendi avucunu camın üzerine koyup. Bir soğukluk onu yaladı geçti.

"Tacenda!" dedi küçük oğlan boğuk bir sesle. "Ltten! Geliyor!"

Tacenda derin bir nefes aldı ve hığkırıklarının arasından şarkısını söylemeye çalıştı tekrar. Ama Korunma şarkısı işe yaramıyordu. Belki... Belki başka bir şarkı denese?

"Sıcak güneşin altında dertsiz... Dertsiz günler..." diye başlayıp eski şarkısını denerdi. Çocukken kız kardeşine ve köylülere söylediği neşeli şarkıyı. "Ve ışık yatıştırır ve kaçmaz..."

Kelimeler dudaklarında dondu kaldı. Göremediği sıcak güneş hakkında artık nasıl şarkı söyleyebilirdi? Dört bir yanında insanlar ölürken nasıl onları yatıştırmaya, neşelendirmeye alışabilirdi?

O şarkı... O şarkıyı artık hatırlamıyordu.

Binanın içinden gelen hafif bir kt sesiyle birlikte Ahren'in çığlıkları kesildi. Dışarıda son haykırışlar da susmuştu. Köy sessizliğe gömüldü.

Tacenda pencereden uzaklaştı. Derken arkasında ayak sesleri duydu.

Ayak sesleri. Fısıldayanların ayak sesleri yoktu.

Hızla ayak seslerinin geldiği tarafa döndü ve yakınlarda onu izleyen birinin giysisinin hışırdadığını duydu.

“Seni duyuyorum!” diye bağırdı Tacenda göremediği kişiye. “Konağın Beyi! Ayak seslerini duyuyorum.”

Soluklarını da duyuyordu. Tüm sesler, hatta Fısıldayanların fısıltıları bile yavaş yavaş dindi. Ama orada onu izleyen her kimse, öylece hareketsiz durmaya devam etti.

“Al beni!” diye bağırdı Tacenda ikinci karanlığa. “Bitsin artık!”

Ama ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Köyde soğuk, yalnız bir esinti dolaştı. Tacenda güneşin son ışıkları da çekilirken havanın serinlediğini hissetti. Gece çökerken görüşü de geri geldi. Siyahlık yerini gölgelere bırakırken Tacenda gözlerini kırıştırdı. Gökyüzü hâlâ az önce batan güneşin sıcaklığını taşıyordu. Ateş söndükten sonra bir süre daha oyalanan közler gibi.

Tacenda kendini sarnıcın yanında dikilirken buldu. Kahverengi saçları birbirine dolaşmış, yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Kıymetli kemani Mirian’ın kapısının hemen iç tarafında yerde yatıyordu, ahşap gövdesinde bir çatlak oluşmuştu.

Köy sessizdi. Tacenda ve cesetler dışında boştu.

Bölüm 2

Tacenda

TACENDA YARIM saat boyunca evlere girdi çıktı, ümitsizce sağ kalan birilerini bulmak için çabalayıp durdu. Kaçıp kiliseye saklanan aileler bile ölmüştü. Gözlerinde ışıktan, kanlarında sıcaklıktan eser kalmamış cesetlerle karşılaşmıştı.

Annesiyle babası da on gün önce onlarla aynı kaderi paylaşmıştı. Willia'yla birlikte Batak'a sunu götürüyorlardı. Konağın Beyi yollarını kesmiş ve her nedense onlara saldırmıştı. Her ne kadar sıra dışı bir gücü olsa da onun korkunç sihriyle boy ölçüşebilecek kadar kuvvetli olmayan Willia'yı da kolayca alt etmişti.

Willia yine de kaçmayı başarmış ve yardım istemek için manastıra koşmuştu. Kilise muhafızlarıyla birlikte olay yerine geri döndüğünde iki cesetle karşılaşmışlardı sadece. Annesiyle babasının bedenleri çoktan soğumuştü. Sonrasında o gece ilk kez Fısıldayanlar ortaya çıkmıştı... Köylerden uzakta başıboş dolaşan insanları öldüren tuhaf hayaletler... Şahitler onların Konağın Beyi'nin buyruğu altında olduğuna yeminler ediyordu.

O zaman bile Tacenda bunu atlatacaklarını ümit etmişti. Batak'ın onları koruyacağını ummuştu. Ta ki Konağın Beyi tekrar gelip Willia'yı öldürünceye kadar. Ve şimdi...

Ve şimdi...

Weamer'ların eşğine çöktü, başı ellerinin arasında, ay ışığının altında öylece kaldı. Rahipler ve Willia, annesiyle babasını kilise töreniyle gömmek istemişlerdi ama Tacenda bedenlerini Batak'a iade etmekte ısrar etmişti. Rahipler meleklerle ilgili ne anlatırsa anlatsın,

Yaklaşımlar'da yaşayanların çoğu en nihayetinde Batak'a ait olduklarını bilirdi.

Ama... Şimdi tüm bu cesetleri Batak'a kim iade edecekti? *Tüm köyü?*

Aniden tüm bu cesetler gözlerini dikmiş, onu izliyorlarmış gibi geldi Tacenda'ya. Ağrıyan eliyle, bileğine doladığı kız kardeşinin kolyesine dokundu. Basit bir deri kayışa demirden bir İsimsiz Melek ikonu takılmıştı. Bu ve kemanı dışında hayatında önemli başka hiçbir şey kalmamıştı. Onu gözleyen bu ölü gözlerin varlığında, artık burada kalması için bir neden yoktu.

Uyuşmuş bir hâlde kemanını aldı ve yürümeye başladı. Köyden çıktı, Willia'nın cesedinin bulunduğu tozsöğüdü tarlasını geçti. O gün... O gün Tacenda'nın da bir parçası ölmüştü. Belki bu yüzden, şimdi artık her şey bitmişken, kendini ağlayamayacak kadar yorgun hissediyordu.

Köyü geride bırakıp, akli başında kimsenin bu saatte girmeyeceği karanlık ormana girdi. Gece vakti ormanda dolaşmak bela aramak, kaybolmaya davetiye çıkarmak veya kendini bir canavara yem etmek demekti. Ama Tacenda artık bunu niye dert edecekti ki? Hayatının bir anlamı yoktu ve geri dönmeyi planlamayan biri zaten kaybolamazdı.

Yine de... gözlerini kapattığında karanlığın neredede daha koyu ve yoğun olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse o çok korktuğu ikinci karanlığın verdiği his gibiydi. Birkaç yıl önce gezgin tüccarların yanında gelen kasabalı bir kör kızla tanışmışlardı. Willia nihayet biriyle İkinci Karanlık hakkında konuşabileceği için çok heyecanlanmıştı. Fakat kız onların anlattıklarını şaşkınlıkla dinlemişti. Karanlıktan korkmuyordu ve onların niye korktuğunu da anlayamamıştı.

Tacenda ancak o zaman gerçek anlamda anlamaya başlamıştı. Lanet onları ele geçirdiğinde gördükleri şey daha derin, daha tuhaf bir şeydi. Körlüğün ötesinde bir şey.

Karanlığın içinde ilerlemeye başladı. Eteği yerdeki otlara takılıyor, halkalarını saymaya kalksa muhtemelen sayısını karıştıracacağı kadim ağaçların yanından geçiyordu. Pek çok geceler bu ağaçlar Tacenda'nın tek seyircisi, yapraklarında dolaşan rüzgâr da tek alkışı olmuştu. O saatlerde köyün geri kalanı rahatsız, yağmur azalmış bir lambanın titrek uykusuna dalmış olurdu. Olur ya nefes nefese uykundan uyanırsan, en azından sağ uyanmışsın demekti.

Gümüşi ay ışığıyla orasından burasından delinen sonsuz karanlık örtü gökyüzünün kendisi olsa gerekti. Ağaçların oluşturduğu karanlık kolonların üstünde duruyor, yansımaların yansımaları gibi sonsuzluğa uzanıyordu. Tacenda yarım saat boyunca aralıksız yürüdüyse de kimse saldırmadı. Belki orman canavarları bile gecenin bir vakti tek başına dolaşan on beş yaşında bir kız görmenin şoku içindeydi.

Az sonra Batak'ın kokusunu almaya başladı. Yosunlar ve durgun suda çürümüş şeylerin kokusu. Bir ismi yoktu ama tüm köylüler kendileri üzerinde hakkı olduğunu bilirdi. Batak onların korumasıydı çünkü ormanın en karanlık yerlerini dehşete düşüren şeyler bile –cisimleşmiş kâbuslar bile– Batak'tan korkardı.

Ama bu gece bize yardım etmedi.

Tacenda bir açıklığa ulaşmıştı. Batak'ın sesini kendi kalp atışını tanıdığı gibi tanırırdı: Arada sırada bir kemiğin kırılmasını andıran çatırtılarla bölünen, kaynayan suyla dolu bir çaydanlığın çıkardığı ses gibi alçak sesli bir gümbürtü. Annesi ve babasıyla defalarca sunu getirmişti buraya. Gerçi hiçbir zaman gece gelmemişlerdi.

Burası hayal ettiğinden... daha küçüktü. Karanlık suyla dolu, koursuz bir şekilde yuvarlak bir havuz. Ormanın bu bölümünde irili ufaklı bir sürü aynaz ve tehlikeli bataklık olsa da insanlar tarafından sadece bu havuz özel olarak “Batak” diye bilinirdi.

Tacenda tam sınırdaki durdu, annesiyle babasını suya ittiklerinde çıkan sesi hatırladı. Suyun hareketinin o tanıdık şıpırtısından ziyade bir iç çekiş gibiydi. Batak'a attığınız bedenlere ağırlık bağlamanız gerekmezdi. Cesetler dibe çöker ve bir daha çıkmazlardı.

Havuzun kenarında bir an kararsız kaldı. İnsanlarını korumak için nesillerdir eşine rastlanmamış bir özellikle doğmuştu. Fakat bu gece görevinde başarısız olmuştu ve Fısıldayanlar bile onu istememişti. Geriye yapabileceği tek şey kalıyordu; annesi ve babasına katılmak. Kendini bu inanılmaz durgun sulara bırakmak. Kaderi buydu.

Hayır, diye fısıldadı içinden, ta derinlerden bir ses. Hayır, ben seni bunun için yaratmadım... Tacenda tereddüt etti. Şimdi bir de deliriyor muydu?

“Hey!” diye seslendi bir ses arkasından. “Hey, kim var orada?”

Çiğ bir ışık parlayıp Batak'ın etrafında gezindi. Tacenda arkasını döndüğünde bekçi kulübesinin kapısında dikilen yaşlı adamı gördü. Adam elindeki feneri havaya kaldırmıştı. Karmakarışık sakalı büyük ölçüde kırılmış olsa da kolları hâlâ kaslı, duruşu hâlâ güçlüydü.

Roma, Yaklaşımlar'a gelip de manastırda yaşamaya başlamadan önce bir kurt adam avcısıydı.

"Bayan Tacenda?" dedi ve resmen atılıp onu yakaladı. "İşte oldu! Uzak dur oradan, çocuğum! Sorun ne? Neden Verlasen'de değilsin? Niye köyde şarkını söylemiyorsun?"

"Ben..." Canlı birini görmek Tacenda'yı afallatmıştı. Dünyadaki herkes... herkes ölmemiş miydi? "Bizim için geldiler Roma. Fısıldayanlar geldi..."

Roma onu Batak'tan uzağa, kulübeye doğru çekti. Burası güvenliydi. Rahiplerin koruması altındaydı. Gerçi aynı koruma bu gece köylüleri kurtaramamıştı. Tacenda artık neyin güvenli olduğunu, neyin olmadığını bilmiyordu.

Manastırdaki rahipler sırayla kulübede bekçilik ederlerdi. Geçtiğimiz günlerde insanların Batak'a sunu getirmesini yasaklamaya çalışmışlardı. Rahipler Batak'a güvenmiyor, Yaklaşımlar sakinlerinin bu kadim dinden kurtarılması gerektiğini düşünüyorlardı. Ama bir yabancı, Roma gibi iyi biri bile olsa, bunu anlayamazdı. Batak onların sadece dini değildi. Onların doğasıydı.

"Ne oluyor çocuğum?" diye sordu Roma onu küçük bekçi kulübesinde bir tabureye oturturken. "Ne oldu?"

"Öldüler Roma. Hepsi. Annemle babamı, kız kardeşimi alan hayaletler... Tüm güçleriyle saldırdılar. Herkesi öldürdüler."

"Herkesi mi?" diye sordu Roma. "Ya kilisedeki Rahibe Gurdenvalla?"

Tacenda başını iki yana salladı. Kendini uyuşmuş hissediyordu. "Fısıldayanlar koruma büyülerini aştı." Başını kaldırıp Roma'ya baktı. "Konağın Beyi. O da oradaydı Roma. Onun ayak seslerini duydum. Nefesini duydum. Fısıldayanlara o liderlik ediyordu. Herkesi öldürdüler. Geriye ölü gözlerden, soğuk tenlerden başka bir şey bırakmadılar."

Roma sessizliğe gömüldü. Sonra aniden fırladı, kulübedeki küçük dolaptan kılıcını alıp kuşandı. "Manastıra, Başrahibe'ye gitmem lazım. Eğer Konağın Beyi gerçekten... Neyse, o ne yapılacağını bilir. Hadi gidelim."

Tacenda yine başını iki yana salladı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Hayır.

Roma onu çekistirdiyse de oturmaya devam etti.

"Cehennem ateşleri yağsın çocuğum," dedi. Kapıdan dışarı, Ba-

tak'a doğru baktı, sonra da gözlerini kıstı. "Bu kulübenin üzerindeki duaların seni ormanın kötülüklerinden koruması lazım. Ama... eğer o hayaletler kiliseye bile girebildiyse..."

"Fısıldayanlar zaten beni istemedi ki."

"Batak'tan uzak dur," dedi Roma. "Bunun için en azından bana söz ver."

Tacenda uyuşmuş gibi başını salladı.

Yaşlı savaşçı-rahip derin bir nefes aldı, ardından içine bir mum yakıp fenerini aldı eline ve gecenin içine daldı. Verlasen'den geçen yoldan gidecek, böylece köyü bir de kendi gözleriyle görecek.

Herkes ölmüştü. *Herkes.*

Tacenda, Batak'a bakarak oturmaya devam etti. Sonra yavaş yavaş yine bir şey hissetmeye başladı. İçinde yükselen sıcak bir şey. *Öfke.*

Konağın Beyi'ne hiçbir şey olmayacaktı. Roma istediği kadar onu Başrahibe'ye şikâyet etsin, bölgenin yeni efendisi olarak adam her tür suçlamadan, cezadan muaftı. Rahiplerin ona gerçek anlamda karşı çıkacak gücü yoktu. Belki biraz bağırır çağırırlardı ama öldürülme korkusuyla daha fazlasına cesaret edemezlerdi. Verlasen'in iki kardeş köyü de Bey'in katlettikleriyle tatmin olmuş olmasını ümit ederek başlarını diğer tarafa çevirip hayatlarına devam edecekti.

Ormandan gelen tehlikeler bir yana, bu toprakların gerçek canavarları daima beyler olmuştu. Tacenda öfkeden köpürerek küçük kulübeyi aramaya başladı. Kulübedeki tek gerçek silahı Roma almıştı. Yine de eski buz kutusunda paslanmış bir buz kıracağı buldu. İşini görürdü. Mumu üfleyip söndürdü, ardından yine ay ışığına çıktı.

Konağa giden yola yöneldiğinde Batak onaylarcasına gürüldedi. Tacenda bunun aptalca bir başkaldırı olduğunun farkındaydı. Bey hiç şüphesiz onu öldürecek. Ona işkence edecek, cesedi üzerinde türlü deneyler yapacak, ruhunu ifritlere yem edecekti.

Tacenda yine de gitti. Kendini Batak'a atmayacaktı. Bu onun kaderi değildi.

Konağın Beyi'ni öldürmeyi deneyecekti.

Bölüm 3

Tacenda

KONAĞIN BEYİ iki yıl önce, Tacenda Korunma Şarkısı'nı keşfettikten hemen sonra gelmiş, Yaklaşımlar'ın bir önceki hükümdarını hiç vakit kaybetmeden alt etmişti. Efendi Vaast diye bilinen bu yaratığın bariz ölümünün ardından kimse gözyaşı dökmemişti. Efendi Vaast geceleri ziyaret ettiği genç kadınlardan aldığı kanın ölçüsünü sık sık kaçırdı.

Ama en azından hiçbir zaman bütün bir köyü bir gecede elden geçirmeye kalkmamıştı.

Tacenda konak arazisinin sınırında yere çömelip gösterişli binaya baktı. Pencerelerinde olağan dışı bir kırmızı ışık parlıyordu. Konağın Beyi'nin ifritlerle düşüp kalktığı zaten bilinen bir gerçektir. Hatta ön yolun her iki yanına dizili kanatlı heykeller –Tacenda karanlık silüetlerini izlediği sırada– arada bir kıpırdayıveriyordu.

Buz kıracağını daha sıkı kavradı. Kemani sırtında asılıydı. Binanın arka tarafında hizmetkâr girişi olması lazımdı. Babası gömlekleri oradan teslim ettiğinden bahsetmişti.

Tacenda ormandan çıktı ve kendini fena hâlde göz önünde hissederek çimleri geçti. Ay ışığı çok çığ ve parlak görünüyordu. Güneş bundan daha parlak olabilir miydi gerçekten? Yüreği ağzında, buz kıracağı hançer gibi elinde, nihayet konağın yan tarafına ulaştı. Tahta duvara yaslandı, ardından yavaş yavaş güneye ilerledi. O taraftan bir parıltı geliyordu. Yoksa bunlar... ses miydi?

Binanın arka köşesine ulaşip başını uzattığında açık bir kapı gördü. Açık hizmetkâr kapısından bahçeye dikdörtgen şeklinde bir ışık

düşüyordu. Nefesini tuttu... Kırmızı derili minik yaratıklar kapının önünde sohbet ediyorlardı. Boyları en fazla Tacenda'nın beline kadar gelen şekilsiz iblislerin uzun kuyrukları vardı ve üzerlerinde giysisi yoktu. Çürük elmalarla dolu bir fıçıdan elma alıp birbirlerine atıyorlardı.

Bu elmalar... Bunlar geçen ay meyve bahçesinden toplanmış, usul gereği Konağın Beyi'ne gönderilmişti. Köylüler ona en güzellerini seçip göndermişti ama fıçının hâline bakılırsa elmalar çürümeye terk edilmişti.

Tacenda başını geri çekti. Nefesi hızlanmıştı, eli titriyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp yaratıkların gırtlaklarından çıkardığı saçma sapan seslerle konuşmalarını dinledi. Ormandan gelen korkunç sesleri dinlediği çok olmuştu ama yaratıkları kanlı canlı karşısında görmek apayrı bir şeydi.

Kendini hareket etmeye zorlayıp duvar boyunca birkaç pencereyi açmayı denedi. Ne yazık ki hepsi sürgülüydü ve kırmaya kalkarsa tüm dikkatleri üzerine çekerti. Geriye ya ön kapı ya da yaratıkların bulunduğu arka kapı kalıyordu.

Az önceki köşeye geri dönüp kendini zorlayarak tekrar yaratıklara baktı. İçlerinden dört tanesi sağlam görünen bir elma için ağız dalaşına tutuşmuştu. Tacenda derin bir nefes aldı.

Ve şarkısını söyledi.

Korunma Şarkısı'nı. Yumuşacık, alçak bir sesle söylüyordu ama kemanın telleri titreşerek karşılık vermekte gecikmedi. Şarkı söylemeye başladığında tellerine dokunmasa bile keman bunu hep yapardı...

Şarkı Tacenda'nın içinden, tutku ve acı bileşimi bir sıcaklığın yükselmesine neden oldu. Müzik ağzından değil tüm bedeninden yayılıyordu. Bu gece sanki daha bir coşkulu gibiydi. Daha canlı. Tacenda'dan çok daha canlı.

İblisler oldukları yerde donakalırken siyah gözleri şaşkınlıktan koca koca açıldı. Geri kaykılırken açılan ağızları sivri dişlerini ortaya serdi. Sonra, şükürler olsun ki, tiz bir ses çıkarıp gözleriyle ormanı tarayarak uzaklaştılar.

Şarkı devam etmek, daha yüksek sesle içinden taşmak istiyordu. Tacenda yine de söylemeyi kesti ve rahat bir nefes verip yavaşça iç geçirdi. Müzik onun tekrar hissetmesini sağlamıştı. Onu bulanık, soğuk sulardan çekip çıkarmış ve içine bir şekilde hayat üflemişti. Fakat öfke ve keder dışında hissedebileceği ne kalmıştı ki?

Görevine odaklan. Buz kıracağıını önünde tutarak konağın arka kapısından içeri süzüldü ve ahşap işlemeleri, yere serili kalın halısıyla tehlikeli derecede davetkâr bir koridora adım attı. Burası bir canavarın eviydi. Bu evin dostane görünümüne ancak ormanın derinliklerinde karşılaştığı, gülümseyerek ona hazineler vaat eden küçük bir kıza güveneceği kadar güvenirdi.

Yandaki odanın ahşap döşemelerinden ayak sesleri geldi. Tacenda dehşetli bir şeyin oradan fırlayıp kendisini yakalayacağından emin, az ilerideki merdivenlere seğırtti hemen. Tam yeniden hareketsiz kalmıştı ki koyu gri tenli bir şey koridora çıktı. Devasa yaratığın boynuzları neredeyse tavana değiyor, yere güm güm basıyordu.

Tacenda onun arka kapıdan dışarıyı kolaçan etmesini korkuyla izledi. Şarkısını duymuş ya da hissetmişti. Tacenda'nın bir an evvel onun görüş alanından çıkması gerekiyordu. Böylece ikinci katta karşısına çıkan ilk odaya daldı. Pencerenin yanında ay ışığıyla aydınlanan karyola sayvanına bakılırsa burası yatak odası olmalıydı.

Odanın diğer tarafındaki kapıdan kocaman bir banyoya geçti. Banyodaki küvette tüm aile hep birlikte rahatça banyo yapabiliirdi. Tacenda kapıyı çekip kendini sıradan karanlığa kapattı. Karanlığın bu türünü neredeyse davetkâr bulurdu. Ya da en azından tanıdık.

Yaşadığı gerilim burada nihayet üzerine hücum etti. Karanlıkta bir tabureye oturdu, titreyen elinde tuttuğu buz kıracağıını göğsüne bastırdı. Kemani sırtında yumuşak bir sesle tıngırdamaya başladı... Kendini sakinleştirmek için şarkı mırıldandığını ancak o zaman fark edip hemen sustu.

Bunun yerine, kız kardeşinin cesedini rahiplere teslim etmeden önce ondan aldığı kolyeye dokundu.

Willia meleklerle güvenmişti. O hep daha güçlü olandı, bir savaşçıydı. Tacenda ölmeli, o yaşamalıydı. Willia'nın Konağın Beyi'ni öldürmek için gerçek bir şansı olurdu en azından.

İkisi hep birbirlerine yaslanmışlardı. Gündüzleri Willia Tacenda'yı cesaretlendirir, onu işçilere şarkı söylesin diye tarlalara götürürdü. Geceleri Willia korkuyla büzülürken Tacenda ona şarkı söylerdi. İkisi birlikte tek bir ruhtu. Şimdi Tacenda'nın tek başına yaşamaya çalışması mı gerekecekti?

Sesler.

Tacenda karanlıkta dikildi. Seslerin yaklaştığını duyabiliyordu. İçlerinden biri sert, otoriter bir sestti. Bu sesi biliyordu. Bu sesi iki ay

önce, Konağın Beyi babasının teslim ettiği gömleklerden şikâyet etmek için maskesi ve peleriniyle evlerine geldiğinde duymuştu.

Ayak sesleri dışarıdaki yaşlı ve yorgun tahtaları inletiyordu. Tacenda ayağa fırlayıp kapının iç tarafına konumlandı. Kapı açılıp içeri ışık dolarken bir an paniğe kapıldı. Ve sonra...

Sonrası sükûnet. Vakit gelmişti.

İntikam vakti.

Karanlıktan atıldı ve uyduruk silahını Bey'e savurdu. Buz kıracağı, kalem bıyığı, geriye taranmış koyu renk saçları ve siyah takım elbisesiyle zorbalık timsali olan Bey'in dosdoğru sol göğsüne, mor kravatının hemen yanına indirdiğinde tatmin edici bir ses çıktı. Buz kıracağı ete gömülmüş, bir kemiğe dayanmıştı.

Bey dondu kaldı. Yüzündeki şok ifadesine bakılırsa Tacenda onu gerçekten gafil avlamıştı. Dudakları aralandıysa da kıpırdamadı.

Onun... Onun kalbini delmiş olabilir miydi? Onu gerçekten...

"Bayan Highwater!" diye seslendi Bey, omzunun üzerinden. "Burada, üstelik banyomda bir köylü kızı var."

"Ne istiyor?" diye sordu bir kadın sesi diğer odadan.

"Göğsüme bir buz kıracağı sapladıl!" Adam, Tacenda'yı banyoya doğru itti, ardından kıracağı çekip çıkardı. Kıracak boydan boya kanıyla kaplanmıştı. "Üstelik paslı bir buz kıracağı."

"Güzel!" diye seslendi ses. "Sor bakalım, ona borcum ne kadarmış?"

Tacenda cesaretini –öfkesini– topladı ve dimdik durmaya gayret etti. "İntikamımızı almaya geldim!" diye bağırdı. "Geleceğimi bilmen gerekirdi, tüm o yaptıklarından..."

"Of, şişşt," dedi adam. Sesi öfkeli den ziyade canı sıkılmış gibi çıkıyordu. Gözleri mavi bir dumanla dolmuş gibi bir an bulutlandı.

Tacenda tekrar üzerine atılmaya çalıştıysa da gizemli bir şekilde olduğu yere mihlandı. Gerildi, kendini hareket etmeye zorladı ama ancak gözünü kırpabildi. Ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen o sürede tüm cesareti uçtu gitti. Buraya gelmenin bir intihar olduğunu baştan beri biliyordu. Bir parça olsun intikam alabilmeyi ummuştu ama adamın açılan yaradan dolayı acı çekermiş gibi bir hâli bile yoktu. Ceketini çıkarıp yatak odasındaki bir koltuğa fırlattı, ardından buruşmuş beyaz gömleğinin kanlı kısmını çekiştirdi.

Bu arada az önce konuşan kadın nihayet odaya girmişti... Gerçi *kadın* demek pek doğru olmayabilirdi. Yaratık diz boyu sade bir etek

ve üzerine oturan gri ceketle insan kıyafetleri giymiş ve siyah saçlarını topuz yapmıştı. Fakat saçlarının arasından minik boynuzlar çıkıyordu ve teni kül grisi, gözleri koyu kırmızıydı. Bey'in emri altındaki ifritlerden biriydi.

İfrit kolunun altına bir defter sıkıştırdı ve Tacenda'ya bir göz atmak için o tarafa yürüdü. Tacenda mücadele etmeye çalıştıysa da az önce meydan okumak için takındığı o dimdik duruşunu bir milim olsun değiştiremedi.

"Tuhaf," dedi ifrit kadın. "On altıdan büyük durmuyor. Senin şu sukastçı bozuntularının çoğundan daha genç."

Adam yine yarasını yokladı. "Beni bıçakladı Bayan Highwater. Bu duruma hak ettiği ciddiyetle yaklaşmıyorsun. Gömleğim *mahvoldu*."

"Başka bir tane ayarlarız."

"Bu en sevdiğimdi."

"Tıpkı bunun gibi tam otuz yedi gömleğin daha var. Hayatın buna bağlı bile olsa aralarında en ufak bir fark bulamazsın."

"Konu bu değil." Bey tereddüt etti. "*Otuz yedi* tane mi? Bu kadarı benim için bile biraz abartılıymış."

"Terzinin yenmesi ihtimaline karşı stok yapmamı istemiştin." İfrit kadın, Tacenda'ya doğru bir el işareti yaptı. "Bu çocuğu ne yapayım?"

Tacenda bir nefes aldı. Hâlâ nefes alabiliyordu. Gerçi gözleri öylece donup kalmış, dümdüz karşıya bakıyordu. Bey'in banyodan çıkıp yatak odasında bir koltuğa çöktüğünü zar zor ayırt edebildi.

"Yak işte, ne bileyim ben," dedi Bey, bir kitaba uzanırken. "Ya da iblisleri besle. Taze et için yalvarıp duruyorlardı."

Canlı canlı yenecek miydi?

Gözünde canlandırmaya çalışma. Düşünme. Tacenda nefes alıp vermeye odaklanmaya çalıştı.

İfrit kadın –Bayan Highwater– banyo kapısına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cehennemin dibine gidip dönmüş gibi görünüyor. Ve pek öyle güzel yerlerine de gitmemiş."

"Cehennemin güzel yerleri mi var?" diye sordu Bey.

"Magmanı ne kadar sıcak tercih ettiğine göre değişir. Kızın üstündeki şu yırtık pırtık, çamurla kaplı ve kanlı elbiseye bir bak. Sana da bu kızda bir tuhaflık varmış gibi gelmiyor mu?"

"Pis ve kanlı," dedi adam. "Köylüler zaten hep böyle görünmez mi?"

Bayan Highwater omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

"Köy modasını takip etmiyorum," dedi Bey oturduğu koltuktan. "Kayışları çok sevdiklerini biliyorum. Ve bir de yaka takmayı. Geçen gün bir adam gördüm, yakası öyle yüksekti ki yemin ederim şapka kafasına değmiyor, yakanın üzerinde duruyordu..."

"Davriel," dedi Bayan Highwater. "Ben ciddiylim."

"Ben de. Kollarında da kayışlar vardı." Bey sol kolunu kaldırıp inanmazlıkla salladı. "Kolunun üstünü sarmak içindi sanki. Hiçbir amacı yoktu yani. Sanırım insanlar orasından burasından bağlamazlarsa giysilerinin kaçıp gideceğinden korkuyor."

Tacenda sessizce bu konuşmalara katlanmaya çalışıyordu. Sohbetleri tuhaf ama bir o kadar da saygısızcaydı. Onlar için önemsiz bir sıkıntı kaynağından başka bir şey değildi bütün bunlar, değil mi?

Yine de tartışmaları ne kadar uzun sürerse Tacenda'yı iblislere yem etmeleri o kadar gecikecekti. O öyle hareketsiz yatarken iblislerin az önce elmalarla yaptıkları gibi onun eti için dalaştıklarını gözünde canlandırmadan edemedi. Her ne kadar çığlık atamıyor olsa da duyduğu acı olabildiğine keskin ve gerçektir...

Nefes al. Sadece nefes alıp vermeye odaklan.

Derin bir nefes aldı, nefes verdi. Dudakları bile donmuştu. Dili ve boğazı âdeta taş kesilmişti. Ama belki... çabalarsa...

Derin bir nefes daha aldı, sonra alçak –ama doğru tonda– bir ses çıkarmayı başardı. Kemanı tellerini uyumlu bir şekilde titreterek karşılık verdi.

Konağın Beyi ani bir hareketle ayağa fırladı.

Korunma Şarkısı! Korunma Şarkısı'nı söyle! Tacenda denedi ama tüm çabasına rağmen alçak sesli bir mırıltıdan öteye geçemedi ve bu da ne ifriti ne de efendisini rahatsız etmiş görünmüyordu.

"Crunchgnar'ı çağır," dedi Bey nihayet. "Suikastçıyı bağlasın ve onu kimin gönderdiğini anlattırsın."

Bölüm 4

Davriel

DAVRIEL CANE –Konağın Beyi– birilerinin onu öldürmeye çalışıp durmasından artık fena hâlde sıkılmaya başlamıştı.

Madem insanlar onu rahatsız etmeye devam edecekti, bu ücra yere gelmesinin ne anlamı kalmıştı? Davriel kendisine ulaşılmasını had safhada zorlaştırmıştı ama bu kendini beğenmiş maceracı tipler bunu da başka bir meydan okuma olarak görüyordu anlaşılan.

Beni bir kullansan artık böyle derterin kalmayacak, dedi Varlık, Davriel'in zihninin derinlerinde bir yerden. İpek gibi, davetkâr bir sesi vardı. *Bir kez gücümüzden emin olduk mu, hiçbir sıradan maceraperest bize meydan okumayı aklından bile geçiremeyecek.*

Davriel sesi duymazdan geldi. Varlıkla konuşmak nadiren işe yarardı. Yaralarını iyileştirmesi yeterliydi, bunun dışında Davriel onun fısıldadığı vaatlere kulak asmıyordu.

Koltuğuna geri oturduğu sırada Crunchgnar da gelmişti. Normal bir insan için bu uzun boylu, boynuzlu yaratık sadece bir ifritti. Ama tabii bu çok genel bir terimdi. Satanizm uzmanları ifritlerin yüzlerce çeşidi olduğunu bilirdi ve onlar için asla 'cins', 'tür' veya 'soy' gibi ifadeler kullanmazlardı çünkü ifritler normalde doğumla dünyaya gelmez, tamamıyla büyüden oluşurlardı.

Crunchgnar örneğin, bir Hartmurt ifritiydi: insana benzemeyen yüz hatları ve kafasının arkasına dek, bir yele gibi uzanan boynuzlarıyla uzun boylu, güçlü kuvvetli bir ifrit çeşidi. Ender rastlanan kanatsız bir ifrit olan Hartmurt'lar dayanıklı, kolay iyileşen ve genellikle ye-

tenekli savaşçılardı. Aslına bakılırsa Crunchgnar da o anda savaşçı kıyafetleri giyiyor ve belinde iki kılıç taşıyordu.

İfrit taş kafalının tekiydi ve tam bir ahmaktı. Neyse ki mermer gibi de sağlamdı. Bayan Highwater'ın talimatıyla banyoya girdi ve küçük suikastçı kızı alıp yatak odasına taşıdı. Kemani sırtından çıkararak kızı Davriel'in karşısındaki sandalyeye oturtmaya çalıştı. Kızın donmuş, kaskatı kesilmiş vücudunu sandalyeye doğru düzgün yerleştiremeyince kaşları çatıldı.

Bayan Highwater haklıydı. Bu kız Davriel'i öldürmeye gelen diğer kahraman bozuntularından farklıydı. Çok gençti. On dört, en fazla on beş olsa gerekti. Kilisenin ölümüne göndereceği eli ayağı tutan başka yetişkin mi kalmamıştı?

Üstelik sivri silahlar ve bir sürü kayış yerine yırtılmış, kanlanmış, çamura bulanmış köylü kıyafetleri giyiyordu. Yarı aç görünüyordu ve gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

Bayan Highwater gelip Crunchgnar'ın yanında durdu ve Davriel'in büyü yüzünden vücudu hâlâ kaskatı olan kızı zorla oturtmaya çalışmasını bir kaşını kaldırıp alayla izledi. İfrit sonunda kendi kendine homurdandı ve kızı elinden geldiğince sandalyeye bağlamakla yetindi.

Davriel servis odasından kırmızı derili küçük bir iblis çağırarak için ellerini çırttı. Minik iblis boyundan büyük bir tepsiye tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş bir şişe yerli mahsul Glurzer'la odaya girdi. Kendi ne bir kupa doldururken şarabın tatlı aroması Davriel'in burnunu gıcıkladı.

Yaratık yerli iblis dilinde bir şeyler geveledi. "Hayır," diye karşılık verdi Davriel şarabını yudumlarken. "Şimdi olmaz."

Yaratık hoşnutsuz bir şekilde homurdandı, ardından çok daha küçük bir kupayı ona doğru uzattı. Davriel bu kupaya da şarap koydu. İblis bir yandan tepsiyi taşıyıp bir yandan şarabını içmeye çalışarak odadan çıktı. O Glurzer'i dökmese iyi ederdi. İblisler berbat hizmetkârlardı ama insan bazen elinde olanla yetinmeye mecbur kalıyordu. En azından ucuzlardı ve kandırılmaları kolaydı.

Elinde çok daha fazlası olacak, diye fısıldadı Varlık zihninin derinliklerinden. *Bir alsan...*

Crunchgnar nihayet geri çekilip devasa kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşte. Oldu." Kızı belinden, ayaklarından ve boynundan sandalyeye bağlamıştı ama kızın kütük gibi kaskatı vücudu sandalyeye belli bir açıyla yaslanmış duruyordu.

"Yeterince iyi," dedi Davriel. "Ama ben donma büyüsunü kaldırırken her ihtimale karşı burada olsan iyi olur."

"Şu minik şeyden mi korkuyorsun?" diye homurdandı Crunchgnar.

"Minik şeyler de çok tehlikeli olabilir Crunchgnar," dedi Davriel. "Bıçak mesela."

"Ya da mesela senin beynin Crunchgnar," dedi Bayan Highwater.

Crunchgnar kollarını göğsünde kavuşturarak onu süzdü. "Beni aşağıladığını düşünüyorsun. Ama içten içe benden çok korktuğunu biliyorum."

"Ah, güven bana Crunchgnar," dedi ifrit kadın. "Aptallıktan daha fazla korktuğum hiçbir şey yok."

Crunchgnar ayaklarını yere sertçe vurarak öne geldi, Bayan Highwater'a iyice yaklaşıp ona tepeden baktı. "Bey'in ruhunu bir ele geçireyim, seni de mahvedeceğim. Sen de onun gibi zayıf ve tembel biri olup çıktın. Defterler ve rakamlar mı? Hih! En son ne zaman bir adamın ruhunu aldın?"

"Geçen gece seninkini almayı denedim," diye cevabı yapıştırdı ifrit kadın, "ama bir farenin ruhuyla karşılaştım. Bunu tahmin etmem gerekirdi aslında, ne de olsa..."

"Kesin şunu," dedi Davriel. "İkiniz de."

Birbirlerine kötü kötü bakmaya devam ettilerse de sustular. Davriel parmaklarını birbirine geçirip köylü kızı inceledi. Şarkı söylemeyi kesmişti, ama o melodi... O şarkıda tuhaf bir direnç, hiç beklemediği bir güç vardı. Kıza yoksa Batak mı dokunmuştu? Kız hiç şüphesiz Yaklaşımlar'dan, büyük ihtimalle de Verlasen Köyü'ndendi.

Donma büyüsunü kaldırdı. Genç kız sandalyede anında gevşedi. Hızlı hızlı soluyordu. Derken kollarını kendine doladı ve sanki üşümüş gibi titredi. Donma büyüleri genelde böyle bir etki yapardı. Kız nihayet başını kaldırıp ona baktığında kahverengi saçları yüzünün çoğunu örtüyordu. Crunchgnar'ın ipleri şimdi gevşek kalmıştı ve pek bir işe yaramıyorlardı. Ayaklarını sandalyeye bağlıyorlardı ama kollarını ve başını hareket ettirmesine engel değillerdi.

"Ne yapacaksan yap canavar," diye tısladı kız ona. "Benimle oynama. Öldür beni."

"Bir tercihin var mı?" dedi Davriel. "Baltayla kafan mı kesilsin? Yoksa fırında mı pişersin? İblisler bunu önerdi ama o kadar zayıfsın ki pek besleyici olmazsın diye korkuyorum."

"Geç dalganı."

"Ben sadece usanmış durumdayım," dedi Davriel koltuktan kalkıp odada dolaşarak. "Siz köylülerin derdi ne? Ormandan gelen ruhlar, yaratıklar ve abuk sabuk şeylerle hayatınız zaten yeterince korkunç değil mi? Bir de kalkıp buraya gelmek ve benim gazabımı üzerinize çekmek zorunda mısınız?"

Kız sandalyede öne eğildi.

"Tek istediğim..." diye devam etti Davriel, "... rahat bırakılmak. Sizden tek istediğim işinizi yapmanızı! Bana yeterli çay sağlamayı garanti etmeniz."

"Bir de gömlek," dedi Bayan Highwater defterine bakarak, "ve yemek ve zaman zaman vergiler. Ve mobilya. Ve halı."

"Eh, evet," dedi Davriel. "Makamıma yakışır *birkaç* hediye. Ama bu o kadar da kötü değil. Herkes için eşit derecede faydalı bir ilişki. Benim hayatıma devam edeceğim sessiz, gözlerden uzak bir yerim oluyor. Siz de kanınızı içmeyen veya her dolunayda bakirelerin etiyle beslenmeyen bir Bey'e sahip oluyorsunuz. Sizi genellikle kendi hâlinize bırakan böyle bir efendinin Innistrad'da bayağı hoş bir değişiklik olarak görüleceğini sanmıştım."

"Peki Verlasen Köyü seni kızdıracak ne yaptı?" diye fısıldadı kız. "Yaptıkları çoraplar dar mı geldi? Elmalardan birinden kurt mu çıktı? Hangi önemsiz kabahat bizi hatırlamana sebep oldu?"

"Hah," dedi Davriel odada dolaşmaya devam ederek. "Siz umurumda bile değilsiniz. Yine de üzerime avcılarınızı salıp duruyorsunuz! Son iki haftada kaç kişi oldu Bayan Highwater? Dört mü?"

"Dört grup," dedi ifrit kadın defterinin sayfalarını çevirerek. "Her bir grup başına ortalama üç *kathar** veya avcı düşüyor."

"Biri kilerimden fırlıyor," dedi Davriel sıkkin bir şekilde elini sallayarak, "öteki ön kapımı kırıp giriyor. Şu mızraklı ikizler de yemek odamın camını kırdılar. *Antika vitraylı olanı*. Bu iş artık *had safhada* tatsızlaşmaya başladı. Siz köylüleri durdurmak için ne yapmam lazım?"

"Bu artık sorun olmasa gerek," diye fısıldadı kız. "Hepimizi öldürtün ya."

"Evet, eh, bu..." Davriel sustu, olduğu yerde durdu. "Dur biraz. *Hepimizi öldürttün* derken?"

"Niye haberin yokmuş gibi yapıyorsun?" dedi kız. "Hepimiz bunu senin yaptığını biliyoruz. On gün önce annemle babamı yük arabasında öldürürken görüldün. Sonra hayaletlerin gezgin tüccarları ve

* Kilise'nin kutsal savaşçıları. (çn)

köyün orman sınırında dolaşanları öldürdü. İki gün önce kız kardeşi-mi aldılar. Ve bugün de..."

Kız gözlerini yumdu.

"Herkes öldü," diye fısıldadı. "Benim dışımda herkes. O cam gibi gözlerle buz gibi ve ölümler. Kız kardeşimi bulduklarında ona sarıldım, canı çekilmişti. Kilerdeki tahıl çuvalları gibiydi. Rahip olmak için eğitim alıyordu ama o da diğerleri gibi öldü. Köylülerimin bedenlerini Batak alacak ama onlardan beslenemeyecek çünkü ruhları çalındı. Bir ateşten tüm sıcaklığının çalınip geriye sadece küllerinin kalması gibi."

Davriel, başını yana eğmiş dinleyen Bayan Highwater'a bir bakış attı.

"Hepsi mi?" dedi Bayan Highwater. "Yani Verlasen Köyü'nde yaşayan herkesten mi söz ediyorsun?"

Kız başını salladı.

"Verlasen mi?" diye tekrarladı Davriel. "Orası hani..."

"Tozsöğüdü çayının geldiği köy mü diye mi soracaksın?" dedi Bayan Highwater. "Evet, orası."

Tüh. Hafif bir yatıştırıcı olan o çayı çok severdi. Hatıraların üzerine abandığını günlerde uyumak için ona ihtiyacı oluyordu.

"Aynı zamanda gömleklerini diken terzinin köyü," dedi Bayan Highwater. "Köyüydü. Bunun sorun yaratabileceğini erken fark etmişiz demek ki."

"Bütün köylüler mi?" diye sordu Davriel kıza dönüp. "Hepsi mi?"

Kız başını salladı.

"Cehennem ateşleri yağsın!" dedi Davriel. "Bu şeylerin yerine yenisini koymanın ne kadar zaman aldığı hakkında bir fikrin var mı? Tekrar verimli hâle gelmesi için en aşağı on altı yıl lazım."

"İki köyün daha var," dedi Bayan Highwater. "Yani sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Verlasen benim en sevdiğimdi."

"Hayatın buna bağlı bile olsa aralarındaki farkı anlayabileceğinden şüpheliyim. Ama bunun senin gelirin, gelecek dönemki kâr-zarar hesapların üzerinde ciddi bir etkisi olacak." Deftere bir şeyler not etti. "Ayrıca çaysız kaldık."

"Ne talihsizlik," dedi Davriel tekrar koltuğuna çökerek. "Hey, çocuk. Bu ölümlerden ilki on gün önce mi oldu dedin?"

Kız yavaşça başını salladı. "İlki annemle babamdı. Onları tanıyor-sun, gömleklerini dikeyordlardı. Ama... onların öldüğünü zaten biliyor-sun. Onları sen öldürdün."

"Tabii ki ben yapmadım," dedi Davriel. "Köylüleri öldürmek mi? Bizzat oraya giderek mi? Bir dolu iş gibi duruyor. Böyle şeyleri benim adıma yapacak insanlarım, eh, yani iyi kötü insanları andıran yaratıklarım var."

Davriel alnını ovuşturdu. Son zamanlarda avcılarını onu bu kadar rahatsız etmesi demek boşuna değildi. Kahraman bozuntularını, köylülerini istismar eden gizemli bir Bey kadar kendine çeken bir şey daha yoktu.

Cehennem ateşleri yağsın! Ücra bir yerde kayıplara karışacaktı. Seneler önce buraya taşınmış, sonra nihayet bu zaten ücra boyutun en ücra köşesi olan Yaklaşımlar'a yerleşmişti. Burada iblislerle takılmak sadece ufak bir tuhaflık olarak görülüyordu.

Böyle düşünmüştü. Ya... Ya bu haberler olmadık yerlere kadar ulaşırsa? Ya diğerlerinin zihinlerinden büyü çalabilen bir adam hakkındaki hikâyelere –yani onun niteliklerine sahip biriyle ilgili hikâyelere– kulak kabartanlara kadar gittiyse?

Vakit daralıyor, dedi Varlık zihninin derinliklerinden. *Seni bulacaklar. Ve seni mahvedecekler. Gücümüzü toplamalı ve hazırlanmalıyız.*

Bana bir şey olmayacak, diye düşündü Davriel doğrudan Varlık'ı hedef alarak. *Sana ihtiyacım yok.*

Yalan söylüyorsun, diye karşılık verdi Varlık. *Düşüncelerini okuyabiliyorum. Bir gün bana tekrar ihtiyacın olacağını biliyorsun.*

Bir an Davriel'in burnuna duman kokusu geldi. Çığlıklar duydu. Bir anlığına ona *tapınan* korkmuş kalabalıkların önünde durdu.

Bu hatıralar olması gerekenden daha canlıydı her nedense. Varlık onun duyularıyla oynayabiliyordu. Tüm iradesini kullanarak onun dokunuşunu uzaklaştırdı ve bu hisleri bastırdı.

"Bayan Highwater," dedi.

"Efendim?"

"Şu birkaç gün önce bana saldıran şövalyenin ruhu hâlâ bizde mi? Hani kızın üzerinde kullandığım donma büyüsünü çaldığım adamın ruhu?"

"Şövalyenin ruhunu ibislere söz vermiştin," dedi ifrit kadın defterinde birkaç sayfa çevirerek. "Uslu durmaları şartıyla."

"Uslu durdular mı?"

"Onlar iblis. Tabii ki uslu durmadılar."

"İyi o zaman. O ruhu bana getir. Ah, bir de kafa lazım, eğer elimizin altında bir tane varsa."

Bölüm 5

Tacenda

TACENDA BAĞLARI yokladı. İpler gevşekti; ayaklarını bile kurtarabileceğini düşündü. Ama kaçmaya cesaret edebilir miydi? Bu ona ne kazandırırdı?

Bayan Highwater odanın dışında talimatlar vermeyi bitirip döndüğünde Davriel ona Verlasen'in 'bulaşık suyu gibi kokan sinirli adamın köyü' olup olmadığını sordu. Hremeg Köprüsü köyünün reisini kast ediyor olabilirdi. Öyle ya da böyle, Davriel, onun köylülerine, ailesine, tüm dünyasına olan bitenden tamamen habersizmiş gibi davranıyordu.

Niye numara yapıyordu ki acaba? *Böyle bir yaratığın beyninde ne acayip entrikalar döndüğünü kim bilir*, diye düşündü. *Belki de sırf bana bu belirsizlikle işkence etmek için yapıyordur.*

Tacenda bir ayağını oynatıp iplerden kurtardı. Tekrar saldırmayı denemeli miydi? Aptalca olurdu. Buz kıracağı gibi basit bir şeyle Davriel'a zarar veremeyeceği ortadaydı. Belki Korunma Şarkısı'nı denemeliydi.

Beklemeye karar verdi. Az sonra yatak odasına başka bir ifrit girdi. Tacenda'nın boylarında, iki büküm ifritin yüzü Tacenda'ya tüysüz bir köpeğin yüzünü hatırlattı. Diğer ikisinin aksine bunun sırtından fırlayan siyah kanatları vardı. Gerçi kanatlar eğri büğrü ve pörsümüşü.

İfrit, bir elinde bir torba, diğer elinde kumaşa sarılı bir şey taşıyarak Davriel'a yaklaştı.

"Nihayet," dedi Davriel. Ayağa kalktı ve küçük köşe sehpasını kendine doğru çekti. "Şuraya koy, Brerig."

Kambur ifrit elindeki kumaşa sarılı şeyi sehpaye bıraktı ve örtü ka-
yınca altından yayvan bir cam kavanoz çıktı. İçinde parlak bir ışık na-
bız gibi atıyordu.

"Harika," dedi Davriel.

"Bilmece, Beyim?" diye sordu ifrit –Brerig– dişlerini ortaya seren
geniş bir gülümsemeyle.

"Peki."

"Çiftçi miydi?"

"Hayır. Değil maalesef."

"Ah, peki." Brerig içini çekti ve diğer elindeki çuvaldan bir şey çı-
kardı. Saçlarından tuttuğu bir insan kafasını havaya kaldırdı. Tacen-
da'nın bir anda midesi ağzına geldi. Kafa, altındaki bir tür metal ta-
bak sayesinde korunmuştu. Derisi solgun ve kansızdı ama çürümüş
değildi.

Tacenda kendini ağzına gelen safrayı yutmaya ve derin nefesler
almaya zorladı. Sadece bir ceset daha. Zaten... Zaten bugün bunlar-
dan bir sürü görmüştü.

Davriel kafayı alıp parlayan kavanozun üzerine yerleştirerek ikisi-
ni birleştirdi. Brerig duvar dibine yürüyüp orada dikilen birkaç kırmı-
zı derili iblisi kovaladı. Bayan Highwater koltuğunun altında defteriyle
kavanozu incelerken Crunchgnar kapının yanında durdu ve Tacen-
da'yı süzerek belindeki bıçağı çekti.

Davriel kavanozla uğraşırken, üst kısımda bir şeyleri çevirirken
büyü gibi bir şey mırıldanıyordu. Nihayet kavanozu tekrar sehpaye
bıraktığında içindeki ışık soldu ve üstündeki kafa *kıpırdadı*. Dudaklar
hareket etmeye başladı, gözler yavaşça açılıp önce bir tarafa, sonra
diğer tarafa döndüler.

"Sen dikici misin?" diye sordu Tacenda.

"Bana hakaret etme genç kadın," dedi Davriel.

"Ruh çağırıyorsun o zaman? *Ölüm büyücüsü* müsün?"

Davriel bir hışımla ayağa kalkıp ona döndü, elini ona doğru uzattı.
"Şu ana kadar sana karşı sabırlı davrandım. *Sabrımı zorlama!*"

Tacenda sandalyede büzüldü. Onu bıçaklaması adamın bir parça
canını sıkıştı sadece ama bu... Bunu gerçekten kendisine yapılmış
büyük bir hakaret olarak görmüştü.

"Ben bir Satan taraftarıyım, bir şeytan bilimciyim," dedi Davriel.
"İfritologum. Bir âlimim. Benim çalışmalarım beceri, çaba ve zekâ
gerektirir. Ruh çağırmak ahmakların işidir. Sırf cesetlerin bazen ölü

olarak kalmadığını fark ettikleri için kendilerini akıllı sanan başarısız kasaplar ölüm büyülerıyla uğraşır." Davriel, kafanın gözlerinin önünde parmaklarını şaklatarak onun dikkatini çekti. Parmağını ileri geri oynattı ve gözler onun parmağını takip etti.

"Ölüm büyülerıyla uğraşanların ne tip insanlar olduğu hiç dikkatini çekti mi?" diye devam etti Davriel. "Bu sanat ancak delileri, akılsızları ve paçoqları cezbediyor. Pek çoğu, sırf bir cesede midesi bulanmadan bakmayı öğrendi diye kendisinin çok güçlü ve bir tür isyancı olduğuna inanıyor, kendi 'şeytani güçlerine' dair abartılı fikirler besliyor. Cesetlerin korkunç hizmetkârlar olduğu gerçeğini hadi bir tarafa bırak, önden yapılması gereken iş kâbus gibi ve sonra bir de sürdürmesi var! O pis koku! Ve tüm bunlar Crunchgnar'dan bile daha budala bir hizmetkâr için."

Crunchgnar bu sözlerle hafifçe homurdandı. Tacenda bu arada diğer ayağını ipten kurtarmıştı. Davriel ona bakmıyordu. Torbadan çıkardığı bir şırıngayla kafaya yeşil bir sıvı enjekte etmekle meşguldü.

"Ama..." demeden edemedi Tacenda, "şu anda bir ceset üzerinde çalışıyorsun."

"Bu mu?" dedi Davriel. "Bu büyü bile sayılmaz. Amaca ulaşmak için bir araç sadece." Enjeksiyonu bitirdi ve kafa daha bilinçli bir şekilde dikkatini ona çevirdi, sonra dudaklarını araladı.

"İsmini hatırlıyor musun?" diye sordu Davriel, kafaya.

"Jagreth," dedi kafa. Dudakları hareket ediyordu ama ses daha ziyade kavanoza bağlanan metal tabaktan geliyor gibiydi.

"Thraben'li Jagreth," diye defterinden okudu Bayan Highwater. "Kathar, resmî kilise savaşçısı ve kendi tabiriyle 'şeytan avcısı'. Kaynaklarımın anlattıklarına bakılırsa epey de saygın bir şöhreti var."

Onunla tanışmıştım, diye düşündü Tacenda. Kafayla değil; ama sesin sahibi adam –bu ruh– annesiyle babasının ölümünü duyup birkaç gün önce Verlasen'e gelmişti. Derinden gelen, kendine güvenen bir sesi vardı. Tacenda onu uzun boylu, geniş omuzlu bir adam olarak hayal etmişti. Willia ondan bayağı etkilenmişti. Tüm bunlar şeyden önceydi... Sonra Willia da...

"Seni öldürmeye geldim," dedi kafa, gözlerini Davriel'a dikip. "Konağın Beyi. Bana ne yaptın?"

"Birkaç ufak tefek geliştirme sadece," dedi Davriel. "Nasıl hissediyorsun?"

"Soğuk," diye fısıldadı ceset. "Ruhum bir dağın zirvesindeki buz-

da dondurulmuş, sonra güneşi bile yutan çok, çok derin bir karanlığa kapatılmış gibi.”

“Mükemmel,” dedi Davriel. “Muhafaza sıvısı işini yapıyor demek ki.” Hafifçe yanağına vurdu. “Beyninden emmeme izin verdiğin donma büyüğü için de teşekkürler. Yarım saat önce işe yaradığı ispatlandı.”

“Seni canavar,” diye fısıldadı kafa. “Bana yaptığın şey iğrenç. Ahlaksızlık, haksızlık.”

“Teorik olarak,” dedi Davriel, “bu bölgede resmî otorite benim ve sen de beni uykuymda öldürmeye çalıştın. Dolayısıyla bence sana yaptığım şey hem ahlaki hem de adil. Yine de gel seninle bir anlaşma yapalım. Sen benim birkaç soruma cevap ver ve ben de senin ruhunu serbest bırakacağıma söz vereyim.”

“Senin insanlara dehşet saçmana, acılar yaşatmana asla yardım etmem şeytan.”

“Ah, ama şurada sandalyede oturan zavallı kıza bir baksana,” dedi Davriel eliyle Tacenda’yı işaret ederek. “Köyünde yaşayan herkes katledilmiş! Gecenin bir yarısı gizemli bir canavar tarafından ruhları bedenlerinden çalınmış.”

“Gündüzdü,” diye fısıldadı Tacenda. “Ve gizemli biri değildi. Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Sen yaptın.”

Kafa ona baktı ve yüz hatları yumuşayıp acımayla doldu. “Ah, çocuğum,” dedi Jagreth’in –kathar’ın– sesi. “Elimden geleni yaptım ama başaramadım. Korktuğum oldu o zaman? Bunun gibi canavarlar nadiren birkaç cinayetle tatmin olur. Kana susadıklarında, tekrar tekrar geri gelirler...”

Tacenda ürperdi.

“Ben bayağı susarım,” dedi Davriel. “Genelde kırmızı şarap tercih ederim. Fakat çok zor bir günün ardından bir masumun sıcak kanıyla dolu bir kadeh gibisi de yoktur.”

Kafanın gözleri dönüp ona baktı.

“Küveti doldurup içinde banyo da yaparım tabii ki,” diye devam etti Davriel. “Tıpkı hikâyelerde anlatıldığı gibi. Bunun pek pratik olmamasına, neredeyse uygulanamaz olmasına takılmayın. Yok pıhtılaşmaymış, yok leke bırakmış... Hallolur bunlar, gerçekten. Fakat, lanet olsun, hepiniz mütemadiyen benim rezil ve alçak katliamlarımı anlatıp duruyorsunuz. Benim asıl bilmem gereken nasıl olduğu. Bunları yapanın ben olduğumu nereden biliyorsunuz?”

"Yaptıklarını bana manastırdakiler anlattı," dedi Jagreth. "Aldığın ruhları anlattılar."

"Manastırda kim anlattı?" diye sordu Davriel.

"Bizzat Başrahibe anlattı."

Bu cevap her nedense Davriel'in gerilmesine sebep oldu. Dudakları aniden ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Neler çevirdiğini herkes biliyor," dedi Jagreth. "Ruhları alıyor, bedenleri öylece bırakıyorsun."

"Peki ama bunu benim yaptığımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu Davriel yeniden. "Buranın yerlisi değilim ama burada geçirdiğim birkaç yıl bile buralarda insan hayatı üzerinde tehditten bol bir şey olmadığını öğrenmeme yetti. Niye bunların arkasında *benim* olduğuma inanıyorsunuz?"

"Sana söyledim ya..."

"Kız kardeşim seni gördü," dedi Tacenda ve ikisi birden ona döndüler. "On gün önce annemle babamı öldürdüğünü gördü. Sonra gezgin tüccarların ruhlarını aldığını da bir rahip görmüş. Sonra tarlalarda Willia'yı öldürdün. Daha önce senden kaçmayı başardı diye kızmıştın muhtemelen."

"Masum rolü yapamazsın, canavar," dedi Jagreth. "Pelerinin ve masken seni ele veriyor."

"Pelerinim ve maskem mi?" dedi Davriel.

"Köylere gelirken giydiğin pelerinle maske," dedi Tacenda. "Kız kardeşim seni net bir şekilde görmüş."

"Benim pelerinimle maskemi takmış birini görmüş," dedi Davriel. "Pelerin ve maskeyi tanınmamak için özellikle kullanıyorum. Kimse yüzümü görmesin diye. Değil mi?"

Hım, teorik olarak, Willia bir maske ve pelerin gördüğünü söylemişti. Fakat herkes ifritlerle düşüp kalkan şeytani Konağın Beyi'nin boyunu posunu biliyordu. Herkes biliyordu...

Tacenda, beyaz gömleği, ince bıyığı ve mor kravatı içindeki Davriel'a baktı tekrar. Bariz bir şekilde hem her şeyden habersiz hem de gizli bilgilere haiz olmanın tuhaf bir karışımıydı adam.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Davriel. "Biri beni taklit ediyor."

"Bu hiç de kolay bir iş değil," dedi Bayan Highwater. "Ne çok uymaları gerektiğini bir düşünsene."

Davriel ona ters ters baktı.

"Kabul et Dav," dedi ifrit kadın. "Seni taklit etmek için işin ustası ol-

mak lazım. Çoğu insan kazara işe yarar bir iş yapar ve bu da yarattığı illüzyonu anında yerle bir etmeye yeter.”

“Sen gidip pelerinimle maskemi bir kontrol et,” dedi Davriel.

“Beni serbest bırak artık,” dedi kafa. “Sorularını cevapladım.”

“Belli bir tarih veya zaman vermedim,” dedi Davriel. “Seni serbest bırakacağımı söyledim sadece. Ve bırakacağım da. Eninde sonunda.”

“Teknik detaylar!”

“Bana sorarsan o teknik detaylardan daha önemli hiçbir şey yoktur.”

“Ama...”

Davriel kavanozun tepesinde bir şeyi çevirdi ve kafa bir anda çenesi sarkmış, gözleri yanlara kaymış bir hâlde hareketsiz kaldı. Kavanozun içi yeniden parlak bir ışıkla doldu.

Bayan Highwater odanın diğer tarafındaki gardiropta askıları karıştırıyordu. Nihayet simsiyah bir pelerin çıkardı. Pelerinin etekleri bariz bir şekilde yıpranmıştı; tıpkı hayaletlerin yıpranmış ruhları gibi. Altın rengi maske ise büyük karanlık gözleri, kıvrımlı hatları ve bir iskeletin çenesini andıran ürkütücü ağız kısmıyla şeytani görünüyordu. Davriel insan içine çıktığında hep bunu takardı.

“Hım,” dedi ifrit kadın. “Kıyafetlerin hâlâ burada. Taklidin kendine bunun bir benzerini yaptırmış olmalı.”

“Ama niye?” diye sordu Tacenda. “Niye biri seni taklit etmek istesin?”

“Bayan Highwater,” dedi Davriel, “son birkaç haftada kaç kez saldırıya uğradığımı söylemiştiniz?”

“Dört,” diye karşılık verdi kadın. “Kızı da sayarsak beş sanırım.”

Davriel gerisingeri koltuğuna oturup alnını ovuşturdu. “Ne kadar sinir bozucu. Biri dışarıda gününü gün ediyor, sonra da suçu bana atıyor. Ben bu durumda nasıl bir iş yaptırabilirim ki?”

“İş mi?” diye sordu Bayan Highwater. “Ne işi?”

“Genel olarak sana yapman gereken işleri hatırlatma işi,” dedi Davriel. “Senin kaytarmanı istemiyorum. Geçen gün kendime bununla ilgili bir not yazdım...” Cebine dokundu, sonra uzanıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıt kan olmuştu. Tacenda’ya sert bir bakış attı.

“Sen... Sen yapmadın değil mi?” diye sordu Tacenda. “Köyümü sen katletmedin.”

“Cehennem ateşleri yağsın, hayır. Bu yıl hasadı geciktirmiş bile ol-

sanız bana çay gönderen bir köyü neden yerle bir edeyim?" Bu kez Tacenda'ya bariz bir öfkeyle baktı.

"ok meşguld k," dedi Tacenda. "* ld r lmekle* meşguld k."

"Ne karmaşı ama," dedi Davriel. "Bir taklitim olmasına izin veremem. Bayan Highwater, Crunchgnar'ı ve, hım, Verminal'ı gönderin, bunu kim yapıyor olabilir diye bir araştırsınlar. Ve başka ırgatlar bulabilir miyiz diye bir bakın. İlk iki yıl kırbaç cezası olmayacağına söz verirsek birileri buraya yerleşmek ister mi bakın bakalım."

"*İfritleri* mi g ndereceksin?" diye sordu Tacenda. "Kendin gitmeyecek misin?"

"Ben meşgulüm," dedi Davriel.

"Akşam şekerlemesine yatacak daha," dedi Bayan Highwater. "Sonra gece ikisini içecek. Sonra uyuyacak. Sonra sabah şekerlemesi var."

Tacenda, koltuğunun arkasına yaslanmış hâlde oturan Davriel'a baktı şaşkınlıkla. Köylülerini o öldürmemiş olabilirdi ama Fısıldayanlar saldırdığında biri onlara liderlik ediyordu. Tacenda birinin ayak seslerini duymuştu ve Davriel'in peleriniyle maskesini giyen biri görülmüştü.

Katil ve ona hizmet eden hayaletler hâlâ serbestti. Verlasen tek köy değildi; bölgede iki köy daha bulunuyordu ve manastırda yaşayan insanlar da vardı. Yüzlerce ruh daha tehlikede ydi. Ama Davriel konağından bile çıkmayacak mıydı?

Tacenda içinde yeni bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti. Bu adam arkadaşlarını ve ailesini belki doğrudan  ld rmemişti ama beceriksiz ve bencil iktidarı da ölümlerden eşit derecede sorumluydu. Tacenda iplerden sıyrılarak ayağı fırladı.

Onu kollayan Crunchgnar kaçmasını engellemek için kapıyı tuttu hemen. Fakat Tacenda kaçmaya yeltenmedi.  ne atılıp ışıldayan kavanozu Davriel'in yanındaki sehpadan aldı ve hiç düşünmeden yere fırlatıp parçaladı. Kafa yerde yuvarlandı.

Kavanozun içindeki ruhun parlak ışığı serbest kalmıştı. Tacenda, ruhu hapsedilen kathar'ın bu azaptan kurtulurken rahat bir nefes aldığınyı duydu. Işık yükseldi ve belli belirsiz bir erkek formunu aldı. Tam da Tacenda'nın onu hayal ettiğı gibi güçlü, köşeli bir çenesi, asil bir havası vardı ve eski püskü bir avcı paltosu giyiyordu.

Tamam, itiraf etmek gerekirse yakası biraz fazla yüksekti.

Teşekkürler... Teşekkürler... Ses, r zg rla s r kleniyormuş gibi odanın içinde dolaştı.

Davriel olan biteni Tacenda'nın okuyamadığı bir yüz ifadesiyle izliyordu. Şaşırmış mıydı? Tacenda'nın ödülüne yaptıkları karşısında dehşete mi düşmüştü?

"Detay metay," dedi Tacenda. "Sözünde durman lazımdı. Eminim gerçek bir ölüm büyücüsü..."

Teşekkür... Teşkgagk... Teeeeeeşgh...

Tacenda tereddüt edip sustu, ardından ruha döndü. Ruh, Tacenda'nın beklediği gibi dağılıp yok olmak yerine şimdi daha bir parlaklaşmıştı. Gözleri büyümüş ve kararan göz çukurlarıyla yüzü iyice çarpılmıştı. Parmakları da uzamıştı ve yüzüne kötücül, yamuk bir gülümseme yerleşmişti...

"Kathar Jagreth?" diye seslendi Tacenda.

Ruh atılıp jilet gibi sivri parmaklarını Tacenda'nın koluna geçirdi. Kolu kanamadıysa da Tacenda keskin bir acı hissetti. İrkilerek geri kaçtı. O şey bu kez çıldırmış gibi Davriel'in üzerine saldırdı.

Crunchgnar daha erken davrandı. Devasa ifrit, ruhun önünü kesip sanki fiziksel bir varlığı varmış gibi dokunarak onu geri itti. Ruh öyle bir öfke çığlığı attı ki Tacenda'nın kulakları acıdı; inleyerek ellerini kulaklarına kapatmak zorunda kaldı.

Ruh, Crunchgnar'ın ona ilk dokunuşunun ardından artık fiziksel bir varlığı olup olmamasına kendisi karar verebiliyor gibiydi. Işığı soldu ve uçuşan perdeler gibi odada âdeta aktı. Harfleri çarpıtıyor, "Teşekkür ederim!" diye tekrarlamaya devam ediyordu ama her bir teşekkürü her nasılsa bir öncekinden daha *yanlış* oluyordu.

Ruh kararıp daha az görünür hâle gelerek Davriel'a doğru aktı. Crunchgnar belindeki kından kılıcını çekti ve silah gücün ışığıyla parladığında ruh bir an tereddüt etti.

Derken Davriel, gözleri kızıl görünmelerine sebep olan kırmızı bir dumanla dolarak ayağa kalktı ve ellerinden bir alev savurdu. Alev öylesine kavurucu bir sıcaklıktaydı ki Tacenda çığlık attı. Ruh da kurban töreninde atılanları andıran tiz bir çığlıkla büzüştü ve sonra yavaş yavaş yok oldu.

Geriye halıda ve kitaplıktaki siyah yanık izleri kalmış, Tacenda da hâlâ buz gibi olan kolunu tutarak öylece bakakalmıştı.

Davriel'in gözlerindeki kırmızı duman dağıldı. Büyü kullanmak ona acı veriyormuş gibi irkilip toparlandı. Şakaklarını ovdu, ardından başını iki yana salladı. "Eh, bu bayağı heyecanlıydı. Teşekkürler Crunchgnar, tam zamanında yetiştin."

"Senin ruhunu alacağım sonuçta," dedi Crunchgnar. "Sözleşmemizi unutmadım."

Davriel gelip yanık halıya minik bir tekme savurdu. "Halıcılar da senin köyünde mi yaşıyordu?"

"Gritich Efendi ve ailesi," dedi Tacenda. "Evet."

"Lanet olsun," dedi Davriel. "Bil diye söylüyorum kızım, bu alev büyüsünü acayip güçlü bir ateş büyücüsünün zihninden almıştım. Acil durumlar için saklıyordum."

"Kathar..." Tacenda gözlerini kırıştırdı. "Bana saldırdı..."

"Başiboş ruhların veya sizin tabirinizle hayaletlerin ne yapacağı belli olmaz, tehlikeli olabilirler. Bedeninden ayrıldığında çoğu kendini unutur, bazen bölük pörçük bir şeyler hatırlarlar sadece. Yaptığın hem çok aptalca hem de çok riskliydi."

"Çok üzgünüm." Tacenda kolunu göğsüne bastırarak bakışlarını yanık halıdan kaçırdı.

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim." Davriel başını salladı. "Bayan Highwater, bakın bakalım kız size bu taklitçiyle ilgili başka ne anlatacak. Sonra da onu ormana bırakırsınız. İblislere de söyleyin, eğer tekrar konağa sızmaya kalkarsa onu alabilirler."

"Emebileceğin bir yeteneği var mı diye zihnine bakmayacak mısın?" diye sordu Bayan Highwater.

"Buram buram Batak kokuyor," dedi Davriel. "Hayır, ben almayayım. Şu anda başımda yeterince dert var."

İfritlerden biri –Brerig dedikleri şu kambur ifrit– Tacenda'yı kolundan tuttu ve kapıya doğru sürüklemeye başladı. İfritin teni ve dokunuşu sürpriz bir şekilde yumuşacıktı.

Tacenda direnip onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Durun," dedi. "Kemanım."

Arkalarında bir iblis kemanın tellerine dokundu. Davriel elini sallayınca iblis enstrümanı götürüp ona verdi.

"Ama ben..." diye başladı Tacenda. "Lütfen. Bana kalan tek şey o."

"Güzel bir enstrüman," dedi Davriel. "Satıp yeni bir halı almaya yeter. Yine de eğer Bayan Highwater'la iş birliği yapıp tüm bildiklerini anlatırsan onun sende kalmasına izin veririm. Pelerinle maskeyi sen de gördün mü?"

"Hayır," dedi Tacenda süngüsü düşmüş bir şekilde. "Ben... gündüzleri körüm. Batak beni kutsarken lanetlemiş, şarkıların bedeli olarak..."

Davriel içini çekti, eliyle çıkmalarını işaret etti.

Brerig, Tacenda'yı kolundan çekiştirerek kapıya doğru sürüklemeye devam etti. "Gel," diyordu ifrit. "Gel. Gel de sana bir bilmece sorayım. Çok eğlenceliler. Gel."

Şimdi Bayan Highwater da onlara katılmıştı. Tacenda bir an daha tereddüt ettiyse de sonunda Brerig'in şaşırtıcı derecede nazik tutuşuna teslim oldu. Şimdi... Şimdi kaderinde ne vardı? Bir gecede üç defa ölümden kurtulmayı başarmıştı. Fısıldayanlar. Batak. Konağın Beyi.

"Taklitçiyi görmedin," dedi Bayan Highwater. Yürümeye devam ederlerken not almak için kalemi defterin üzerinde hazırdı. "Ne gördün peki?"

"Cesetler," dedi Tacenda. "Bir sürü ceset. Ben de onların arasında olmalıyım. Benim de yerim mezar..."

"Tenleri rengini kaybetmiş miydi?" diye sordu Davriel oturduğu koltuktan. Bir yandan da hâlâ kemanla oynuyordu. "Ruhları alındıktan sonra tenleri soldu mu yoksa kül rengine mi döndü?"

Tacenda kapının önünde duraksadı ve ifrit bu kez onu devam etmeye zorlamadı.

"Tıpkı hayattayken oldukları gibi görünüyorlardı," diye cevap verdi Tacenda. "Sadece dudaklarının etrafı mavileşmişti. Kolları bacakları katılaştı ve birkaç saat boyunca tuhaf bir şekilde kaskatı kaldılar, ancak ondan sonra gevşeyip sarktılar."

"Doğrudan ruh hortumlamayı takiben geçici olarak hayati işlevlerin durması," dedi Davriel dalgın bir şekilde. "Büyük olasılıkla hevesli bir ölüm büyücüsü ruh topluyordur. Neyse, daha kötüsü de olabilir. Eğer Bayan Highwater ruhları bulabilirse vücutlar çürümeden geri koyabiliriz sanırım. Böylece ben de mektupla yeni bir köy siparişi vermek zorunda kalmam."

Tacenda'nın içi hop etti. Anladığı şeyi mi söylüyordu...

"*Geri koymak* derken?" dedi Tacenda. "*Yani hayata döndürmek gibi mi?*"

"Muhtemelen," dedi Davriel. "Vücutları görmeden kesin bir şey söyleyemem ama anlattıklarına bakılırsa geri döndürülebilirler gibi görünüyor. Bu sonuçta geleneksel yöntemlerle ırgat yetiştirmekten daha kolay olur kesinlikle."

"O kadar eğlenceli olmayacağı kesin gerçi," dedi Bayan Highwater. "Gel hadi. Efendi Cane'i artık daha fazla rahatsız etmeyelim."

İfrit Brerig yine Tacenda'nın koluna asıldı ama şimdi Tacenda'nın içinde, derinlerde bir yerde, öldüğünü sandığı bir şey kıpırdanır gibi olmuştu.

Geri getirmek. Onları geri getirebilir miydi? "Ne kadar?" dedi Tacenda. "Ne kadar zamanımız var?"

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu Davriel.

"Ne kadar?"

Crunchgnar öne çıktı, Bayan Highwater'ı kenara iterek kılıcını Tacenda'ya doğrulttu.

Ve Tacenda şarkı söylemeye başladı.

Niyeti usulca söylemekti ama içindeki umut –o sıcaklık– saf, güçlü, tek bir notayla içinden taşıtı. Uzun uzun çalan sabah çanları gibi çınlayan bu nota, Korunma Şarkısı'nın ilk notasıydı.

Odadaki ifritler ve iblisler keskin ve rahatsız edici bir uyumla aynı anda acıyla bağırıldılar. Brerig inledi, Bayan Highwater elleri kulaklarında geri çekildi, hatta iki metrelik cüssesine ve korkunç boynuzlarına rağmen Crunchgnar bile sendeleyip sallandı. İblisler ızdırap dolu çığlıklarla kaçıştı.

Hâlâ Davriel'in elinde olan keman da aynı notayı çaldı: O talepkâr ve haşin tonu. Davriel onu hemen bıraktı ve bıraktığı anda havalanan enstrümandan kaçınmak için kafasını eğmek zorunda kaldı. Bu bazen olurdu. Davulları da arada bir aynı şeyi yapardı.

Tacenda şarkısına devam etti. Her bir nota, bir öncekinden daha güçlü çıkıyordu. Üç ifrit kafalarını tutarak eğilmiş, acıyla inliyorlardı. Davriel ise uçan enstrümanı parmağının ucuyla kenara itmiş, ardından telaşsız bir şekilde ayağa kalkmıştı.

Şarkı Davriel'i etkilemiyordu. O... O gerçekten insandı. Çoğu korunma büyüsü gibi Tacenda'nın şarkısı da insanları etkilemezdi.

Davriel, Tacenda'ya doğru yürüdüğünde kız şarkıyı kesti. Kemanı Davriel'in koltuğunun önünde yere indi ve üç ifrit yere kapaklanıp öylece kaldı. İblislerin çığlıkları hâlâ diğer odalarda yankılanıyordu.

"Batak'ın himayesi," dedi Davriel. "Güzel gösteriydi. Köylülerini alan her kimse belli ki senden korkmuş. O yüzden hâlâ hayattasın."

"Ne kadar?" diye sordu Tacenda. "Köylülerim ne kadar dayanır? Eğer ruhlarını bulabilirsem..."

"Değişir," dedi Davriel. "Vahşi ruh biçicilerin büyük bölümü insanları anında öldürür. Çoğunlukla fiziksel bir yarayla, göğüslerini patlatarak falan. Fakat senin anlattıkların daha ziyade, ruhun kandi-

nı olarak bedenden uzaklaştırıldığı gönülsüz bir ayrılma gibi duruyor. Bu genellikle vücudu kısa süreliğine hareketsiz bir uyku hâline sokar."

"Ne kadar?"

"İki gün, belki üç," dedi Davriel. "Sonrasında ruh artık bedeni tanımaz ve zaten beden de çürümeye başlamış olur."

O zaman annesiyle babası... Annesiyle babası kesin olarak gitmişti. Ruhları on gün önce alınmıştı ve Batak'a dönmüşlerdi. Ama Willia, kız kardeşi, manastırda yatıyordu. Melek'e tapındığı için Batak'a iade edilmemişti. O kurtarılabilir miydi? Ve Joan, oduncu. Küçük Ahren ve Victre...

"Onlara yardım etmek zorundasın," dedi Tacenda. "Sen onların Beyisin."

Davriel omuz silkti.

"Eğer yapmazsan," dedi Tacenda, "o zaman ben... Ben..."

"Beni neyle tehdit edeceğini heyecanla bekliyorum."

"Bir daha asla uyumamanı sağlarım."

"Göreceksin ki ben..." dedi Davriel ve birden sustu. "Ne?"

"Thraben'e giderim," dedi Tacenda. "Her kiliseye gider, Yaklaşımlar'ın Ölüm Büyücüsü Şarkısı'nı söylerim. Sadece Korunma Şarkısı'nı söylemiyorum. Başka duygular için başka şarkılarım da var. Onların senden nefret etmesini sağlarım. Tüm köy halkının ruhunu çalan korkunç Efendi Davriel Cane."

"Buna cesaret edemezsin."

"Her bir şövalye adayının, maceraperest kahramanın ve şöhret kazanmak isteyen avcının önünde gözyaşlarına boğulurum," diye tehdit etti Tacenda. "Yaklaşımlar'a ardı ardına, kendince haklı sebepleri olan adamlar yollarım. Ta ki gelip senin huzurunu kaçırma hevesiyle dolup taşan adamlar köprüleri tıkayınca kadar."

"Seni şuracıkta öldürebilirim, farkında mısın?"

"Ama ruhum devam eder," dedi Tacenda. "Yaslı bir hayalet olurum. Tüm ailesi Yaklaşımlar'da yaşayan Davriel tarafından öldürülen ormanın kızı! Balatlar söylerim. Ölü veya canlı, seni rahatsız etmeleri için mutlaka birilerini yollarım! Ve... Ve onlara haritalar çizerim. Yüzünün resimlerini çizerim. Ve..."

"Yeter," dedi Davriel. "Bu saçmalığa bir hayalet olarak devam edebilecek irade gücün olduğuna şüpheliyim."

Tacenda dudağını ısırды. Dudaklarından farklı sözler dökölüyor

olsa da Davriel endişelenmiş gibiydi. Ya da daha doğrusu sıkkın. Ama görünen oydu ki bu adamda yaratabileceği en şiddetli tepki buydu.

“Senin için geleceklerini biliyorsun,” dedi Tacenda. “Beni öldürsen de gelecekler. Koca bir köy öldü. Dedikodular alıp başını gidecek. Bundan on yıllar sonra bile hâlâ seni katletmeye çalışıyor olacaklar. Benim pek fazla insanı harekete geçiremeyeceğim konusunda muhtemelen haklısın. Ama zaten buna gerek olacağına şüpheliyim. Şimdi tüm bunların senin huzurunu nasıl kaçıracağını bir düşün. Öte yandan sadece bir akşam birazcık yorularak hepsinin önüne geçebilirsin. Öyle çok yorulman da gerekmiyor. Sadece gelip bedenlere bir bakacaksın ve ruhlarını neyin almış olabileceğini çözmeye çalışacaksın.”

“Garip ama söylediklerin bir şekilde ikna edici, çocuk,” diyerek iç çekti Davriel. “Bayan Highwater? İyi misiniz?”

İfrit kadın yerden güçlkle doğrulup başını salladı. Hâlâ Korunma Şarkısı'nın etkisi altında ve sersemlemiş görünüyordu. “Yeterince iyiyim,” dedi.

“O zaman... arabamı hazırlatın. Gidip şu köyü bir ziyaret edelim. Belki bize göndermeyi unuttukları biraz çay buluruz.”

İKİNCİ KISIM

Bölüm 6

Davriel

ARABA OTLARLA kaplı orman yolunda sarsılarak ilerlerken, henüz çok uzakta olmalarına rağmen Davriel'a Batak'ı duyabiliyormuş gibi geldi.

Özellikle gelip bu boyuta yerleşmeyi seçmişti çünkü çoğu kişi buradan kaçınırdı. Bu topraklarda... ürpertici bir serinlik vardı. Haşin sonbahardan ve onları gözleyen ağaçlardan çok daha derine işleyen bir korku hissi. Aşkları, hayatları, aileleri olan insanların genelde sadece... yemek olduğu bu yere gelmek en vahşileri bile rahatsız ediyordu bir şekilde.

Diğer toprakların fısıldadığını bu yer haykırıyordu âdeta: Duyguların ve arzuların hiçbir önemi yoktu. Dünyanın düzeninde hayalleriniz, üreme görevini yerine getirmek, sonra da başka bir canlı için yemek olma görevinizden daha az önemliydi.

Araba yoldaki çukurlardan birine girince sallandı. Bayan Highwater yavaşça küfretti, ardından defterine yazdığı bir şeyin üzerini çizdi. Onun yanında şu kız –Tacenda– oturuyordu. Kemanına sımsıkı sarılmıştı. Davriel güya onu geri vermek istemiyormuş gibi yapmıştı, oysa o şeyle ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sessizliği tercih ederdi.

Yolun en yüksek noktasına ulaştılar ve dışardaki ağaçların tepeleri ay ışığıyla kaplandı. Bir kuş sürüsü –hangi cins oldukları anlaşılamayacak kadar uzaktalardı– sanki bir şey onları korkutmuş gibi havalandı. Durgun suda bir balığın yarattığı dalgalanma gibi, ay ışığında neredeyse bir iz bırakıyor gibi göründüler. Sanki ışık çok yoğunmuş, bir şekilde kalınmış gibi.

Orada bir yerde, diye düşündü Davriel. Şu tarafta. Lanetli Batak. Yaklaşımlar'ın efendisiydi ama burada köylüler efendilere ve hatta dine bile ancak sahte bir sadakat gösteriyordu. Gerçekten saygı duydukları tek şey, bu su dolu çukur ve derinlerinde her ne yaşıyorsa oydu.

İçinde Varlık kıpırdandı.

Bir şey söylemeyecek misin? diye düşündü Davriel. Batak'ı düşündüğümde rahatsız olursun genelde.

Varlık bir şey demedi. Hatta bir gün nasılsa gücüne hükmedeceğine dair her zamanki yorumlarını bile yapmadı. Bu gece bir terslik vardı. Kaybolan köylüler. Batak'ın bölgesi. Bu soğuk ay ışığı...

"Evet," diye kızı sorgulamaya geri döndü Bayan Highwater. Arabanın içinde sadece üçü vardı. Davriel, Crunchgnar'la Brerig'i dışarıdaki arabacı koltuğuna göndermişti. "İlk kurbanlar on gün önce annenle babandı. Kız kardeşin kurtulmayı başardı ve manastıra kaçtı."

"Evet," dedi kız. "O... Kız kardeşim kilisede kathar olmak için eğitim alıyordu. Muhafızlarla geri döndüğünde annemle babamı buldular. Bazıları onların tozsöğüdünden zehirlenmiş olabileceğini düşündü. Bu bazen çiftçilerin başına gelir, muhtemelen biliyorsunuz. Fakat sizin neden birilerine saldırıp sonra da *zehirlediğinizi* anlayamadık. Üç gün sonra da manastıra giderlerken yolda tüccarlar öldürüldü."

"Şahit var mı?" diye sordu Bayan Highwater.

"Bir rahip saldırıyı uzaktan görmüş," dedi Tacenda. "Konağın Beyi'nin ve korkunç yeşil yaratıkların satıcıların ruhunu aldığını görmüş. Bunun üzerine köyden çok uzaklaşmamaya başladık ve başrahibe de Thraben'den yardım istemeye söz verdi."

"Yine de başka ölenler oldu. 'Fısıldayanlar' demeye başladığımız hayaletler tarafından öldürüldüler. İki gün önce kız kardeşim tarlaların orada ölü bulundu. Tuhaf bir şekilde diğerleri gibi korkmuş görünmüyordu. Yüzü dehşetle donup kalmamıştı en azından. Belki tamamen gafil avlanmıştı."

"Bu akşam da en kötüsü oldu. Tarlalarda çalışanlar koşarak köye gelip Verlasen'i çevreleyen ormanlardan hayaletlerin geldiğini söylediler. Komşum Mirian beni uyandırdı. Genelde günbatımına kadar uyurum. Herkes evlerine saklanırken ben de sarnıcın yanındaki her zamanki yerimde şarkımı söylemeye başladım."

"Dışarıda mı?" diye araya girdi Davriel. "Seni bütün gece kurban olarak dışarıda tek başına mı bırakıyorlar?"

"Ben kurban değilim," dedi kız, çenesini kaldırarak. "Kız kardeşimle ikimiz Batak tarafından kutsandık. Bu zamana dek bilinen en güçlü kutsamayla. Şarkılarım geceleri köyü koruyor."

"Zor olmuyor mu?" diye sordu Bayan Highwater. "Bütün gece şarkı söylemek?"

"Genellikle bütün gece söylemem gerekmiyor," dedi kız. "Bir şarkı söylerim, arada mırıldanırım, sonra belki bir şarkı daha... Ama bugün..." Kızın gözleri uzak bir noktaya daldı. "Bugün işe yaramadı. Fısıldayanlar şarkıma hiç aldırmadan köye girdiler. Neye benzediklerini göremedim ama onları duydum. Fısıldayarak..."

Davriel merakla öne doğru eğildi. "Niye kimse kaçmadı? Niye evlerine saklanmakla yetindiler? Niye uzaklara gitmediler?"

"Kaçmak mı?" Kız ruhsuz bir kahkaha attı. "Nereye gidecektik ki? Ormanda bir yerlerde açlıktan ölecek miydik? Gece seyahat edip Th-raben'e ulaşmaya çalışacak ve sonra onlar tarafından geri mi çevrilecektik? Onların tüccarları ve rahipleri Yaklaşımlar'a gelebilir ama onlar bir köy dolusu göçmeni kabul etmezler."

"Manastır var," dedi Davriel. "Orası yakın."

"Bazıları köydeki kiliseye gitti. Melek'e tapanlar. Başımızdaki be-layı duyduğunda Başrahibe bizi dualarıyla korumaları için rahiplerini göndermişti. Ama inançları kiliseye saklananları korumaya yetmedi. Tıpkı kız kardeşimi koruyamadığı gibi."

Bileğine doladığı sembole rağmen Tacenda belli ki Melek'e tapmıyordu. İlginç. Davriel, Yaklaşımlar'a geldiği günden beri burada insanların ısrarla kiliseye direnmesini sıradışı bulmuştu. Manastır rahiplerinin –yolunu kaybetmiş o ahmakların– elinde, ölenlerin ruhlarını yatıştıran bir taş vardı. Hayaletler yok, dirilen cesetler yok, korku yok.

Bunun aslında takipçi kazanmalarına yetmesi gerekirdi, oysa köylülerden sadece birkaçı Melek'in kutsanmış uykusunu kabul etmişti. Bunun yerine bedenlerinin Batak'a geri verilmesini vasiyet etmeye devam ediyorlardı. Lanetli şey zehirli sarmaşıklarını onların kalbine sımsıkı dolamıştı.

"Yardım etmek için gelen rahipleri tanıyordum," dedi Tacenda. "Genç olanları, Ashwin, bir keresinde kız kardeşimin bir resmini yapmıştı. İnançlı köylülerle birlikte kendilerini kiliseye kilitlediler. Her şey bittiğinde onlara bakmaya gittim ve cesetleriyle karşılaştım."

Davriel düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. Konaktayken bunun başıboş bir ölüm büyücüsünün işi olduğunu varsaymıştı. Ama

tüm bir köye bunu kim yapabilirdi ki? Hem de korunma büyülerini ve kovalama güçleri olan rahiplere rağmen?

"Belki de gitmeliydik," dedi Tacenda camdan dışarı bakarak. "Belki kaçmalıydık. Ama varlıklı konağında güven içindeyken ne hissettiğimizi bilemezsin. Her gece her ihtimale karşı kapının yanında bir balta ve dualarla uykuya dalmak nasıldır, bilmezsin."

"Biz böyle yaşıyoruz. Ormanda daima gözleri tehlikeli bir şekilde yanan ve dişleri fazla parlayan bir gölge vardır. Biz nesillerdir Batak'ın korumasına güvenerek yaşıyoruz. Bu bizim kaderimiz. Geceleri saklanıp bulutların geçip gitmesi için dua ederek..."

Araba tekrar sıçradı ve eski bir köprünün üzerinden geçerlerken tekerlekler tahtanın üstünde takırdadı. Az sonra da arabanın fenerleri alçak evleri aydınlattı. Evler aslında gruplar hâlinde bir araya toplanmıştı ama güçlendirilmiş kapıları ve pencerelerindeki kalın kepenklerle her biri yapayalnız görünüyordu.

Davriel'in gördüğü ilk ceset sokakta yatıyordu. Kadın sırtüstü uzanmış, başını korumaya çalışırken kolları o panik hâlinde donakalmıştı. Yüzünde dehşet ifadesi âdeta bir maske gibi katılaşmış durumdaydı.

Crunchgnar arabayı yavaşlattı. Davriel arabadan indi ve çatlamış yumurta kabuklarını andıran alçak binalarla dolu sessiz köye adım attı. Bu yer, diye düşündü ürpererek, ormandan bile daha kötü. Orada en azından izlendiğini biliyorsun. Buradaysa... sürekli bir merak içindesin.

Crunchgnar silahlarını kuşanıp arabadan aşağı atladı. Brerig şekilsiz kanatlarını ardında çırparak arabanın tepesine çirkin bir heykel gibi tünedi. Kafilenin diğer iki üyesi, biri kız diğeri erkek iki kardeş olan hafif silahlı Nightreach ifritleri Gutmorn ve Yledris, yakınlarda bir çatıya konup devasa kanatlarını indirdiler. Bu ikisi, iskeletimsi hatları ve keçi gibi uzun bacaklarıyla, Crunchgnar ve Bayan Highwater'a nazaran daha az insana benziyorlardı.

Eğer köyde sağ kalan biri bile olsa Davriel'in maiyetiyle birlikte köye bu ani gelişle korkudan öldüğü muhtemelen. Bayan Highwater, Tacenda'nın arabadan inmesine yardım etti, ardından Davriel'in peleriniyle maskesini çıkardı. Bunları Bey'e uzatıp bekledi. Normalde Davriel toplum içinde bunları giyerdi. Bu boyuttan olmayıp da yüzünü bilenlerden çok azı bu kostümden haberdardı. Zaten Davriel Cane ismini de yeni almıştı.

Davriel, Vex ifritlerinin arasında yaşadığı günlerden kalma eski bir gölge büyüsü olan pelerini üzerine geçirdi. Pelerinin uçuşan etekleri havada belli belirsiz, fırça izi gibi lekeler bırakıyordu. Bu biraz dramatik bir görüntü oluşturunuyordu ama zaten pek az kişi ifritleri sadelikle itham edebilirdi.

Maskeyi takmayı şimdilik erteleyerek korkmuş kadın cesedinin yanına diz çöktü Davriel. Önce artık soğumuş ve katlaşmış yüzüne bir dokundu, ardından elini kadının sırtına indirdi. Güneş batalı üç saat kadar olmuştu ve saldırı gün batımından hemen önce gerçekleşmişti ama kadının vücudunda en ufak bir sıcaklık yoktu. Böyle soğuk bir yerde bile vücut ısısı bu kadar çabuk kaybolmazdı. Bu aynı zamanda tozsöğüdü zehirlenmesi ihtimalini de elemiş oluyordu. Zehirlenme katlaşmaya sebep olabilse dahi vücut ısısının böyle ani düşmesine yol açmazdı.

Davriel kadının yüz kaslarını incelerken kendi kendine başını salladı, ardından cesedin kollarını aşağı yukarı hareket ettirdi. “Daha önce senin üzerinde kullandığıma benzer bir donma büyüsü değil bu,” dedi, Tacenda yanına geldiğinde. Cesedin gözlerinin içine baktı, sonra bir aynayla nefesini kontrol etti. “Hiç yaşam emaresi yok, aynı zamanda arkasında neredeyse hiç kan toplanmamış... Doğal olmayan bir soğuma... Üzerinden beslenildiğini gösteren bir iz yok... Senin de fark ettiğin gibi dudaklarının çevresi morarmış... Kaslar gergin ama şekil verilebiliyor...”

“Yani?” diye sordu Tacenda.

“Yani buralara kadar boşuna geldik,” dedi Davriel ayağa kalkarken. Bayan Highwater'ın ellerini silmesi için uzattığı bezi aldı. “Tam da konakta tahmin ettiğim gibi. Ruhları alınmış ve bunun sebep olduğu şokla bedenleri felce uğramış.”

“Peki ne yapabiliriz?”

Davriel bezi Bayan Highwater'a geri verdi. Bayan Highwater bezi bir yerlere kaldırıp bu kez ona bastonunu uzattı. Bastonun içinde tabii ki bir kılıç saklıydı. Davriel kendi etrafında dönerek anıt mezarlarla dolu köyü inceledi.

“Bunun ardında kimin veya neyin olduğuna göre değişir,” dedi bastonuyla etrafı işaret ederek. “Sıradan bir ölüm büyücüsü cesetleri yanına almak ister. Burada bırakılmış olmaları bunun sıradan bir ceset tacirinin işi olmadığını gösteriyor. Öte yandan ruhları bir tür enerji kaynağı olarak kullanan aletler yapan çeşitli ölüm büyücüler de var.

Ayrıca bu topraklarda ruhlardan beslenen birçok yaratık olduğunu biliyoruz. Bunlardan bazıları saldırgan. İfritleerin de dâhil olduğu diğerleri ise bunu özel bir lezzet olarak görür ve ancak bir sözleşmenin onlara verdiği hakla sahip oldukları ruhlardan beslenirler."

"İfritleerin işi olduğunu sanmam," dedi Bayan Highwater defterinin sayfalarını çevirerek. "Kız kapılardan birçoğunun hâlâ kilitli olduğunu söyledi. Sağ kalan var mı diye bakmak için evlere zorla girmek zorunda kalmış. Fısıldayanları duymuş ama konuştukları dili çıkaramamış."

"Fısıldayanlar duvarlardan geçebiliyor olabilir," dedi Tacenda. "Ama... biri onları kontrol ediyor olmalı. Değil mi?"

"Evet," dedi Davriel. "Başta ayak sesi duymamış olsan da öyle olduğunu varsayabiliriz. Benim kılığıma girme numarası, kız kardeşinin ruhunu kolayca alması, sonra bu toplu saldırı... Biri hayaletleri kontrol ediyor olmalı. Kendi başlarına böyle koordineli hareket edebilecek bilince sahip olamazlar." Bastonunu ileri doğru uzattı. "Beni zorla girdiğin şu kilitli evlerden birine götür."

Crunchgnar'la Brerig de onlara katıldı. Küçük ifrit etrafı aydınlatmak için elinde bir fener taşıyordu. Gutmorn'la Yledris ise olası bir tehlikeye karşı havayı gözlüyorlardı. Hepsi de Davriel'in onlarla ayrı ayrı yaptığı sözleşmelere dayanarak bir gün onun ruhu üzerinde hak sahibi olmayı umuyordu. Her birinin sözleşme koşulları farklıydı ama hepsinde ortak olan bir madde vardı: Ödülü alabilmeleri, Davriel'in sözleşme süresince yaşaması şartına bağlanmıştı. Eğer vaktinden önce ölürse hiçbir şey alamazlardı.

İfritolojinin ilk kuralı buydu: İfritin çıkarları ile kendi çıkarlarının örtüştüğünden emin ol. Bu basit bir ekonomi kavramıydı ama unutmak da bir o kadar kolaydı.

Camı kırılmış alelade bir eve geldiler. Saldırı sırasında bir sebepten evin kepenkleri açılmış, bu sayede Tacenda sadece camı kırarak kolayca eve girebilmişti.

Bu kez eve kapıdan girdiler ve iki küçük çocuğu olan aileyi, yüzlerinde farklı dehşet ifadeleriyle birbirine sokulmuş hâlde buldular. Davriel bastonunu Bayan Highwater'a verdi ve yoldaki kadın cesediyle aynı özelliklere sahip görünen cesetleri kontrol etmeye girişti hiç vakit kaybetmeden. O çalışırken Brerig tıknaz vücuduyla fırının yanındaki tezgâha çıkıp dolapları karıştırmaya başladı. Birkaç boş kavanozu kokladıktan sonra bir kenara attı ve aramaya devam etti.

"Eğer varsa," dedi Brerig, "bulacağım."

Çay arıyor, diye düşündü Davriel. *Benim İçin*. Küçük ifritin Davriel'in söylediği bir şeye kafayı takmak ve sonra arzusunu yerine getirmek için çırpınmak gibi bir huyu vardı. Kurutulmuş sarımsak dişlerine benzer bir şeyle dolu bir kavanozla yanlarına geldi, belli ki bunun çay olup olmadığına karar verememişti. Bayan Highwater yavaşça başını iki yana sallayınca kavanozu bir kenara bıraktı.

Davriel incelemesine geri döndü. "Bunlar Batak'a mı inanıyor-du?"

"Evet," dedi Tacenda kısıp sesle. Bir battaniyeyi çocuklardan en küçüğünün, dört yaşından büyük göstermeyen oğlanın üzerine örttü dikkatle. Çocuğun yüzü bir çığlığın ortasında donakalmış, gözleri kocaman açılmıştı ve medet umarcasına, samandan yapılmış bir oyuncağa sarılıyordu.

Davriel, Fısıldayanları bir tür hayalet olarak tarif eden Tacenda'ya inanmaya hazırdı ama kız o sırada kördü, dolayısıyla kendisinin kontrol etmesinde fayda vardı. Kapısı bacası kilitli bu evdeki cesetler yeterli kanıt gibi görünüyordu. Bunu yapan her neyse duvarlardan geçebiliyordu.

Brerig ümit vadeden bir keseyle yanlarına yaklaştı. Kokusuna bakılırsa bir zamanlar içinde kesinlikle çay vardı.

"Üzgünüm Beyim," dedi Brerig keseyi açıp içinin boş olduğunu göstererek.

"Sorun değil," dedi Davriel. Ayağa kalktı ve ellerini Bayan Highwater'ın uzattığı beze sildi.

"Bilmece mi?" diye sordu Brerig.

"Pekâlâ."

Küçük ifrit yüzünü buruşturdu. "Hava mı?"

"Bu aslında çok iyi bir tahmin," dedi Davriel. "Ama hayır, cevap bu değil."

Brerig gülümsedi, ardından keseyi cebine sıkıştırarak evden çıktı. Tüm bu süre boyunca kapının hemen dışında bekleyen Crunchgnar omzuna dokunup ona atlara bakmaya gitmesini söyledi. Küçük ifrit hiç itiraz etmeden o tarafa yöneldi.

"Doğrusunu istersen," dedi Bayan Highwater, "şu bilmeceyi çözmeyi istediğine bile emin değilim."

Belki de haklıydı; Brerig'in sadakati göz yaşartıcıydı. Davriel da peşinde Tacenda'yla evden çıktı.

"Evet." dedi Tacenda. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Davriel bastonunu kaldırıp köyün ortasındaki küçük kiliseyi işaret etti. Crunchgnar elinde fenerle önlerine düşüp o tarafa seğırtti.

“Batak’ın senin üzerindeki etkisi hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Davriel, Tacenda’ya.

“Yaklaşımlar’da yaşayan herkes işaretlidir. Batak’ın koruması üzerlerindedir. Söylendiğine göre onun sayesinde, insanlardan bu kadar uzakta yaşadığımız hâlde uğrayabileceğimizden daha az saldırıya uğruyormuşuz. Bu ne kadar doğru, bilmiyorum. Ben çocukken bayağı sık saldırıya uğruyorduk sanki. Ta ki ben şarkı söylemeyi öğrenene kadar.” Kız başını öne eğdi. “Bugünkü başarısızlığıma kadar bunun hep yeterli olacağını sanıyordum. Gözlerime karşılık şarkı...”

“İlginç bir lanet,” dedi Davriel.

“Bir hatırlatma,” dedi Tacenda. “Batak’a borçlu olduğumu hatırlatıyor. Hepimizi koruması karşılığında Batak’a borçlandığımızı...” Bunu söylerken açık kapıdan görünen cesetlere doğru bakıp tereddüt eder gibi oldu.

Eh, Davriel bu insanları batıl inançları olduğu için suçlayamazdı. Yaklaşımlar’da yaşayanlarda farklı bir şey vardı. Tüm bunların en şaşırtıcı yanı da buydu.

“Köyüne saldıran bu ruhlarla ilgili çok tuhaf bir şey var,” dedi Davriel yine bastonunu havada sallayarak. “Bayan Highwater, kafası biraz çalışan herhangi bir ifrit bir Yaklaşımlar sakini ile ruhu için sözleşme yapar mı?”

İfrit kadın burnunu kırıştırdı. “Elbette hayır.”

“Niye yapmaz peki?”

“Çünkü ruhları üzerinde çoktan hak iddia edilmiş zaten. Bunu herkes bilir. Üzerlerine kokusu sinmiş.”

Crunchgnar homurdandı, ardından başını salladı. “Tıpkı bir ruhun sözleşmeyle başka bir ifrite bağlı olduğunu anlayabildiğimiz gibi bunun da kokusunu alırız. Böyle bir durumda pazarlığa dâhil olmamız için ödülün çok, çok büyük olması lazım.”

“İltifatın için teşekkürler,” dedi Davriel. “Bayan Verlasen, ruhlarınız üzerindeki damga korumadan ziyade sahiplik işareti. Hak iddiası. Şarkın da aynı şekilde işliyor. Diğer yaratıkları ve ruhları korkutuyor çünkü Batak’ı kızdırmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini görüyorlar. Sizi öldürmek güçlü bir Bey’in tazılarını öldürmek gibi bir şey. Ama bugün şarkın işe yaramadı. Dolayısıyla...”

Tacenda sırtında kemaniyla sokağın ortasında aniden durdu. Bayan Highwater yüzünü ve ellerini temizlemesi için daha önce bir mendil veriyse de köylü elbisesi hâlâ yırtık pırtık ve kolunu sürttüğü yer de kan içindeydi. Davriel'a şaşkınlıkla baktı.

"Herhâlde," dedi, "onları Batak'ın aldığını ima ediyor olamazsın?"

"En kuvvetli teorim bu," dedi Davriel. "Bir ihtimal daha var... Hayaletler Batak'ın hak iddiasını yok sayacak kadar güçlü başka biri tarafından gönderilmiş de olabilir. Yine de Korunma Şarkısı'nın neden işe yaramadığını merak etmekten alamıyorum kendimi. Belki bu ruhları alan şey de aynı güçten yapılmıştır. Bir fare kedinin kokusundan korkar ama bir kedi bu kokuyu fark etmez bile."

"Batak bizi koruyor," dedi Tacenda. "Öldüğümüzde ruhlarımızı talep ediyor ama onun dışında bizi koruyor ve güvende tutuyor. Bunu yapmış olamaz."

"Olabilir," dedi Davriel. "Sizin şu kültünüzü Batak'ın gerçek müdahalelerinden ayırmakta hep zorlanmışımdır zaten."

"Bu bir kült değil. Bu sadece... Bu şekilde oluyor sadece."

Davriel başka bir evin açık kapısından içeri bir göz attı ve girişin hemen yanında yerde yatan cesedi gördü. Gördükleri giderek daha fazla canını sıkıyordu. Ölüler değil. Hayat başlar ve biterdi. Her kayıpta kendini harap etmenin bir anlamı yoktu. Ama bunlar onun köylüleriydi. Batak veya benzeri bir şeyin onların ruhunu alması Davriel'in otoritesine açık bir saygısızlıktı.

Biz çok daha fazlası olacağız, dedi zihninin derinlerinde gizlenen Varlık.

İşte buradasın, diye düşündü Davriel. *Şekerleme mi yapıyordun?*

Güç ve otorite için kendince ufak ufak çabalamaya devam ediyorsun, diye fısıldadı Varlık. *Potansiyelini anlamsızca heba ettiğinin artık farkına varman lazım. Bir kez benim gücümü kullandın mı, büyülerini benim gücümle birleştirdin mi tüm bunlar önemsiz bir ayrıntı olarak kalacak. Tüm bunların çok ötesine geçeceksin.*

Davriel tam da bundan korkuyordu. Varlık'ı çaldığından, onu ölmekte olan bir adamın zihninden çekip aldığından beri onun uçsuz bucaksız potansiyelinin farkındaydı.

Yakında, dedi Varlık, *bu maddi dünyadan kurtulacağız. Yakında...*

Bu arada kiliseye ulaşmışlardı. Sivri çatılı, sıradan bir ahşap binaydı. Öyle büyük vitraylı pencereleri falan yoktu. Yaklaşımlar'da öyle şeyler olmazdı. İçi sıralarla dolu tek katlı geniş bir yapıydı sadece.

Birkaç küçük penceresinden içeri pek az ay ışığı girebildiğinden içeri kapkaranlıktı.

Büyük ön kapının iki kanadı açık duruyordu ve içeriden kapıyı sürgüleyen giriş kenara konmuştu. *İlginç*, diye düşündü Davriel. Parmaklarını oymalı ahşapta gezdirirken bazı belirgin sıyrıklar fark etti. Bunlar yeni olmuştu. Bir diğer dikkate değer nokta da kapının bir zamanlar yaka sembolünü, Başmelek Avacyn Kilisesi'nin işaretini taşıyor olmasıydı. Fakat bu işaret aylar önce silinmişti. Bir zamanlar kemerde taş oymuş olan aynı sembol de alçıyla kapatılmıştı.

"Bu ne?" diye sordu eliyle işaret ederek. "Köylüler bu sembolü neden kaldırmışlar?"

"Şeey," dedi Tacenda, "geçen sene olanlardan sonra Başrahibe..."

"Geçen sene olanlar mı?" dedi Davriel kaşlarını çatarak. "Ne oldu ki?"

"Hani melekler..?" dedi Tacenda.

Davriel başını iki yana sallayıp Bayan Highwater'a baktı. İfrit kadın eğleniyor gibi görünüyordu. Hatta Crunchgnar bile bir kaşını kaldırmıştı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Bayan Highwater. "Çoğu kanatlı gibi Başmelek Avacyn delirdi ya?"

"Ne?" dedi Davriel. "Ciddi misin?"

"Melekler bizi öldürmeye kalktı," dedi Tacenda. "Kendi iyiliğimiz için insanlığı yok etmek istediler. Kilisenin merkezinden çok uzak olmamıza rağmen biz bile olanları duyduk."

"Ah," dedi Davriel. "Bayağı bir olay olmuş gibi görünüyor."

"Of, Dav," dedi Bayan Highwater. "Seni bu konuda üç kez bilgilendirdim."

"Dinledim mi?"

"Belli ki dinlememişsin."

Tacenda duyduklarına inanmakta zorluk çekercesine, gökyüzüne doğru salladı elini. "Ya Ay? Ay'ı da mı fark etmedin?"

"Hi? O da mı sizi öldürmeye kalktı?"

"Sembolü görmedin mi?" dedi Tacenda. "Yüzeyine oyulmuş devasa yazıyı?"

Davriel bir adım gerileyip yukarı baktı, sonra kafasını yana devirdi. "Bu hep orada değil miydi?"

Tacenda hayretle onu süzdü. "Aynı anda hem bu kadar uyanık hem her şeyden bu kadar bihaber nasıl olabiliyor?"

"Benim yıllardır kafamı kurcalayıp duran soruyu sordun çocuk," diye mırıldandı Crunchgnar. "Bir gün ruhu benim kalbimin derinliklerindeki cehennemde yanar ve merhamet etmem için haykırırken tüm sırlarını öğreneceğim. Sonra onun ruhunu yalayıp yutacağım."

"Ben de hazımsızlık yapmak için var gücümle çabalayacağım Crunchgnar," dedi Davriel gözlerini kısıp Ay'ı incelerken. "Biliyor musunuz, bunu sevdim. Bir tarzı var. Farklı olmuş." Gutmorn'la Yledris'i çağırmak için elini kaldırıp havada yumruk yaptı.

İfritler kanatlarını çırparak geldi, hafif bir ses çıkararak hemen yanlarında yere indiler. Aynı gün yaratılan kız ve erkek kardeş oldukları söyleniyordu ama yüzleri boynuzlarla öyle çarpılmıştı ki aynı zamanda bir tırmıkla bile kardeş olabilirlerdi ve Davriel aradaki farkı anlayamazdı.

"Köyün etrafını kolaçan edin," dedi Davriel onlara. "Bu gecede tekinsiz bir şeyler var. Geri kalanlar, kiliseye girmemiz sizin için sorun olur mu?"

"Ben meleklerden korkmam," dedi Crunchgnar anında.

"Benim de umurumda olmaz," dedi Bayan Highwater. "Etrafta rahipler ya da uzaklaştırma büyüsü olmasın yeter."

Bu yeterliydi. Davriel kiliseye girdi.

Bölüm 7

Tacenda

DAVRIEL'LA İFRİTLER içeri girip etrafı incelemek için dört bir tarafa dağılırken Tacenda kilisenin kapısında duraksadı.

Bu yerin seslerini çok iyi biliyordu; seslerin saçaklarda nasıl yankılandığını. Kaynak suyunun sesiyle küçük fıskiye'nin nasıl şarıldadığını. Başrahibe bu saflık sembolünü Tacenda doğmadan hemen önce yerleştirmişti; Batak'ın pis sularına karşı temiz suları temsil etsin diye.

Willia'yla birlikte ayinlere katılsa da Tacenda hiçbir zaman kutsanmış uyku yemini etmemişti. Kilise inancın gerçek göstergesi olarak her şeyden çok bunu kabul ederdi: Öldükten sonra bedeninin Batak yerine gömülmek üzere manastıra götürüleceğine dair verilen söz.

Tacenda ön taraftaki kürsüye ve mihraba doğru yürüdü. İki yanda mum koymak için delikler ve iki direk vardı. Bir zamanlar bunların üzerinde Avacyn'in sembolü –kilisenin en bilindik sembolü– kazılıydı. Tacenda çocukken bir eli bir direkte, diğer eli diğer direkte, burada diz çöktüğünü hatırladı. Rahipler onun ruhu için dua ederken o dökme bronz sembolleri, metalin soğuşunu hissedirdi.

Avacyn'in sembolleri Başrahibe'nin emriyle kaldırılmıştı. Anlaşılan oydu ki şimdi Thraben'dekiler yeni bir meleğe tapıyordu. Fakat inancınızdan böyle pat diye vazgeçebilir miydiniz gerçekten? Gömlek değiştirebilir gibi inanç değiştirebilir miydiniz? Bu yeni inancı daha iyi yapan neydi? Ve eskisi ne zamandır kusurluydu?

Köyde bunun yerine İsimsiz Melek sembolünü takmaya başlayan tek kişi Willia değildi. Yaklaşımlar'a Ruh Taşı'nı –manastırdaki kadim taşı– ihsan eden gizemli meleğin sembolü.

Crunchgnar bir kilisenin içinde bulunmaktan hiç rahatsız olmadığını kanıtlamaya çalışırcasına abartılı hareketlerle binanın içinde orayı burayı yokluyordu. Bayan Highwater, kapıyı sürgülemekte kullanılan kirişi inceleyen Davriel'a yakın duruyordu. Davriel az sonra kirişi bırakıp dikkatini pencerelere çevirdi, pencereleri teker teker açıp çerçevelerine bakmaya başladı.

Tacenda karanlık bir köşede yatan cesetlere doğru yürüdü. Crunchgnar'ın elindeki tek fener geniş salonu aydınlatmaktan ziyade buraya daha da kasvetli bir hava veriyordu. İki aile sayılabilecek, yaklaşık on kişi ölmüştü burada. Batak'ın Korunma Şarkısına güvenerek evlerinde kalanlara kıyasla bir avuç inançlı köylü.

Yanlarında da rahiplerin cesetleri vardı. Üç ceset. Köylerinin rahibi yaşı Gurdenvala. Willia'nın hep çok katı bulunduğu kadın mihrabın önünde, elinde artık yasak olan Avacyn'in sembolünü havaya kaldırmış hâlde ölmüştü. Tehlikeyle karşılaştığında eski inancına dönmüştü anlaşılan.

Diğer iki rahip tehlikedeki köylülere yardım etmek için manastırdan gelmişlerdi. Tacenda onları pek iyi tanı mıyordu ama genç olanı Ashwin'di. Hani Willia'nın resmini yapan rahip. Duvar dibine yığılmış ve gözleri kocaman açılmıştı. Tacenda diz çöktü ve rahibin yanındaki eskiz defterini aldı. Defterin içi insan resimleriyle doluydu. Rahipler, köylüler... Başrahibe'nin birkaç resmi.

Son resim tam da bu duvarın dibinden görünen şekliyle kilisenin çalakalem bir çizimiydi: dizi dizi sıralar, ardına kadar açık ön kapı ve ilerisinde gökyüzünde ay. Kapıda, dış hatları aceleyle çizilip bitirilmiş gibi belirsiz, çarpılmış yüzleriyle şeffaf figürler dikiliyordu. Bu korkunç resimler ona tam da bu akşam Davriel'in konağında, kathar'ın ruhu korkutucu bir hayalete dönüştüğünde gördüklerini hatırlattı.

Rahatsız edici çizime bakarken ürperdi. Kabaca çiziktirilmiş, yine de güçlü bir resimdi. Rahibi orada, köşede büzülmüş bir hâlde, kilisenin koruma büyülerini ve dualarını gücünü yitirirken, telaşla çizim yaparken gözünde canlandırabiliyordu. Eskiz defterini alıp ön tarafa götürdü. Davriel'la Bayan Highwater yine kapıyı inceliyorlardı.

"Bu ne?" diye sordu Davriel yanına gelip defteri alırken. "Çok karanlık. Crunchgnar, biraz acele edip buradaki lambaları yakar mısın artık? Senin ne kadar çirkin olduğunu bile göremiyorum."

Crunchgnar homurdandıysa da söyleneni yaptı. Davriel defteri ışığa tuttu, sonra başını salladı. "Mantıklı."

"Mantıklı olan ne?" diye sordu Tacenda.

"Bayan Highwater," dedi Davriel defteri Tacenda'ya geri verirken. "Bu durumu nasıl yorumlarsınız?"

"Kilisenin koruma büyüğü en azından kısa bir süre dayanmış," dedi Bayan Highwater eliyle işaret ederek. "Kapılardaki ve pencerelerdeki çizikler, hayaletlerin içeri girmek için çabaladığını gösteriyor. Diğer evlerdeki gibi kolayca duvarlardan geçebilmiş olsalar bu izler olmazdı."

"Mükemmel," dedi Davriel. "Bayan Verlasen, bu gayet güçlü bir kanıt."

"Kanıt mı?" diye sordu Tacenda. "Neyin kanıtı?"

"Fısıldayanlar kiliseye girememiş. En azından başlangıçta. Rahiplerin güçleri onları dışarıda tutmayı başarmış."

Tacenda kilisenin kapısında duran ruhların resmine tekrar baktı. "Daha önce hayaletlerin şarkımdan etkilenmeyecek kadar güçlü olabileceğini söylemiştin. Ama eğer kilisenin koruması onlara engel ol-duysa..."

"Batak'ı umursamayacak kadar güçlü bir şeyin rahiplerin korumaları tarafından durdurulabileceğinden şüpheliyim," dedi Davriel. "Bununla beraber, manastırın otoritesinin Batak'ın etkisini alt edebildiğini biliyoruz. Ruhlarında hak iddia edebileceği hâlde oraya gömülenler olması gibi mesela."

"Fısıldayanların senin şarkından etkilenmeyip rahipler tarafından durdurulmasını büyük ihtimalle Batak'tan gelmelerine bağlıyorum. Aslına bakarsan fısıldadığını duyduğun ruhlar muhtemelen senin köyündendi."

Davriel bastonunu kilisenin zeminindeki karolara vura vura salon-da yürümeye başladı.

Tacenda arkasından koşturdu. "Ne?" dedi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Ufak saldırılarla başladı," dedi Davriel. "Başta sadece iki kişiydi. Batak'a gitmekte olan annenle baban. Sonra giderek sıklaşan aralıklarla birkaç saldırı daha oldu ve sonunda köye saldırıldı. Niye ilk saldırılarla son büyük saldırı arasında bu kadar zaman var?"

"Ben Fısıldayanların tam da aradığımız ruhlar olduğundan şüpheleniyorum. Yani köylülerinin bedenlerinden çalınan ruhlar onlar. Ruhlar hırsızlığa devam eder. Birkaç hayalet yapıldıktan sonra bunlar yenilerini almaya gönderilir. Böylece sayıları logaritmik olarak hızla artar, daha büyük ve cüretkâr saldırılar için giderek çoğalırlar."

Tacenda bu fikirle dehşete düşerek olduğu yerde donakaldı. Yine de bir şekilde mantıklıydı. Kız kardeşinin yüzü... Ruhu alınırken korkmamıştı. Onu almaya gelen hayaletleri tanımış olabilir miydi? Gelenler... annesiyle babası olabilir miydi?

"Bayan Highwater," dedi Davriel. "Geriyeye hâlâ birkaç soru kaldı. Bayan Verlasen'in duyduğu ayak seslerini kanıt olarak kabul edersek biri Batak'a yardım ediyor gibi görünüyor. Bu da bizi kilisenin korumasının nasıl kırıldığı sorusunun cevabına götürür. Koruma büyülerini başta işe yaramış ne de olsa."

"Vampirler mi?" diye tahmin yürüttü Bayan Highwater.

"Harika bir tahmin."

"Ama aradığınız yanıt bu değil sanırım?" dedi ifrit kadın.

Davriel gülümsedi.

"Durun bir saniye," dedi Tacenda. "Vampirler niye iyi bir tahmin?"

"Kapı içeriden açılmış," diye kırıışı işaret etti Bayan Highwater. "Kırıışı biri kendi arzusuyla kaldırmış, zorlama izi yok. Gösterdiğin çizim de ruhların kapıdan girdiğini doğruluyor. Yani biri onları içeri almış. Bu yüzden vampir diye tahmin yürüttüm. İçeriden birinin zihnini kontrol ederek ona kapıyı açtırabilecek bir yaratık."

"Peki kapının açık olması ruhların koruma altındaki bir kiliseye girmesini sağlar mı tek başına?" diye sordu Davriel.

"Emin değilim." Bayan Highwater kaşlarını çatı.

"Bunun da ötesinde, bir Yaklaşımlar sakininin zihni kontrol edilebilir mi?" diye sordu Davriel. "Hiç onlardan birinin beynine girmeyi denedin mi? Ben sana söyleyeyim, hiç hoş bir deneyim değil. Batak'ın dokunuşu bayağı güçlü."

"Bu durumda..." dedi Tacenda. "Peki o zaman ne oldu?"

"Rahiplerin bedenlerini kontrol et," dedi Davriel eliyle cesetleri işaret ederek.

"Az önce yaptım," dedi Tacenda.

"O zaman bu kez daha dikkatli bak Bayan Verlasen."

Tacenda kaşlarını çatıysa da Davriel'in işaret ettiği tarafa yürüyüp genç rahibin yanına çömeldi. Tekrar baktı, sonra da çekingen bir şekilde bedeni çevirdi. *Aslında ölü değil*, diyordu kendine. *Sadece uyuyor. Onu kurtaracağım. Willia'yı nasıl kurtaracaksam onu da kurtaracağım.*

Genç rahibin cesedi diğerlerinden farklı görünmüyordu. Bu defa manastırdan gelen daha yaşlı rahibin yanına gitti. Adam yüzüstü ya-

tıyor, kafası yan duruyordu. Yüzünde diğer herkesinki gibi donakalmış, cam gibi bir ifade vardı. Tacenda onu da yan çevirdi.

Ve göğsünde bir bıçak yarası olduğunu gördü.

Bir çığlık atıp hemen elini çekti ama Bayan Highwater gelip vücudu tamamen döndürdü. Yaşlı rahip bir hançerle öldürülmüştü. Tacenda bunu nasıl fark etmemişti?

Yerde hiç kan yok neredeyse, diye düşündü. Cübbesinin önü kan olmuştu ama altında çok fazla kan birikmemişti.

"Ruhu alındıktan sonra vücudu diğerlerinininki gibi donakalmış," dedi Bayan Highwater. "Lanet olsun Dav, bunu nereden bildin?"

Konağın Beyi kendinden memnun bir ifadeyle yanlarından uzaklaşıp mihrabı karıştırmaya başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tacenda.

"Biri onu bıçaklayıp duasını yarıda kesmiş," dedi Bayan Highwater. "Sonra o kişi kapıyı açıp Fısıldayanları içeri almış. Köyde bir hain varmış."

"Evet," dedi Davriel. "Kapıları sürgülediklerinde içeride tam olarak kimlerin olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Tacenda. "O sırada tam bir karmaşa vardı ve ben hâlâ kördüm. Güneş batana kadar görüşüm geri gelmedi."

"Birinin tüm köyü kontrol etmesine değebilir," dedi Davriel. "Böylece kayıp biri var mı, öğreniriz. Sabah belki manastırdaki rahipleri bununla görevlendirebiliriz. Öte yandan... Bayan Tacenda, kız kardeşin öldüğüne göre onu sorgulamamız mümkün değil. Ama beni teşhis eden bir de rahip olduğunu söylemiştin. O rahibin adını biliyor musun?"

"Edwin," dedi Tacenda. "Genç bir adam. Seni... ya da senin gibi giyinmiş birini diyelim, yerel tüccarlara saldırırken görmüş. Bu aynı zamanda birinin ilk kez hayaletleri gördüğünü söylediği zamandı..."

Tacenda sustu. Bunlar annesiyle babası öldükten sonraki ilk saldırılardı ve Edwin iki hayalet gördüğünü söylemişti. Şimdi, Davriel açıkladıktan sonra her şey çok açık görünüyordu. O ikisi... Onlar annesiyle babasıydı.

Durumun dehşeti birden çok ağır geldi. Bıçaklanmış cesedin yanına, cesetlerin arasına çöktü. Annesiyle babası, kız kardeşi, köylüler... Ruhları alınmış, lekelenmiş, geri dönüp sevdiklerinin ruhlarını çekip almaya zorlanmışlardı. Ve Davriel bunun Batak'ın işi olduğunu söylüyordu. Bunu bir sebepten onun *istediğini*.

Tacenda hareket etmeyi sürdürmek için kendince sebepler yaratmaya çalışmıştı. Önce, Bey'den intikam almak gibi basit bir şeye odaklanmıştı. Sonra tüm amacı kız kardeşini kurtarmaya çalışmak olmuştu. Ama eğer durur ve tüm bunların ne kadar korkunç olduğunu düşünmeye başlarsa...

Köyün geriye kalan son koruyucusu oydu. Fakat sonuçta daha bir yetişkin bile sayılmazdı ve ne yaptığı hakkında *hiçbir fikri* yoktu. Batak da eğer ona karşıysa ne yapardı? Batak'ın ona verdiği yeteneğin kimseye bir faydası yoksa, o zaman kimdi o?

Kollarını kendine doladı ve aynı geceleri Willia'ya şarkı söylediği gibi, bir kereliğine olsun birilerinin de ona şarkı söylemesini diledi. Her geçen saniye biraz daha unutmaya yüz tuttuğu Mutluluk Şarkısı'nı tekrar dinleyebilseydi keşke...

"Şu rahip?" dedi Davriel. Sesi ondan umulmayacak kadar yumuşaktı. "Onun hakkında ne biliyorsun çocuk?"

"Pek... Pek bir şey bilmiyorum," dedi Tacenda silkinip kendine gelerek. "Yaklaşımlar'da doğmuş ama Thraben'de eğitim görmüş. Onun bu işte parmağı olduğunu düşünmüyorsun herhâlde değil mi?"

"Kilisenin kapılarını bir rahip için açmış olabilirler," dedi Davriel.

"Bu her şeyi açıklardı," dedi Bayan Highwater. "Biri bu kapılardan girip dua okuyan rahibi bıçaklamış ve hayaletlerin içeri girmesini sağlamış gibi görünüyor."

"Şimdilik kesin bir sonuca varmış değilim," dedi Davriel. Hâlâ mihrabın arkasını inceliyordu. "Bir rahibin niye Batak için çalışacağına dair sağlam bir teorim yok. Batak'ın kendine tapanları niye öldürttüğünü de söyleyemem. Tabii bunu yapan gerçekten Batak'sa."

"O zaman... Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Tacenda gözlerini kırıştırıp tekrar odaklanmaya çalışarak. Tüm bunları öyle çok da uzun boylu düşünemezdi yoksa kıpırdayamaz hâle gelirdi.

Ölmediler. Willia ölmedi. Buna odaklan.

"Hayaletleri alt etmek için bir büyüye ihtiyacımız var," dedi Davriel. "En iyisi onların izini sürmemizi sağlayacak bir büyü bulmalı. Bir hayaleti diğerlerinden ayırdığında ve hayattayken çok iyi bildiği bir şeyle yüz yüze getirdiğinde –hayattayken yaptığı işte kullandığı bir aletle mesela– bazen birkaç soruya cevap verecek kadar kendine gelebilir. Ayrıca formlarını sabitleyip cisimleşmelerini sağlayacak bir büyü de iyi olurdu, böylece fiziksel olarak karşı konulabilir olurlar."

"Böyle bir büyü var mı?" diye sordu Tacenda.

"Yok," dedi Davriel. "Teoride kendime ait pek az yeteneğim var."

"Ama..."

"Başkalarından ödünç alarak yapabiliyorum Bayan Verlasen," dedi Davriel. "Ben mütevazı bir dilenci, tüm insanların hizmetkârıyım."

Crunchgnar burnundan homurtuyla gülme arası bir ses çıkarıp bir lamba daha yaktı. İçerisi hâlâ yeterince aydınlık değildi.

"Pek çok kişi," diye devam etti Davriel, "ufak tefek yeteneklere sahiptir. Olağanüstü bir beceri, güven veren bir aura hatta sihirbazlık deneyimi. Bu nimetleri tam olarak hakkıyla kullanmazlar. Ben onlara bir parça yardımcı oluyorum."

"Beyinlerinin içine uzanıp sihirli güçlerini zorla söküp alarak yapıyor bunu," diye açıkladı Bayan Highwater. "İhtiyacı olduğunda da kullanıyor."

"Bu korkunç!" dedi Tacenda.

"Hey, hey," dedi Davriel. "Bunu yaparken neredeyse onlar kadar canım yanıyor. Özellikle de çaldığım büyü'nün sahibi kendini aşırı ahlaklı görüyorsa. Ayrıca kısa süre içinde yetenekleri geri dönüyor. Dolayısıyla bunda ne kötülük var ki? Aha!"

Aniden ayağa fırlayıp elindekini havaya kaldırdı.

"Ne o?" diye sordu Tacenda. "Bir ipucu mu?"

"Daha iyisi," dedi Davriel küçük kavanozu elinde sağa sola çevirerek. "Rahibe biraz tozsöğüdü çayı saklamış." Kapağı açtı, derken yüzü düştü.

"Boş mu?" diye sordu Tacenda.

"Siz köylüler son haftalarda işleri çok boşladınız," dedi Davriel. "Tamam tamam, hayaletler tarafından öldürülmekle meşguldünüz falan ama, yani yine de..."

Dışarıdan bir ses geldi ve kilisenin önünde bir karartı belirdi. Uçan ifritlerden biri –Tacenda onları ayırt edemiyordu– elinde mızrakla içeri daldı ve telaşlı bir sesle, "Beyim, at sırtında fenerli adamlar köye yaklaşıyorlar," dedi.

"Nasıl?" dedi Davriel. "Gecenin bu vaktinde mi?"

"Bizi gördüklerinde saldırdılar," dedi ifrit ve Tatar yayında kullanılan okun sivri ucunu gösterdi. "Gutmorn bacağından vuruldu. İyileşmek için yakınlarda bir evin çatısına indi ama atlılar dosdoğru bu tarafa gelmeye devam ediyor. İfrit avcısına benziyorlar."

Davriel göstere göstere, sesli şekilde iç geçirdi ve Tacenda'ya ters bir bakış attı.

"Bunun için beni suçlayamazsın herhâlde," dedi Tacenda.

"Kimi istersem onu suçlarım," diye tersledi Davriel. "Yledris, git hemen Brerig'i ve arabayı getir. Bakalım onlardan önce buraya..."

Yledris'in yanındaki tahta kapıya bir ok saplandı ve yakınlardan bağrışlar yükseldi. "Tekrar düşündüm de," dedi Davriel, "Sen en iyisi kapıyı sürgüle."

Bölüm 8

Tacenda

CRUNCHGNAR ÖNE atılınca Tacenda geri çekildi ve ifrit hızla kapıları kapattı. Yledris'in yardımıyla kirişi yerine yerleştirirken uzun ve kalın meşe kapılar gıcırdadı. Sonra arkasından küçük bir yuvarlak kalkan çıkarıp keskin kılıcını kınından çıkardı. Yledris kanatlarını önce gerip sonra rahat bir pozisyonda indirerek onun yanında yerini aldı ve mızrağını öne doğru tuttu.

Bayan Highwater kapının yanındaki küçük pencereden dışarı bakıyordu. Cam fazla kalın, pencere fazla dardı. "İşte bu bir ilk," dedi. "Daha önce bir saldırıda kilisenin bu tarafında hiç bulunmamıştım."

Davriel ona katıldı ve Tacenda da yanlarına gitti ama pencere öyle dardı ki doğru dürüst bir şey göremiyordu.

"Efendi Greystone!" diye bağırdı dışarıdan bir kadın sesi. "Hiç boşuna saklanma! Gözcülerimiz bu zavallı köye yaptığın korkunç şeyleri incelemeye geldiğini gördüler. Yaptıklarının hesabını verme vaktin geldi! Artık Yaklaşımlar'a dehşet salamayacaksın! Dışarı çık ve Başmelek Sigarda ile arınmanın simgesi adına yargıya teslim ol!"

"Greystone," dedi Bayan Highwater. "Bu senin şeydeki takma ismin değil miydi, hani..."

"Başrahibe'yi ziyarete gittiğimde kullandığım isim," dedi Davriel yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Onunla bir çift laf etmemiz gerektiği artık gün gibi ortada. Dışarda kaç kişi olduğunu sayabiliyor musun?"

"En az on kişi," dedi Bayan Highwater. "Eğer güçlü bir büyücüyle gelmedilerse onlarla savaşmakta zorlanmayız."

"Savaşmak mı?" dedi Tacenda. Parmak uçlarında kalkıp Bayan

Highwater'ın omzunun üstünden dışarıya bakmaya çalıştı. "Savaşmaya gerek yok. İzin verin onlarla konuşayım. Onlara köye saldıranın sen olmadığını açıkladığımda köylüleri kurtarmamıza yardım etmek isteyeceklerdir muhtemelen."

Davriel'la Bayan Highwater baktı.

"Çok şeker," dedi Bayan Highwater. "Hayal kırıklığını izlemek eğlenceli olacak."

Tacenda kızardı. "Ben saf falan değilim. Ama dışardakiler iyi insanlar. Kahramanlar. Onlarla konuşabileceğimize *eminim*."

"İyi insan diye bir şey yoktur," dedi Davriel. "Dürtü ve tepki vardır sadece." Pencerede parlak kırmızı bir ışık çıktı. "Ah! Yanlarında bir ateş büyücüsü getirmişler. Bu işimize yarayabilir. Ha bir de, *koruyun kendinizi*."

Davriel dönüp yakındaki sıralara doğru koştu ve şaşırtıcı bir çeviklikle üzerlerinden atladı. Bayan Highwater da onu takip etti. Tacenda bir an şaşkın şaşkın baktı, ardından o da koştu.

Şok dalgası Tacenda'yı tahta bir sıraya doğru savurdu. Yanan tahta parçaları salona yağarken arkalarında dumandan bir iz bırakıyordu. Crunchgnar gözünü bile kırpmadan öylece durdu. Kalkanı, üzerine yağan molozları kısmen engelliyordu.

Balıkçıl kafası şeklindeki yeni kilise sembolünü taşıyan muhafızlar salona doluştu. Kalın tokalarla bellerine tutturulmuş bembeyaz cübbeler giymişlerdi. Crunchgnar'la Yledris anında hücum etti ve sayıca yetersiz olmalarına rağmen insanlar yanlarında küçücük kaldılar.

Davriel üstündeki kıymıkları silkeledi, ardından çeşmenin yanındaki dövüş manzaralı sandalyelerden birine oturup ayaklarını diğer sandalyeye uzattı.

Tacenda onun yanına koşturdu. Kulakları patlama yüzünden hâlâ çınılıyordu. "Bir şey yapmayacak mısın? Bana yaptığın gibi onları da donduramaz mısın?"

"O büyü etkisini kaybetti," dedi. "Buna müdahale edebilmek için önce yeni bir tane çalmam lazım."

Dışarıdan bir gürültü geldi ve diğer uçan ifrit –Gutmorn– yere inerek askerlere arkadan saldırdı. Kapının yanındakiler bağırarak ona doğru döndüler. Askerlerin çoğu bir örnek giyinmişti ama liderleri belli ki şu cübbesinde gümüş işlemeler olan uzun siyah saçlı kadındı. Elindeki uzun kılıçla ifritlere yan taraftan yaklaşmış, fırsat kolluyordu.

Kadının yanında duran ve deriler içindeki adam sırtında silindir şeklinde metal bir kap taşıyordu. Kabin içi koyu kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Tacenda daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Silindirden çıkan tüpler adamın kolları boyunca ta ellerine kadar uzanıyordu. Ateş büyücüsü bu muydu?

Bunu durduracak bir şey yapmam lazım, diye düşündü Tacenda, Crunchgnar bir askeri kalkaniyla kenara itip diğerini kılıcıyla keserken. Zavallı kadın oracıkta öldü ama bu arada ifrit de yan tarafından mızrağı yemişti; acıyla haykırdı.

"Durun!" diye bağırdı Tacenda. Sesi o hengamede kayboldu gitti. "Durun! Açıklamama izin verin!"

Uzun saçlı kadın bir bakış attı, ardından onu işaret etti. "Şu köleyi halledin."

Muhafızlardan biri Tacenda'ya yöneldi. Tacenda korkuyla birkaç adım geriledi. "Beni dinle," dedi. "Bunu Efendi Davriel yapmadı. Biz de ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Dinle—"

Asker kılıcıyla hamle yapınca Tacenda son anda çekildi ve arkasındaki sıraya tırmandı. "Lütfen," dedi. "Beni bir *dinle*."

Adam sıraların etrafından dolandı. İfritlerin fırlattığı bir ceset yakınlardan yuvarlanarak geçti. Hırlayan ifritler, bağırان adamlar ve çınlayan metal, kilise binasında tam bir kakofoni yaratıyordu. Yerde yatmakta olan köylülerin cesetlerine aldırmadan savaşıyor, arada denk gelirlerse üzerlerinden atlıyorlardı. Bu delilikti!

Muhafız tekrar Tacenda'ya hamle yaptıysa da Tacenda ondan hızlıydı ve sıraların arasında kaldı. Adam koridorda durdu, ardından elini yanında tutup ışık toplamaya başladı. Tacenda korkudan donup kaldı. Büyü mü yapacaktı?

Derken muhafız birden bir çığlık attı ve elindeki ışık kayboldu. Adam acıyla başını tutarak dizlerinin üzerine düştü.

"Ah," dedi Davriel. "İlginç."

Tacenda ona baktığında gözlerindeki kırmızı dumanın dağılmakta olduğunu gördü. Tekrar muhafıza döndü. Davriel... Adamın zihninden sihrini ya da yeteneğini mi çalmıştı??

Geri gelip Davriel'in sandalyesinin yanında durdu.

"Ne aldın?" diye soruyordu Bayan Highwater.

"Çağırma büyüsü," dedi Davriel. "Çok güçlü bir şey değil ama işe yarar. En son dokunduğun silahı getiriyor. Muhafız sanırım Bayan Verlasen'le baş etmek için Tatar yayı çağırıyordu."

Yledris mızrağını havada savurarak uçunca, önünden kaçışan muhafızlardan yeni çılgınlık yükseldi. Fakat Tatar yaylı üç adam, üzerlerinde kanatlara zarar vermek için tuhaf zincirler olan oklarını gönderdiler. Bunlar Yledris'i yere düşürmeye yetti ve adamlar baltalarla onun keçi gibi uzun bacaklarına atıldı.

Davriel'in gözleri kısıldı, ardından bakışları adamlardan birine yöneldi. Adam anında sendeledi ve başını tutarak bir çılgılık attı. Gutmorn salonda ilerleyip mızrağını adamın boynuna sapladı.

Tacenda irkilerek yan tarafa döndü. "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi. "Onlar *bizim tarafımızda*."

"İfrileri gördüler çocuk," dedi Davriel. "Artık ne konuşurlar ne de dinlerler."

"İyi insanlar onlar." Davriel tam karşılık verecekken Tacenda onun sözünü kesip devam etti. "İyi insanlar gerçekten var. Ben bir sürü iyi ve alçakgönüllü insan tanıyorum."

"Sosyal koşullanmaların ve ahlaki dürtülerin ürünü," dedi Davriel dalgın dalgın. Yine bakışlarını odakladı ve başka bir adam çılgılık attı.

"İşe yarar bir şey çıkıyor mu?" diye sordu Bayan Highwater.

"Hayır," dedi Davriel. "Bu adamların zihinleri ancak eğri bir kaşık kadar işe yarar." Ateş makinesi olan adama baktı, ardından doğrudan ona odaklandı. Fakat bir şey olmadı. Davriel inledi.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Highwater.

"Zihninde korumalar var," dedi Davriel kaşlarını çatarak. "Özellikle beni engelleme amacı taşıyorlar gibi görünüyor."

Sırtından bir darbe alan Crunchgnar kükredi ve deri zırhından koyu renkli kan fışkırmaya başladı. Salonun arkasında, kapılar ile sıralar arasındaki açık alanda muhafızların çoğu mücadeleye devam ediyor, üç ifrit ise etrafları sarılırken giderek artan bir ümitsizlikle sa-vaşıyorlardı.

"Yara alıyorlar," dedi Tacenda. "Muhafızlar onları öldürüyor!"

"Evet, ben de onları bu yüzden yanımda tutuyorum ya," dedi Davriel. Ayağa kalktı, bir kez daha ateş büyücüsünü hedef aldı ama yine işe yaramadı.

"Ondan bir şey çalabilir misin ki?" diye sordu Tacenda. "Adam makine kullanıyor."

"Hayalet alevlerle besliyor ama kontrol etmek hatta belki ateşi başlatmak için bir içsel gücü olması lazım," dedi Davriel. "Tam ateşleme yaparken şansım daha yüksek olabilir..."

"Dav," dedi Bayan Highwater. "Arkada, kapıların orada. Sakallı adamı görüyor musun?"

Tacenda gözlerini kısarak o tarafa bakınca bir adamın kiliseye girdiğini ve yere, tam önüne devasa bir kitap koyduğunu gördü. "Bunun adı Gutmorn," diye bağırdı yaşlı adam, arbedeyi bastıran bir sesle. "Bacağından yaralı ve kanatlı olan. Devrik Derinlikler İfriti! Ruhlarla kendine ziyafet çekti, yedi prene işkence etti!"

"Kilisenin şeytan bilimcisini getirmişler," dedi Davriel. "Çok şeker."

"Cehennem aşkına," dedi Bayan Highwater. "Biri öldürsün şunu. Crunchgnar! Şu sakallıyı şişle!"

Fakat Crunchgnar zayıf düşmüştü. Muhafızların yarısı ölmüştü ama o da kötü şekilde yaralanmış durumdaydı. Diğer iki ifrit sırt sırta vermiş, mızraklarını savurmaya devam ediyorlarsa da çok yavaşlamışlardı. Yerler koyu renk kanla lekelenmişti.

"Şu da Yledris! Kankölesi!" diye bağırdı yaşlı adam. "Diğer kanatlı ifrit. O da Devrik Derinlikler'den. Ateşe bağışık değiller Grart! Kitapta açıkça belirtilmiş!"

Çok fazla ölüm. Çok fazla acı. Tacenda bir kez daha boğulacak gibi hissetti kendini. Başka ne yapacağını bilmediğinden öne çıktı ve kendini mırıldanırken buldu. Belki... Şarkı söylemesinin bir yardımı olurdu.

"Bunu yaparsan ifritlerin ölümünü izlersin," dedi Davriel. "Korunma büyüün ifritleri afallatır ve askerler onların işini bitirir. İfritlerin ruhu olmaz. Onlara zarar verirsen sonsuza dek giderler."

Tacenda tereddüt etti. Bunu durdurmanın mutlaka bir yolu olmalıydı. Mutlaka bir yolu vardı...

Yan tarafından uzanan eller onu yakalayıp yere vurdu. Nefesi keşildi. Tüm dikkatini ifritlere yönelttiğinden, sıraların arasından sinsice yanına sokulan uzun saçlı kadını görmemişti. Tacenda sersemlemiş bir şekilde yerde dönerken, kadın da ellerini Davriel'a doğru uzattı. Gözleri parlıyor, önünde mavi ve beyaz renkli, güçlü bir ışık oluşuyordu.

Davriel, Bayan Highwater'ı kenara itti. İfrit avcısından çıkan ışık patlaması, hafiften maviye çalan saflık timsali bir sütun gibi Davriel'in üzerine çöktü.

"Ve nihayet sonsuza dek istirahate çekileceksin ölümsüz canavar!" diye bağırdı kadın.

Işık solmaya başladığında, kabarık gömleği, mor kravatı ve uzun

peleriniyle öylece durmaya devam eden Davriel tekrar ortaya çıktı. Gözlerini kırıştırdı. Gözleri sulanmıştı. "Eh, bu hoş olmadı."

Kadın ağzı açık bakakaldı. Ellerini indirdi.

"Senin için hoş olmadı ne yazık ki," dedi Davriel. "Ben basbayağı insanım."

"İştel" dedi kitaplı yaşlı adam, Davriel onu yoldan çekmek için ittiğinde tökezleyip yere düşen Bayan Highwater'ı işaret ederek. "Alımlı bir kadın görünümündeki ifriti de unutmayın! Bu Voluptara*, erkeklerle besleniyor! Nexrix Alev Enginliği'nin en tehlikeli ve kurnaz ifritlerinden biri olarak biliniyor."

Tacenda doğrulup otururken gözlerini kırıştırdı. "Vol... Voluptara mı?"

"Of, lanet olsun," dedi Bayan Highwater. "Herif buldu."

Arkasından kükreyerek gelen sıcaklıkla birlikte Tacenda o tarafa dönüp hemen ayağa fırladı. Kırmızılı adam nihayet yanlışlıkla arkadaşlarına zarar vermeyeceği doğru pozisyonu bulmuş, ateşle aydınlanmıştı. Tüplü ellerinden bir alev savururken gıdıklamayla gülme arası bir ses çıkardı.

Alev, Yledris'i tamamen sarıp sarmaladı. Kükreyen cehennem ateşi nihayet söndüğünde geride sadece kemikler ve ifritin üzerindeki metal tokalar kalmıştı. Gutmorn büyük bir acıyla haykırdı. Umulmadık şekilde insani bir sestti. Bu esnada geriye kalan muhafızlar sevinç çığlıkları atıyordu.

Liderleri Davriel'la yeniden yüzleşmek için arkasını döndü ve bu kez işe yaracağını kanıtlamak istercesine ellerini kaldırıp tekrar ışığını topladı.

"Bence," dedi Davriel, "bu kadar yeter."

Davriel parmaklarını muhafızların lideri kadına doğru uzattı. Topladığı ışık sönerken kadın bir çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktü. Kadının gücünü çalarken Davriel'in onun ızdırabını paylaşır gibi acıyla ırkıldığını fark etti Tacenda.

Öte yandan Davriel bu acıyla kadından çok daha iyi baş edebiliyordu. Kadına bir tekme atıp onu yana devirdi ve Bayan Highwater da belinden çıkardığı bir bıçakla öne atıldı. Bayan Highwater talihsiz kadının işini bitirirken Davriel ifritlere doğru yürüdü.

Bir muhafız daha ona saldırmayı denediyse de Davriel gözlerinde

* Lükse ve bedensel tatminlere düşkün kimse anlamına gelen *voluptary* kelimesinden türetilmiştir. (çn)

kırmızı dumanlarla parmaklarını şaklattı ve bastonu elinde belirivordu.

Çağırma büyüsü, diye düşündü Tacenda geri çekilerek. *Ona silah getiren büyü*. Bastonu mihrabın yanında bıraktığı yerden çağırmıştı. Davriel bir hamlede kını sıyrarak içindeki uzun kılıcı ortaya çıkardı.

Muhafız üzerine atıldığında Davriel kenara çekilmedi, bunun yerinde düello duruşuyla öne atılıp kılıcını doğrudan adamın boynuna savurdu. Muhafız isabelli bir vuruş yapmayı başarmış, Davriel'i yan tarafından yaralamıştı ama Davriel etkilenmiş görünmüyordu. Kılıcını adamın boynunda kaydırıp ve adam yere yığılıp öldü.

Ateş büyücüsü silahını Davriel'a yöneltirken kükredi. Fakat Davriel buna da hazırlıklı gibiydi, zira ateş büyücüsü alev çıkarmaya odaklandığında bu kez parmaklarını ona doğru uzattı.

Alevler söndü ve ateş büyücüsü bir yumruk yemiş gibi sendeledi. Ardından tüplerini kontrol etmeye niyetlendi ama fazlasıyla sersemlemiş görünüyordu. Bir saniye sonra Davriel'in eli, arkasındaki sıralarla birlikte adamı kavurdu.

Geri kalan üç muhafıza gördükleri yetmişti. Yaralı Crunchgnar ile Gutmorn'u cesetlerin arasında bırakıp kapıdan kaçtılar. İfritle yaralarının ağırlığıyla iki büklüm olmuş, iniyorlardı. Böylece geriye sadece, hâlâ yerde diz çökmüş vaziyette ve önündeki kitabın sayfalarını çıldırmış gibi çevirmekle meşgul olan yaşlı adam kalmıştı. Başını kaldırıp Davriel'in tepesinde dikildiğini görünce durdu.

Kiliseye bir kez daha sessizlik çökmüştü. Yanan sıralardan yükselen alevlerin çitirtisi dışında salon sessizdi. Davriel yaşlı adamın üzerine doğru eğilip parmaklarını birbirine sürterek minik bir alev oluşturdu.

Tacenda yutkunduk, ardından salonu koşarak geçip Davriel'in koluna yapıştı. "Hayır," dedi. "Bırak gitsin."

Davriel karşılık vermedi. Gözleri kırmızıydı, göz akları kaybolmuştu ve tıpkı bir ifrit gibi duruyordu.

"Onu öldürmekle eline ne geçecek?" diye sordu Tacenda.

"Onun ağzından çıkanlar bana kıymetli bir hizmetkâra mal oldu," dedi Davriel. "Ben sadece... dürtülere tepki veriyorum. Bakalım, işe yarar bir yeteneğin var mı ihtiyar."

Davriel'in parmaklarını öne uzatmasıyla yaşlı adamın başını tutarak çığlık atması bir oldu. Bu kez Davriel'in kılı kıpırdamadı. Hatta adamın beynini istila etmeye devam edip acıyı daha derinlere götürürcesine o anı uzattı. Yaşlı adam acıyla kıvranıyordu.

"Ltffen," dedi Tacenda. "*Ltffen.*"

Davriel ona baktı, bir an öylece kaldı. Gözleri gri-siyaha döndü. Ar-
dından parmaklarını aklattı.

Yalı adam inleyerek devrildi ama çektiği acı geçmişti.

Davriel eski kitabı yerden aldı, bıçağını saklamakla meşgul olan
Bayan Highwater'a uzattı. Bu arada yalı adam ayağa kalkmayı ba-
armıtı. Davriel onun kapıdan kaçıp gitmesine engel olmadı.

Bölüm 9

Tacenda

TACENDA KENDİNİ hareket etmeye, olanları düşünmemeye zorladı. Bunun yerine, ifritler eski kilisenin önünde yaralarını tedavi ederlerken o da köylülerle rahiplerin cesetlerini kontrol etmeye karar verdi.

Yine de ölen muhafızlara bakmadan duramıyor ve onları her görüşünde kendini çok kötü hissediyordu. Yaklaşımlar'da hayatın zorluklarına alıştı ama bu cesetlerde daha zalim bir şey vardı. Saldırıda katledilmiş erkekler ve kadınlar.

Tacenda yaşadıklarının ağırlığıyla çöküp kalana dek bir gecede daha ne kadar dehşete tanıklık edebilirdi?

Sadece devam et. Yardım edebildiklerine yardım et, diye düşündü, ayakkabı tamircisi Ulric'i yuvarlayarak ailesinin yanına taşıırken. *Ne olursa olsun, ifrit avcılarını nasıl kahraman olarak gördüğünü düşünme...*

Gözlerini sımsıkı yumdu ve uzun, derin nefesler aldı. Devam edecekti. Devam etmek zorundaydı. Köyün koruyucusuydu o. Bunun için seçilmişti.

Gözlerini açtı ve sert, tahta zemine oturdu. Gördüğü kadarıyla binçsiz köylülerden hiçbiri saldırı sırasında yara almamıştı. Tehlikeye en yaklaştıkları an, Davriel'in çaldığı ateş büyülerini kullandığı zaman olmuştu. O zaman da Tacenda onların yakınındaki alevleri Ulric'in perileriyle söndürmüştü.

Biraz ileride, Gutmorn bacağı sarılmış hâlde, küllerin arasında topallıyordu. Leylek gibi uzun bacaklı ifrit yere diz çöküp siyah kömürlerin arasından bir şey aldı nazikçe. Yüzüne doğru kaldırdığında elin-

deki şeyden küller havalandı ve ifritin boğazından alçak sesli bir inilti yükseldi. İstirap dolu, yabani bir sestti. Uzun vücudu iki büklüm, o korkunç gözleri kapalı hâlde, başını yavaşça elindeki kafatasına yasladı.

Tacenda zavallı yaratıkta neredeyse insani bir şey gördü.

"Gutmorn," dedi Davriel kilisenin ön tarafından, "bacağındaki sargılarda kan var. Kesik söylediğinden daha derinmiş."

İfrit kıpırdamadı.

"Konağa dön," dedi Davriel. "Yaranı diktir ve bazı avcılar elimizden kaçırdığımızı söyleyip Grindelin'i uyar. Avcılar kolay bir av için konağa gitmeye karar verebilirler."

Gutmorn doğruldu. Bir şey söylemeden, hâlâ kafatasına sarılma-ya devam ederek yıkık dökük kiliseden çıktı. Bayan Highwater yanından geçerken uzanıp omzuna dokundu. İfrit dönüp bakmadıysa da bir an duraksadı.

Tacenda onunla hiç ilgisi olmayan çok kişisel bir ana burnunu sokuyormuş gibi hissetti kendini.

Az sonra Gutmorn gecenin içinde kaybolmuştu. Kanat sesleri onun uzaklaştığını haber verdi.

Davriel odayı arşınlayıp Crunchgnar'ı kontrol etti. İriyarı, korkusuz ifrit kolunu sarıyordu. Gutmorn'dan daha fazla hırpalanmıştı ama yaralarını umursuyor gibi görünmüyordu.

"Beni geri yollamayı aklından bile geçirme," diye hırladı Davriel'a. "Bir saate kalmaz iyileşirim, hem seni yalnız bırakacak değilim. Erken ölürsen sözleşmemizi bozarsın."

"Tüh, beni yakaladın," dedi Davriel. "En baştan beri asıl niyetim sırf seni gıcık etmek için intihar etmenin bir yolunu bulmaktı."

Crunchgnar, Davriel'in söylediklerine inanmış gibi homurdandı.

"Şu ana kadar," diye ekledi Davriel, "Varlığının yarattığı zehirli hava planlarımı gerçekleştirmeme yetmedi ama kesin kararlıyım, dolayısıyla başka bir yöntem bulacağım." Tacenda'ya döndü. "Toparlanmak için daha fazla zamana ihtiyacınız var mı Bayan Verlasen?"

"Ben iyiyim," diyerek yalan söyledi Tacenda ve ayağa kalktı.

"Bu doğru olsaydı bizimle birlikte olmazdın," dedi Davriel ve ardından bastonuyla geceyi işaret etti. "Ama artık gidelim. Ölülerden öğreneceğimiz bir şey kalmadı. En azından konuşamayan türden ölülerden..."

Gecenin içine daldılar. Fenerleri Bayan Highwater taşıyordu. Davriel'in daha önceki isteksizliğinden eser kalmamış gibiydi. Aslında, ön-

lerine düşüp arabaya gitmek için köyün içinden geçerek onlara liderlik ederken kılıç-bastonunu öyle güçlü bir şekilde yere vuruyordu ki başka birinde olsa, Tacenda bunu bir tür *çoşku* olarak yorumlayabilirdi.

"Şimdi nereye?" diye sordu Tacenda ona.

"O adamlar belli ki buraya gelirken manastıra uğramışlardı," dedi Davriel. "Bazılarının zihninde benim yeteneklerime karşı koruma sağlayan büyüler vardı. Zaten manastırı ziyaret etmeyi planlıyordum. Hem şu beni gördüğünü söyleyen rahibin bir hatırını sormak hem de Başrahibe'yi ziyaret etmek için. Başrahibe'nin ruhlarla iletişim kurmasını sağlayan büyü güçleri var. Şu avcıların gelişi kararımı pekiştirdi. Başrahibe'ye birkaç sorum olacak."

"Onu... Onu öldürmeyeceksin değil mi?"

"Bu sanırım büyük ölçüde vereceği cevaplara bağlı."

Davriel gecenin içinde yavaşlayınca Tacenda bir an duraksadı. Derken önündeki arabayı gördü. Daha doğrusu arabanın yanındaki korkunç silüeti. Zavallı Brerig... Avcılar ufak tefek, hafiften saf ifriti bulmuş, muhtemelen kiliseye saldırmadan önce öldürmüşlerdi onu. Biçimsiz cesedini yakındaki kapıya çivilemiş, kafasını kesmiş ve yerdeki fenerin yanına yerleştirmişlerdi. Ağzına da sarımsak doldurmuşlardı.

Davriel bir şey demediyse de bastonunu tutan eli öyle gerildi ki eklem yerleri bembeyaz kesildi ve baston titredii.

"İşte bunlar," dedi yumuşak bir sesle, "senin 'iyi insanların' Bayan Verlasen. Yukarıda tanrılar ve aşağıda ifritler beni *iyi insanlardan* korusun. Şeytan dediğin adam paranı alır ama bu iyi insanlar kalbini delik deşik edinceye dek tatmin olmazlar."

Tacenda geriledi. Davriel'in sesinde tehdit yoktu. Aslına bakılırsa her zamanki gamsız tonuyla konuşuyordu. Yine de...

Yine de...

Tuhaf karşılaşmalarından bu yana Tacenda artık ondan pek korkmaz olmuştu. Ta ki o ana kadar. Davriel yolda dikilirken fenerlerin ışığı bir şekilde yüzüne ulaşmıyordu. O anda Davriel tüm sıcaklığı yutan buz gibi bir gölge gibi görünüyordu. Derken döndü, o tuhaf pelerini etrafında dalgalandı ve arabaya doğru yürüdü. Neyse ki atlar ne öldürülmüş ne de çalınmıştı.

Tacenda, Brerig'in cesedine son bir bakış atarak tereddütle peşinden gitti. Köyünü kurtardıktan sonra ilk iş olarak onu gömmeye karar verdi. Ufak tefek ifrit ona iyi davranmıştı. Böyle bir kaderi hak etmediği ortadaydı.

Yoksa hak etmiş miydi, diye düşündü arabaya binerken. O bir ifritti. Ömrü boyunca ne korkunç şeyler yaptığını kim bilir?

Tacenda bilmiyordu, avcılar da bilmiyordu. Belki onu böylesine rahatsız eden de buydu. Ama avcılar ne yapacaktı ki? Bir ifriti öldürmeden önce ondan işlediği suçların bir listesini yapmasını mı isteyeceklerdi? Bu topraklarda böyle inceliklerle kaybedecek vaktiniz olmazdı. Eğer hemen saldırmazsanız ormanda dolaşan şeyler siz daha konuşmaya bile fırsat bulamadan canınızı alıverirdi.

Bu yüzden gece hepsini canavarlaştırmıştı.

Crunchgnar şimdiden daha iyi görünüyordu. Arabacı koltuğuna yerleşirken araba onun ağırlığıyla inledi. Bayan Highwater yine arabanın içine geçti. Başının yanına asılı fenerin ışığında defterini açıp yazmaya koyuldu.

Arabaya en son Tacenda binip koltukta bıraktığı kemanını kontrol etti. Derken araba harekete geçtiğinde bunu takip eden sessizlik Tacenda'ya aniden katlanılmaz geldi. Söyleyecek bir şeyler arandı ve aklına ilk geleni söyleyiverdi. Gerçi düşününce, bu belki pek akıllıca bir seçim olmayabilirdi.

"Demek," dedi, "Voluptara, ha?"

Bayan Highwater yazmayı bıraktı ve koltukta Tacenda'nın yanında oturan Davriel yavaşça güldü.

"Duydun demek?" dedi Bayan Highwater.

"İsimlerini kendileri koyuyorlar," dedi Davriel, Tacenda'ya dönüp. "Ama nedense bunu çoktan tahmin etmişsiniz diye geçiyor aklımdan..."

"Gençtim," dedi Bayan Highwater. "Bu isim etkileyici gelmişti."

"On altı yaşında bir oğlanı etkileyebilir belki," dedi Davriel.

"Amaç da buydu. Unutma, sadece on iki günlüktüm. Sen daha iyisini yap da görelim."

"Sulterix," dedi Davriel dalgın dalgın. "Lusciousori."*

"Arabayı durdurabilir miyiz?" dedi Bayan Highwater. "O ifritologu bulup dilini bir şeylere çivilemem lazım."

"Bosomheavia..."

"Of, yeter," diye sözünü kesti Bayan Highwater. "Çocuğu utandı-

* Bayan Highwater'ın kendi ismini 'lükse ve bedensel tatminlere düşkün kimse' anlamına gelen *voluptary* kelimesinden seçmesinden yola çıkarak, Davriel de Volupta için benzer anlamlar taşıyan isimler üreliyor. İhtiraslı anlamına gelen *sultry* den yola çıkarak Sultrix, çekici anlamındaki *luscious*'tan yola çıkarak Lusciousori ve göğüs anlamına gelen *bosom*'dan yola çıkarak Bosomheavia. (en)

riyorsun. Hey, bana Brerig'in bilmecesinin cevabını söylesene. İfritler aralarında bahis oynuyordu."

"Ah, o mu?" dedi Davriel. "Bir keresinde Cabralin'de gördüğüm, sukabağına benzeyen bir kayaydı."

"Bu... tuhaf bir şekilde hayal kırıklığı oldu," dedi Bayan Highwater. "Bunu nasıl tahmin edebilirdi ki?"

"Tahmin edemezdi ve amaç da buydu." Davriel, Tacenda'ya bir göz attı ve kafasının karıştığını görmüş olacak ki devam etti. "İfritlerin her birinin benimle bir sözleşmesi var ve sözleşmenin koşullarını yerine getiren ilk ifrit benim ruhumu alacak. Crunchgnar mesela ancak altmış beş yaşına kadar ölmeden yaşarsam ruhumu elde edebilecek."

"Ki bu çok akıllıca," dedi Bayan Highwater, "çünkü bu sayede Crunchgnar'ın onu korumak için bir sebebi olmuş oluyor."

"Brerig de sorduğum bilmeceyi doğru bilirse ruhumu alacaktı," dedi Davriel. "Bilmecenin nasıl olması gerektiğine dair hiçbir şart koşmamıştı. Onun adına büyük talihsizlik."

"Ben hâlâ bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum," dedi Bayan Highwater. "Uzun dönem hizmet edeceği bir efendiye sahip olduğu için aramızda en mutlusu oydu. Bu ona bir amaç veriyordu."

"Bilmece olarak," dedi Davriel, "şu anda ne düşünüyorum diye sordum."

"Bu... bir bilmece değil ki," dedi Tacenda.

"Brerig kabul etti," dedi Davriel. "Dolayısıyla sözleşmemize uygundu."

"Ama hiçbir ipucu yok!" dedi Tacenda. "Bir bağlam, bir çerçeve yok! Her şey olabilir veya teorik olarak hiçbir şey. Ayrıca olur ya doğru tahmin etseydi bile cevabını değiştirebilirdin!"

"Yok, en azından onu yapamazdı," dedi Bayan Highwater. "Davriel antlaşmayı mühürlemek için yakmadan önce cevabı sözleşmenin üzerine yazmak zorundaydı. Başka herhangi biri sözleşmeyi okumak için çağırdığında o kısmı anlayamazdı ama Brerig eğer doğru tahmin etseydi bunu anında bilirdi. Öte yandan günde sadece beş tahmin hakkı vardı. Ve tabii Davriel tahmin edilmesi resmen imkânsız bir şey seçmişti." İfrit kadın kafasını iki yana salladı.

"Onu tutuyordun, değil mi?" dedi Davriel eğlenerek. Kendi ruhunun kaderinden bahsediyor olmalarını pek umursuyor gibi görünmüyordu.

"Brerig bir şekilde bilseydi acayip komik olurdu," diye karşılık ver-

di Bayan Highwater. "Crunchgnar'ın tepkisini görmek isterdim. Biliyor musun, sırf Crunchgnar hayal kırıklığından infilak etsin diye altmış beşinci doğum gününden bir gün önce Brerig'e cevabı vereceğini umuyordum neredeyse."

"Ah?" dedi Davriel, sonra arabacı koltuğundan tarafa bakarak alçak sesle devam etti. "Hayatım, altmış beş yaşına ulaşısam bile Crunchgnar'a ruhumu alma fırsatı verecek bir sözleşme imzalayacağımı düşünüyor musun gerçekten?"

"Sözleşmeyi okudum," dedi Bayan Highwater. "Hiçbir açık noktası yok, çok sağlam bir sözleşme. Açıklamalar kesin ve apaçık. İki sayfa boyunca zaman, yaş, şartlar tek tek tanımlanıyor! Sen..."

Davriel gülümseyerek arkasına yaslanınca Bayan Highwater sustu.

"Nasıl?" diye tısladı sonra. "Onu nasıl oyuna getirdin?"

"Ruhumu alabilmesi için," diye fısıldadı Davriel, "altmış beş yaşına kadar ölmeden yaşamam gerekiyor."

"Ah, lanet olsun..." dedi Bayan Highwater gözlerini kocaman açarak. "Sen daha önce bir kere öldün, değil mi? Ama nasıl?"

Davriel gülümsemeye devam etmekle yetindi.

"Sözleşmedeki tüm o zamanlar ve şartlar," dedi Bayan Highwater, "sadece dikkat dağıtmak içindi. değil mi? Hiç fark etmedim... Cehennem ateşleri yağsın! Bir de bize şeytan diyorlar."

Araba bir köprünün üzerinden geçerken Tacenda bir ona bir ötekine baktı. Ne tuhaf bir konuşmaydı. "O zaman..." dedi kaşlarını çatarak. "Sizin şartınız ne, Bayan Highwater?"

"Him?" dedi ifrit kadın, defterine geri dönerek. "Ah, ben Davriel'i baştan çıkardığımda ruhunu alacağım."

Bir anlığına büyük bir şok yaşayıp kalakaldı Tacenda, hemen ardından da kıpkırmızı kesildi. Kemanına yapıştı, bakışları Davriel'dan Bayan Highwater'a döndü. Her ikisi de zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Bayağı inatçı çıktı," diye devam etti Bayan Highwater. "Ruhunu almam bir gün bile sürmez diyordum. Ama işte dört yıl sonra hâlâ buradayım. Defterlerini tutuyorum."

"Belki de kadınlardan hoşlanmıyorumdur," dedi Davriel rahatça.

"Lütfen. Sen beni salak mı sanıyorsun?" Deftere özellikle sertçe bir nokta koyup sonra başını kaldırdı. "Sen tamamen başka bir şeysin."

"Sandığın kadar çekici olmayabileceğini hiç düşündün mü?" dedi Davriel.

"Bire bir aynı sözleşme maddesine dayanarak bir sürü ruh aldım ben. Hem erkeklerin hem de kadınların ruhlarını."

"Ne iyi insanlarmış ki sana merhamet etmişler," dedi Davriel. "Gerçekten, içindeki gerçek güzelliği görerek özgüvenini yükselttikleri için onları tebrik etmek lazım. Her biri takdire şayan insanlar."

Bayan Highwater iç geçirip Tacenda'ya baktı. "Nelerle uğraşıyorum, görüyorsun değil mi?"

Tacenda kızardığını gizlemeye çalışarak başını öne eğdi.

"Bak ne yaptın," dedi Bayan Highwater, Davriel'a. "Zavallı şeyi nasıl utandırdın."

"Sen..." dedi Tacenda. "Sen gerçekten... Yani..."

"Birinin ruhunu almamın tek yolu bu değil," dedi Bayan Highwater. "Fakat geçmişte bu bayağı işime yaradı. Ve itiraf etmeliyim, bir noktada benden beklenen de bu oldu bir şekilde. Çağırma ve bağlama sürecinde Davriel bunu teklif ettiğinde pek şaşırdığımı söyleyemem. Daha ziyade, ruhu üzerine çoktan sözleşme yapmış birinin bir sözleşme daha yapmaya cesaret etmesine takıldım. Ama Davriel özel bir durum. Çok ikna edici olabiliyor. Sinir bozucu derecede."

"Ama... az önce isminden utanmıştın..."

"Çünkü çok aptalca. Bu benim kim olduğumdan utandığım anlamına gelmiyor." Bayan Highwater, Davriel'a baktı. "Biraz paslandım, hepsi bu. Yıllarca o aptal, gümüş hapisanede tıklıp kaldım."

"Baştan çıkarma sanatını diğer ifritler üzerinde deneyebilirdin," dedi Davriel.

"Ah, lütfen, çoğunun neye benzediğini görmedin mi?" İfrit kadın tekrar Tacenda'ya baktı. Tacenda bu konuşmanın hâlâ devam ettiğine inanamıyordu. "Crunchgnar bir ifrite göre yakışıklı sayılır. İnan bana. Bazılarının el yerine kancaları vardır. Gerçek kancalar."

"Bunu hep çok merak etmişimdir," dedi Davriel. "Hiç pratik görünmüyor. Thornbrak, şu insan kanı sürahisini uzatır mısın? Ah, unuttum. Senin başparmakların yoktu. Daha doğrusu hiç parmağın yok."

Bir süre sonra sohbet kendiliğinden sonlandı. Bayan Highwater defterine geri döndü. Tacenda ne yazdığına şöyle bir göz attı ve o gün köyde gördüklerini yazdığını anladı.

İnsanların ruhlarından yaratılan hayaletler. Arkadaşlarına ve ailelerine saldırmak için geri dönmüşler, yani bilinçleri yerinde değil.

Kiliseyi koruyan rahibi bir hainin öldürmüş olması büyük olasılık. Köyde kayıp ceset var mı, kontrol edilsin.

Batak'ın parmağı var gibi görünüyor. Tam olarak dahli ne?

Biri -muhtemelen hain- bugün daha erken saatlerde köydeymiş. Tacenda ayak seslerini duymuş. Neden Tacenda'yı öldürmediler?

Tacenda arabaya çöken sessizliği başka bir aptal soruyla bölmeye kararlıydı. Bunun yerine perdeyi açıp dışarıdaki karanlık ormanı izlemeye başladı.

Bir keresinde Thraben'li tuhaf bir âlim Yaklaşımlar'ın haritasını çizmeye gelmişti. Adam onlara en yakın ormana "Verlasen Ormanı" adını vermeye kalktığında ismi sildirmişlerdi. Orman onların değildi. Kimse bu ormanlara sahip olamazdı.

"Askerler Brerig'i öldürmemeliydi," dedi Tacenda yavaşça. "Belki biz insanlar öyle uzun zamandır av olduk ki *insan olmanın* ne demek olduğunu unutma pahasına hayatta kalmayı öğrendik. Adil ve iyi olmayı unuttuk."

Davriel alaycı bir şekilde güldü. "İyi insan olmak, sosyal normlara uymaya istekli olduğunu göstermekte kullanılan bir yöntemden başka bir şey değil. Kalabalıkla mutabakat. İstedğin tarih kitabına bak, kabul edilebilir mutabakatın alt limiti, grubuna göre büyük oranda değişiklik gösteriyor."

"İyi insanlardan yeteneklerini çalarken daha fazla zorlandığını kendin söyledin," dedi Tacenda. "Bu durumda iyilik diye bir şey olmalı."

"Kendini çok ahlaklı görenlerden emdiğim yetenekleri kullanmanın daha acı verici olduğunu söyledim. Tamamen bambaşka bir şey."

"Ben iyi insanlar tanıyordum," dedi Tacenda yavaşça. "Köyde."

"Seni geceleri dışarıda bırakan köyde mi?" dedi Davriel. "Bir çocuğu dışarıda ormanın dehşetiyle tek başına yüzleşmeye terk eden köyde mi?"

"Bu benim kaderimdi," dedi Tacenda. "Ben Batak tarafından seçildim ve kaderimi yaşamak zorundayım."

"Kader mi?" dedi Davriel. "Bu saçmalıkları bir tarafa bırakmayı öğrenmelisin çocuk. Siz insanlar kadere çok fazla anlam yüklüyorsunuz. Kendi yolunu seçmeli, kendi kaderini belirlemelisin. Ayağa kalk ve hayatı yakala!"

"Ayağa mı kalkayım?" diye tekrarladı Tacenda. "Hayatı mı yakalayayım? Tek başına konağında otururken senin yaptığın gibi mi? Arada bir güzellik uykusu yakalayarak mı?"

Bayan Highwater gülmesini bastırmak için ağzını kapatınca Davriel ona ters bir bakış atıp tekrar Tacenda'ya döndü. "Bazen bir ada-

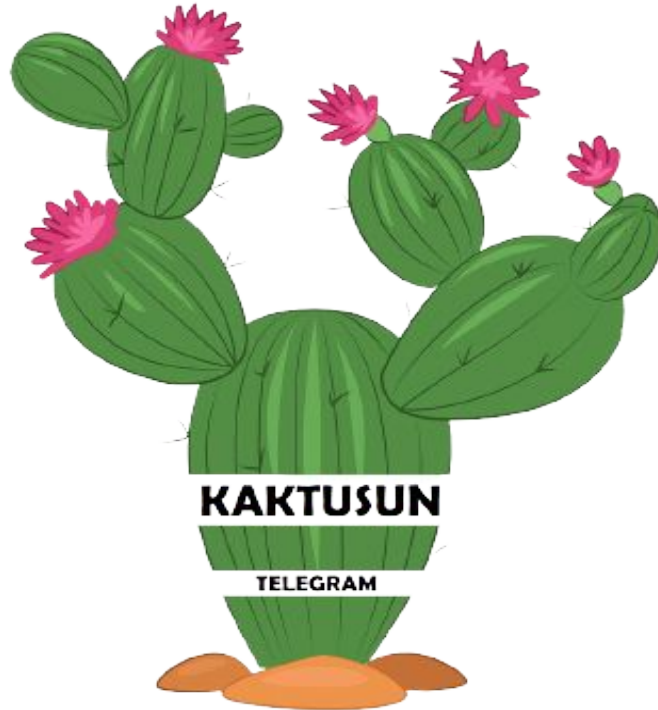
mın yapabileceği en onurlu seçim, hiçbir şey yapmamayı seçmek olabilir.”

“Kendinle çelişiyorsun,” dedi Tacenda. “İyi insanlar ölürken hiçbir şey yapmıyor olmanı haklı göstermek istiyorsun. Onların acısını görmezden geldiğın için kendini suçlu hissetmeyesin diye de iyi insan diye bir şey yokmuş gibi yapmak istiyorsun. Sen...”

“Bu kadar yeter çocuk,” dedi Davriel.

Tacenda öbür tarafa dönüp camdan dışarı baktı yine. Ama Davriel *haksızdı*. Tacenda iyi insanlar tanımıştı. Annesiyle babası ve kıyafet dikmeye olan sevgileri. Bir daha kimseyi korkutamasın diye karanlığı geri püskürtmeyi öğrenmeye kararlı olan Willia.

Öyle veya böyle, Tacenda bu gece Willia’yı –ve diğerlerini– hayata döndürecekti.

Bölüm 10

Davriel

MANASTIRA GİDEN son yola saptıklarında Davriel'in cep saati-
ne göre saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu. Davriel kızın yolda bir
aşamada uyuyakalmasını beklemişti ama Tacenda dışarıda arabanın
geçmesiyle oluşan gölgeleri ve ağaçları izlemeye devam ediyordu.

Fakat yolculuğun sessizlik içinde devam etmesi Davriel'in yalnız
kaldığı anlamına gelmiyordu tabii ki.

*Çok uzun süre saklanamayız, dedi Varlık. Bizi keşfettiklerinde ne
yapacağımız konusunda hazırlıklı olmalıyız.*

*Aylardır aynı şeyi söyleyip duruyorsun, diye karşılık verdi Davriel
zihninin içinde. Ama bak, işte buradayız. Hâlâ güvendeyiz. Hâlâ yal-
nızız.*

Peşine düşecekler. Saklandığın yeri bulacaklar.

Saklanacak başka yer bulurum.

Davriel, Varlık'ın zihninde kıpırdandığını hissedebiliyordu. Burnu-
na duman kokusu geldi ve görüşü bulanıklaştı. Varlık onun duyula-
rıyla oynuyordu yine.

*Zaferin ihtişamını, o heyecanı hatırlamıyor musun? dedi Varlık. O
günkü gücü hatırlamıyor musun?*

*Benim hatırladığım, diye cevap verdi Davriel, burnunda yoğun bir
duman kokusuyla, çok fazla dikkat çektiğimdi. Sahip olduğum gücün,
ne kadar ihtişamlı olursa olsun, yeterli olmayacağını fark ettiğimi hatırlıyorum. Olur ya karşılarına tek başına çıkarsam, seni almak isteyenle-
rin beni nasıl kolayca yeneceklerini fark ettiğimi hatırlıyorum.*

Evet, dedi Varlık. Evet, bunları fark etmen... akıllıca.

Davriel başını yana eğdi ve ardından Varlık'ın duyularına dokunmasını engelledi. *Nasıl? diye düşündü zihninde. Sen az önce o gün seni daha fazla kullanmamam gerektiğini kabul mu ettin?*

Evet, dedi Varlık. Evet.

Tuhaf. Normalde Varlık onu çekip çıkarmasını, amacına uygun olarak, Davriel'in büyülerini güçlendiren devasa bir kaynak olarak kullanmasını isterdi. Varlık onun çaldığı yeteneklerin, sürekli kullansa bile, haftalarca dayanmasını sağlayabilirdi. Şu anki durumda, başkalarından çaldığı yetenekler genellikle ilk kez kullanmasının ardından birkaç saat içinde yok olup gidiyordu. Bazıları daha uzun sürüyor, bazıları –özellikle hiç kullanmadan bir süre kenarda beklettikleri– birkaç dakikada kayboluyordu.

Daha hazır değilsin, dedi Varlık. Bunu gördüm. Bir çözüm üzerinde çalışıyorum. Çoklu evrenler senin yokluğunda kaynıyor. Güçler çarpıyor ve boyutlar arasındaki sınırlar titreşiyor. Eninde sonunda bu çatışma seni bulacak. Buna hazır ve hazırlıklı olmanı sağlayacağım. Ayağa kalkmaya ve hakkın olanı talep etmeye hazır olacaksın...

Varlık sessizliğe gömüldü ve Davriel'in kışkırtmalarına da karşılık vermedi. Ne planlıyordu? Yoksa bunlar yine boş vaatler ve tehditler miydi?

Bu konuşma Davriel'in ürpermesine sebep olsa da dikkatini önündeki meseleye çevirdi. Kilisedeki avcılardan birtakım yetenekler çalmıştı. Gerçi şimdi onları gözden geçirdiğinde, Varlık'ın gücünün yanında ne kadar önemsiz kaldıklarını fark etmemek zordu.

Neyse, iyisi mi bunu hiç düşünme, dedi kendi kendine. Avcıların liderinden hayli ilginç bir engelleme büyüsü çalmıştı. Güçlü bir büyüydü ama kadın onun üzerinde denediğinde açıkça ortaya çıktığı üzere insanları etkilemiyordu. Bu azil büyüsünü, hayalet veya melek gibi büyüleri bir yarattığı kovup yok etmekte kullanabilirdi. Gerçi etkisi geçiciydi.

Ateş büyülerinin çok işe yaradığı ortadaydı. Fakat şimdi onu bir kez kullandığı için gücü giderek azalacak, sonunda yok olacaktı. Yaşlı şeytan bilimcinin zihninde faydalı bir şey bulmayı ummuştu ama adamın kafatasında bulabildiği tek yetenek, hayalinde canlandırdığı yazının istediği bir yüzeyde belirmesini sağlayan yazar büyüsüydü. Kavgada işe yaraması düşük ihtimaldi. Neyse ki hâlâ silah çağırma büyüsüne sahipti. Ateş büyülerini gibi bu da birkaç saat dayanırdı.

Çok güçlü silahları olduğu söylenemezdi ama daha aزیyla hayat-

ta kaldığı olmuştı. Üstelik, çok geçmeden bunlara Başrahibe'nin yeteneklerini de eklemeyi umuyordu. Aslına bakılırsa orman yolunda az ileriden gelen ışık çok yakında olduklarını gösteriyordu. Tacenda koltuğunda dikleşti. Zorlu kızdı; gerçi Yaklaşımlar'da yaşayan herkes öyleydi. Kaya gibi sert, domuz gibi inatçı ve her ikisi kadar güçlü duylara sahip. Aksi takdirde yaşayacak başka bir yer bulmaları gerekirdi.

Acaba bu benim hakkımda ne anlatıyor, diye düşündü Davriel. Onca yer arasından sen tut, durduk yere burayı seç.

Burayı durduk yere seçmedin, dedi Varlık. Seni özellikle buraya getirdim.

Davriel ani bir panik hissetti. Oturduğu yerde aniden dikleşince karşısındaki koltukta oturan Bayan Highwater hemen defterini kapatıp alarma geçti.

Nasıl, diye sordu Davriel. Ne dedin sen?

Varlık yine sessizleşip geri çekildi.

Beni buraya sen getirmedin, dedi Davriel ona. Innistrad'a ben kendi isteğimle geldim. Bu boyuttaki ifrit nüfusu yüzünden.

Varlık yine bir şey söylemedi. Bayan Highwater, Davriel'i neyin huzursuz ettiğini anlamaya çalışarak etrafa bakındı. Davriel kendini rahat bir ifade takınmaya zorladı. Hiç şüphe yok ki Varlık... onunla dalga geçiyordu.

Ama Varlık'ın hiçbir zaman, en azından kendisinin doğru olduğuna *inanmadığı* bir şey söylediğini duymamıştı.

Cam hazneli iki gaz lambasına yaklaşırlarken araba yavaşladı. Ateş: Medeniyetin evrensel sembolü. "Hoo, arabacı!" diye seslendi babacan bir ses.

Tacenda atıldı. "Bu adamı tanıyorum, Davriel. Roma bu. O..."

"Onu ben de biliyorum," dedi Davriel. "Teşekkürler."

Bayan Highwater perdeyi açınca, arabaya yaklaşmakta olan yaşlı keşişi gördüler.

Roma hafiften sallanarak da olsa Davriel'i eğilerek selamladı. "Beyimiz bizzat gelmişler! Efendi Davriel Greystone! Bu gece sizi görmeyi ummamız gerekirdi sanırım."

"O avcılarını üzerime yolladığınızda ziyaretim kaçınılmaz hâle geldi Roma," dedi Davriel.

"Ah, sanırım bu doğru," dedi Roma pencerelerinden ışık sızan manastıra doğru bakarak. "Eh, bu daha genç adamların meselesi." Arabaya dönüp Bayan Highwater'ı başıyla selamladı. "Erkek Yutucu."

"Roma," dedi o da. "İyi görünüyorsun."

"Hep aynı şeyi söylüyorsunuz hanımım," dedi Roma. "Oysa geçen kırk yılda siz bir gıdım bile değişmezken ben güneşte fazla kalmış kauçuğa döndüğümün gayet farkındayım."

"Ölümlüler yaşlanır Roma," dedi ifrit kadın. "Bu senin kaderin. Ama açıkçası, kırk yıl sonra hâlâ sağlam kalan kauçuğu, hiçbir sınavdan geçememiş yenisine tercih ederim."

Yaşlı adam gülümseyince eksik dişleri ortaya çıktı. Ardından Crunchgnar'a baktı. Ağırlığı altında inleyen tavana bakılırsa Crunchgnar yaşlı avcıyı gözlemek için yerinden kalkmıştı.

"Eh, hadi sizi Başrahibe'ye götürelim beyim," dedi Roma, Davriel'a. "Buraya gelip köyde olanları anlattığımdan beri sizinle konuşmak..." Roma birden susup gözlerini kısarak arabanın içine baktı. Tacenda'yı yeni görüyordu. "Bayan Tacenda? Ama nasıl? Hani benim kulübede kalacaktın?"

"Üzgünüm Roma."

"Onu banyomda buldum," dedi Davriel. "Elinde paslı bir aletle intikam peşindeydi. Beni bıçaklayıp en sevdiğim gömleklerimden birini mahvetti."

"Demek bıçakladı sizi!" dedi Roma. Davriel adamın korkmasını bekliyordu muhtemelen ama yaşlı adam bunun yerine bacağına vura vura bir kahkaha attı. "Eh, cesur bir hareket Bayan Tacenda! Bana sorsan işe yaramayacağını söyledim ama, vay canına, Bey'i bıçaklamak ha? Batak seninle gurur duyuyor olmalı."

"İli... Teşekkürler," dedi Tacenda.

"Neyse, güvende olmana sevindim küçük hanım! Bana anlattıklarını Başrahibe'ye aktardıktan sonra doğruca yanına geri dönecektim ama Başrahibe burada muhafıza ihtiyaç olduğunu söyledi. Benim gibi yaşlılara bile ihtiyaç varmış. Her ihtimale karşı. O yüzden beni yolda nöbet tutmaya gönderdi."

Roma, Bayan Highwater'ın inmesi için kapıyı tuttu. Normalde Davriel burayı ziyaret ettiğinde o ve diğer ifritler manastırın dışında beklerlerdi ve rahiplerden veya keşişlerden biri arabacı koltuğuna geçip Davriel'la arabayı içeri götürürdü. Fakat bu gece Davriel, Bayan Highwater'dan önce davranıp arabadan indi.

"Dav?" dedi Bayan Highwater sorarcasına.

"Burada arabanın yanında kalmanı istiyorum," dedi Davriel. "Bir şey olursa hemen beni almana ihtiyacım olabilir."

"*Hep birlikte içeri gelebilirsiniz,*" dedi Roma. "Özür dilerim efendim ama isterlerse gelebilirler."

"Başrahibe'nin buna bayılacağına eminim," dedi Davriel.

"O bu toprakların efendisi değil," dedi Roma. "Üzgünüm ama bunu söyleyen Başmelek'in ta kendisi. Eğer yıkıcı ışıktan endişe ediyorsanız, eh, buradaki genç çaylaklardan hiçbirinin sizin korkmanızı gerektirecek bir gücü olduğunu sanmam. Bana gelince, benim şu sıralar bir iblis yakalayacak gücüm bile yok."

Davriel, Bayan Highwater'a baktıysa da ifrit kadın başını iki yana salladı. Crunchgnar kutsal topraklarda paldır küldür dolanma ve birkaç mihraba saygısızlık etme fırsatını tepmezdi ama Davriel ona sormadı. Onun yerine elini sallayıp Tacenda'ya yanına gelmesini işaret etti. Tacenda kemanını alarak arabadan indi.

Davriel, yeni elde ettiği büyüyle ne zaman isterse onu çağırabileceğini bilmenin verdiği güvenle kılıç-bastonu arabada bıraktı. "Tetikte ol," dedi Crunchgnar'a ve ardından başıyla Roma'ya işaret etti. Böylece Roma manastıra giden yolda önlerine düştü.

Ayaklarının altında yapraklar çatırdıyor, ağaçlarda bir şeyler hışırdıyordu. Büyük ihtimalle orman hayvanlarıydı. Manastırın yakınlarında normalden daha fazla hayvan yaşıyordu. Davriel yol üzerindeki iki lambanın arasından geçip yumuşak eğimin tam ortasındaki açıklığa girdi. Manastır ay ışığının altında gururla duruyordu. Bu tek katlı uzun bina ona hep çok yalnız görünürdü.

Tacenda omzunun üzerinden ifritlere baktı. "Anlamıyorum," dedi Davriel'a yavaşça. "Roma sana çok dostça davrandı ama aynı zamanda sanki adım adım bir çatışmaya doğru yürüyormuşuz gibi geliyor."

"Başrahibe'yle ilişkim biraz... karmaşık," dedi Davriel. "Roma'ya gelince, bırakalım kendisi konuşsun."

"Beyim?" dedi Roma dönüp onlara bakarak. "Duyulmaya değercek bir diyeceğim yok. Bugünlerde bu işlere bulaşmıyorum. Gençliğimde bu aptallıktan yeterince nasiplendim."

"Bayan Highwater'ı tanıyorsun," dedi Tacenda.

"On yıl boyunca o ifriti alt etmeye çalıştım," dedi Roma. Ardından homurdandı: "Lanet olasıca o aptal av sırasında belki on defa ölümle burun buruna geldim. Asla benden daha zeki bir ifritin peşine düşmem gerektiğini öğrendim sonunda. Daima ahmakları hedef al. Bir avcıyı bir ömür boyu meşgul edecek kadar ahmak ifrit var nasılsa."

"Ben senin gençken kurt adam avladığını sanıyordum," dedi Taceda.

"İnsanları avlayan her şeyi avladım küçük hanım. Önce ifritlerdi. Sonra kurt adamlar." Roma'nın sesi yumuşadı. "Sonra melekler. Eh, bu sonuncusu benden çok daha güçlü adamların bile sonuna sebep oldu. Ortalık yatıştığında bir baktım ki hayatımın en güzel yıllarını dizlerime kadar kanın içinde geçirmiş, artık yaşlı bir adam olmuşum. Tüm bunlardan kaçmak için buraya geldim, biraz temizlendim, canavar yerine ot temizleyerek zaman geçirdim..."

"Edwin diye bir rahip tanıyor musun?" diye sordu Davriel.

"Elbette," dedi Roma. "Hevesli çocuk. Genç daha."

"Bana biraz ondan bahset," dedi Davriel.

"Kafası adil engizisyon laflarıyla dolu. Uzaklarda, insanların yaşadığı topraklardaki fazla coşkulu zihinlerden edindiği fikirler. Burada bir yola girdi bile. Şu seni ancak tek bir yöne götürebileceğini çok geç olmadan fark edemediğin yollardan..." Roma, Davriel'a bir bakış attı. "Dahasını ben söylemeyeyim. Başrahibe'yle konuş."

Güneydoğu kapısının yanındaki birkaç manastır kathar'ı onları bekliyordu. Deriler üzerine yüksek yakalı beyaz cübbeler giymişlerdi, sivri külahları yüzlerini gölgeliyordu. Davriel'a kötü kötü baktılar.

"Güzel şapkalar," dedi Davriel yanlarından geçip manastıra girerken. Kilise gerçekten en iyi şapkalara sahipti.

Küçük koridorda Roma yine önlerine geçti ve Davriel, pelerini her iki yanındaki duvarları yalayarak onu takip etti. Manastır mütevazı bir yerdi. Başrahibe süslemelerden kaçınmış, çıplak ahşap koridorları beyaza boyatmıştı. Yer altı mezarlarına inen basamakları geçtiler. Melek tarafından verildiğini söyledikleri insan uydurması o aptal şeyi orada tutuyorlardı.

Davriel'in geçişi bayağı bir ilgi uyandırmıştı. Kapılardan kafalar uzandı, bazıları Bey'in geldiği haberini yaymak için koşturdu. Fakat önüne kimse çıkmadı. Başrahibe'nin kapısına yaklaşıncaya kadar kimse çıkmadı en azından. Tam kapıya varmak üzereydiler ki yan koridordan bir rahip fırlayıp telaştan kızarmış yüzüyle kendini kapıyla Davriel arasına attı.

Simsiyah saçlı, yaşının iki katı gösteren genç bir adamdı. Zırh giymemişti, üzerinde sadece konumuna uygun bir cübbe vardı ama uzun kılıcını çıkarıp Davriel'a doğrultmaktan geri kalmadı.

"Orada dur şeytan!" dedi genç adam.

Davriel bir kaşını kaldırdı, ardından Roma'ya baktı. "Edwin?"

"Evet Beyim?" dedi Roma.

"Senin korku hükümdarlığına teslim olmayacağım," dedi Edwin. "Yaptıklarını herkes biliyor. *Tüm köye yaptıklarını*. Diğerlerini korkutabilirsin ama ben doğru olanı yapmak için eğitildim."

Davriel genç adamı inceledi. Adamın boştaki eli parlamaya başlamıştı. Genellikle ilk içgüdüsel hamleleri ona yıkıcı ışıkla saldırmak olurdu. Hepsi de içten içe onun aslında en doğal canavar olan sıradan bir insandan ziyade bir tür doğadışı canavar olduğundan emindi.

"Edwin," dedi Roma. "Sakin ol ahbap. Bunun sonu senin için iyi olmayacak."

"Onun içeri girmesine izin verdiğine inanamıyorum Roma. İlk der-simizi unuttun mu? Canavarlarla konuşma, onların açıklamalarını dinleme ve en önemlisi onları *içeri davet etme!*"

"Beni yedi gün önce yolda gördüğünü iddia etmişsin," dedi Davriel. "İki hayaletle birlikte orada olduğumu, tüccarlara saldırdığımı söylüyorsun. Nasıl görünüyordum?"

"Sana cevap vermek zorunda değilim," dedi Edwin kılıcını yukarı kaldırarak. Lambanın ışığı kılıç boyunca ışıldadı.

"Maskemi görebildin mi en azından?"

"Ben... tam olarak göremeden ormana kaçtın!"

"Ben mi kaçtım? Hem de *koşarak*? Arabayla değil? Sen de gitme izin verdin?"

"Sen... Sen hayaletlerinle birlikte bir anda ormanda kayboluverdin. Maskeni görmedim ama pelerini apaçık gördüm. Seni takip etmedim çünkü önce kurbanları kontrol etmem gerekiyordu."

"Bunun üzerine herkese beni gördüğünü söyledin, öyle mi?" dedi Davriel. "Aslında tüm gördüğün pelerinli bir silüetten ibaretken."

"Ben... Senin ne olduğunu biliyorum..." dedi Edwin tereddütle. "Engizitörler bize senin gibi Beyleri anlattılar. Masumlarla beslenen Beyler. Hüküm altına almak için korunmasız köylüler arayan Beyler. Senin gibi adamlar. Siz bu toprakların vebasisiniz!"

"Beni suçlamak için zaten bir sebep *arıyordun*," dedi Davriel. "Bulabildiğin ilk fırsat da bu oldu. Aptal çocuk. Gördüğün bu adamın boyu ne kadardı?"

"Ben..." Edwin suçlamalarını tekrar gözden geçiriyormuş gibi duraksadı.

Davriel elini kaldırıp parmaklarını birbirine sürterek çaldığı ateş bü-

yüsünü çağırdı. Gücü azalmakla birlikte hâlâ kullanabileceği kadar vardı. Alevler parmaklarının etrafında dans etti.

Edwin özellikle mi yalan söylemişti yoksa bir hata mı yapmıştı? Tacenda'nın annesiyle babasını öldürmek için bir sebepten kumpas kurmuş, sonra şu kız kardeş herkese onlara saldıranın Davriel olduğunu söylesin diye onun kaçmasına izin vermiş olabilir miydi? Tüccarlara kendisi saldırmış ve sonra bu saldırıyı Davriel'in üzerine mi atmıştı?

Belki onu şöyle adamakıllı korkutarak gerçeği öğrenebilirdi.

"Roma," dedi Davriel. "Gidip biraz su getirsen iyi olur. Kazara binayı yakmak istemem. Bir de bu genç adamdan artakalacaklar için paspas lazım olacak."

"Peki Beyim," dedi Roma. Tacenda'yı kolundan tutup onu koridorun ilerisine, olay yerinden uzağa sürükledi.

Edwin'in yüzü kireç gibi olduysa da –Sezar'ın hakkı Sezar'a– kılıcıyla Davriel'a hamle yapmaya çalıştı. Sonuçta kötü bir hamle değildi. Fakat karşısındaki yüzde yüz isabet kaydeden bir kılıç ustası olmadığı sürece Davriel'in pelerini ardıl görüntüler yaratarak saldırganın kafasını karıştırabiliyordu. Oğlan sağa hamle yaptı. Davriel kenara çekildi, ardından tırnağıyla kılıca minik bir fiske vurdu.

Genç adam homurdanarak kendi etrafında döndü ve tekrar saldırdı. Davriel bu kez karşılık olarak silah çağırma büyüsünü harekete geçirdi. Bunu yapmak kafasının içinde hafiften bir acıya sebep oldu. Aptal büyü. Yine de işe yaradı ve son dokunduğu silah eline geldi: Genç rahibin kılıcı.

Edwin elindeki kılıç yok olup hemen ardından Davriel'in elinde ortaya çıkarken dengesini kaybedip sendeledi. Davriel diğer elini kaldırıp parmaklarındaki alevlerin yükselmesine sebep oldu. "Söyle çocuk," dedi. "Senden *kaçacağımı* düşünüyor musun gerçekten?"

Genç rahip titreyerek geriledi. Ama bu arada belinden hançerini de çekti.

"Ruhları gizlice alacağımı düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu Davriel. "Eğer ruha ihtiyacım olursa ruhlarını isterim!"

Bu anı biraz daha uzatmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Belki şu yaşlı ifritologdan çaldığı yazı büyüsü olabilirdi. Mürekkeple duvarları siyaha boyarken pek bir acı hissetmedi. Ardından o karanlık zeminden birkaç harfi koparıp yerden Edwin'e doğru sürükledi. Eski Ulgrothan dilindeki harfler yerde hayalet gibi süzüldü.

Genç rahip şimdi görünür bir şekilde titriyordu. Üzerine gelen esrarlı yazıdan kaçmak için geriledi.

"O insanları ben öldürmedim," dedi Davriel. "Bana iyi hizmet ediyorlardı. Fakat suçlamaların büyük zarar verdi. Bu işin arkasında gerçekte her kim varsa kaçtı ve seni kafaları karıştırmak için kullandı. Şimdi, soruma cevap ver. *Bu adam nasıl görünüyordu?*"

"Senden... kısaydı," diye fısıldadı Edwin. "Biraz daha zayıftı sanırım. Ben... Ben onun sen olduğundan çok emindim..." Harfler yaklaşırken gözleri her nasılsa daha kocaman açıldı. "İsimsiz Melek, beni bağışla!"

Adam hızla döndü ve kaçtı.

Davriel genç adamın arkasından bakarken elini indirip ateş büyüsünü kovaladı. Kesin olarak bilemezdi ama içgüdüleri ona Edwin bu deneni adamın gizli bir suç dehası olmadığını söylüyordu. Yolda bir saldırıya şahit olmuştu. Hatta belki saldırı *kasten* bir şahit yaratmak için tasarlanmış bile olabilirdi. Aslına bakılırsa Tacenda'nın annesiyle babasına yapılan saldırıdan kız kardeşinin sağ kurtulması da muhtemelen bu sebeptendi; kız koşup herkese gördüklerini anlatabilsin diye.

Bunun arkasındaki kişi bu ani ölümlerin bir sürü dedikoduya sebep olacağını ve avcılarını olayı araştırmak için buraya getireceğini biliyor olabilir miydi? İlk saldırıların tek amacı dikkatleri Davriel'a çekerek kamuflej sağlamak bile olabilirdi.

Benden daha kısa, diye düşündü Davriel. Davriel bir yetmiş sekiz boyundaydı. *Daha ince*. Bu pek bir anlam ifade etmiyordu çünkü pelerini yüzünden insanlar onu genellikle olduğundan daha iri zannederdi.

"İşin bitti mi?" diye sordu bir ses yanında.

Davriel o tarafa döndüğünde Başrahibe'nin odasının kapısında durduğunu gördü. Kırıışık yüzü ve topuz yapılmış kır saçlarıyla tavan arasında bulduğunuz eski bir sandalye gibi yaşlanmıştı. Mantıken onun bir zamanlar yeni olduğunu biliyor, yine de onun eski parlak günlerini hayal etmekte zorlanıyordunuz. Üzerinden dökülen beyaz bir kıyafet giymişti ve aşağı kıvrılmış dudaklarıyla yüzü her daim asıktı.

"Rahiplerimi tehdit etmeye son ver," dedi kadın. "Benim için buradasın. Eğer bir ruh almak zorundaysan benimkini al. Alabilirsen tabii."

"Benden aldıklarının intikamını alacağım yaşlı kadın," dedi Davriel.

Kadının gözlerinin içine baktı ve ikisi uzunca bir süre öylece bakiştilar. Keşişlerin ve rahiplerin ne olacağını izlemek için toplandığı koridorun diğer ucundan endişeli fısıltılar yükselmeye başladı.

Nihayet Başrahibe geri çekilerek Davriel'in küçük odaya girmesine izin verdi. Davriel içeri girip kapıyı bir tekmeyele kapattı ve kılıcını bir tarafa fırlattı.

Ardından masanın arkasındaki sandalyeye kendini bıraktı. "Güya," dedi Başrahibe'ye, "seninle bir sözleşmemiz vardı Merlinde."

Bölüm 11

Davriel

BAŞRAHİBE, DAVRIEL'İN dışarıda duvarlara yazdığı harflere dokunarak kapıda biraz daha oyalandı. Harfler kapının etrafındaki boşluklardan içeri giriyordu.

"Bunlar silinecek mi?" diye sordu.

"Aslına bakarsan bilmiyorum," diye karşılık verdi Davriel. "Umarım manastırında Ulgrothan bilen yoktur. Korkutucu görüldüğü için bu harfleri seçtim ama aslında gençken eğlencesine birkaç cümle öğrenmiştim sadece. Dışarıya tereyağlı çörek tarifi yazdım."

Başrahibe ona dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orası benim yerim Greystone."

"Evet, biliyorum," dedi Davriel sert ve mindersiz tahta sandalyeye iyice yerleşmek için kıpırdanarak. Sonunda sandalyeyi biraz arkaya yatırıp bacaklarını masaya uzatabileceği bir pozisyon buldu. "Siz dindar tipler *rahat* bir sandalyeye otursanız ölür müsünüz? Mutlu olmaktan bu kadar mı korkuyorsunuz gerçekten?"

"Benim mutluluğum," dedi kadın, masanın diğer yanındaki sandalyeye otururken, "başka tür rahatlıklardan kaynaklanıyor."

"Yeminle mühürlenmiş sözleşmeleri bozmak gibi mi?"

Başrahibe kapıya doğru bir bakış attı. "O kadar yüksek sesle konuşma. Engizisyonun sonu gelmiş olabilir ama közleri hâlâ canlı. Manastırdaki tek deli fişek Edwin değil. Adamlarımın çoğu, ifritlerle veya onların efendisiyle bir ilişkim olduğunu duyarlarsa beni ipe çekerler."

"Önce *ben* seni ipe çekmezsem tabii." Davriel ayağını indirdi, ardından kalkıp masanın üzerinden diğer tarafta oturan kadına doğru

eğildi. "Bir kez daha söyleyeyim. Sözleşmelerin ihlal edilmesi öyle hafife aldığım bir şey değildir."

Başrahibe masanın üzerindeki küçük fincanı alıp dudaklarına götürdü, sıcak ve koyu renk sıvıdan bir yudum aldı. Aptal kadın, şöyle layıkıyla korkup sinmeyi kabul etmezdi hiçbir zaman. Dürüst olmak gerekirse Davriel'in ondan hoşlanmasının bir sebebi de buydu.

"Demek tüm avcılarını öldürdün?" diye sordu Başrahibe.

Davriel iç geçirdi. "Birkaç tanesi kaçtı. Yaşlı adam. Şövalye yaverleri."

"Anladım."

"Bak, ben sabırlı bir adamım Merlinde. Arada sırada birkaç avcıyı görmezden geldim. Hatta geçen hafta gelen şövalyeyi. Bana saldıracaklarını biliyor olamaz diye düşündüm. Belki manastıra uğramadan gelmişlerdir dedim. Ama ifrit avcılarından oluşan özel bir görev gücü? Hem de birkaçının zihninde bana karşı koruma büyüleriyle? Sözleşmemizin koşulları gayet açıktı. Bu grupları durduracaktın."

Başrahibe çayına baktı. "Olanlardan sonra hâlâ sözümü tutmamı nasıl beklersin? Bugün bir köy baştan aşağı katledildi."

"Rahiplerinden bazıları aptal olabilir ama sen değilsin. Beni bu işle bir ilgim olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorsun. Şimdi söyle, neden beni öldürmeleri için bir katiller sürüsüne yardım ettin?"

Başrahibe çayından bir yudum daha aldı.

"Verlasen tozsöğüdü mü o?" diye sordu Davriel. Hâlâ masanın yanında dikiliyor, tehditkâr bir şekilde kadına tepeden bakıyordu.

"En iyisi," dedi kadın. "Sinirleri yatıştırmakta bunun üzerine tanımam. Fakat ne yazık ki bu son fincanım."

Davriel inler gibi bir ses çıkardı. Tahmin etmeliydi.

"Belki," dedi Başrahibe sonra, "o avcılarının senin aklını başına getirmesini ummuşumdur Greystone. Halkın acı çekiyor ama sen fark etmiyorsun bile. Sana onların çektiklerini, yaşadıkları zorlukları yazdığım da, karşılık olarak geceleri ayaklarının nasıl üşüdüğünden yakındığın abuk sabuk mektuplar aldım sadece."

"Doğrusu sonbaharın hiç bitmediği bir yerde yaşayan insanlardan daha iyi çoraplar beklerdim."

"Gerçekten tepki verdiğin tek şey rahatının kaçması."

"Anlaşmamız da buydu," dedi Davriel giderek artan bir bıkkınlıkla. Kadının yanından geçip odayı arşınlamaya başladı. "Ben Yaklaşımlar halkını rahat bırakacaktım. Onlardan yiyecek ve bazı ihtiyaç madde-

leri dışında bir şey talep etmeyecektim. Sen de karşılığında insanların beni rahatsız etmesinin önüne geçecektin."

"Onların acıları senin için sadece ufak bir rahatsızlık, değil mi?"

"Of. Beyleri başka biri mi olsun isterdin? Belki gündüzleri iradelelerini kıran ve geceleri Ay'a uluyan ikiyüzlü bir tiran, ha? Ya da buraya geldiğimde öldürdüğüm şu benden önceki Markov ailesinin kan emici oğluna mı dönmek isterdin? Seni aptal. Senin insanlara her gün hayatlarının ne kadar iyi olduğunu vaaz ediyor olman gerekirdi."

Küçük odanın arka tarafında, yerde duvara dönük duran çerçeveli resmi fark edince durdu. Resmi kendine çevirip baktığında Başmelek Avacyn olduğunu gördü.

"Ben..." dedi Merlinde. "Sen yaptın sandım. Az önce Edwin'i sorguya çektiğini duyuncaya dek öyle sandım. Köylülerin ruhunu çalanın sen olduğunu düşündüm."

Davriel dönüp ona baktı.

"Tüccarlar saldırıya uğradığında durumu araştırdım," diye devam etti Başrahibe. "Ruhları hissetme yeteneğim hayaletlerin varlığını doğruladı. Tıpkı Edwin'in söylediği gibi. Yani mantıklı görünüyordu. Bu ormanda lanetli Batak'a açıkça kafa tutacak kadar güçlü olduğunu bildiğim bir tek sen varsın. İnsanların ruhunu alan senden başkası olamaz diye düşündüm."

"Peki hiçbir şey yapmadın mı?"

"Tabii ki yaptım," dedi Merlinde. "Thraben'deki kiliseye birini gönderip en güçlü avcılarını yollamaları için yalvardım. Özellikle ifrit öldürmekte uzmanlaşmış kadın ve erkekleri göndermelerini istedim ve onları zihinlerine sızabileceğin konusunda uyardım. Zaten... bir süredir senin er geç diğer yüzünü göstermenden korkuyordum. Çoğu Bey'in sahip olduğu şu gizli yüzü."

"Budala," dedi Davriel. "Aptal yerine kondun."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi Başrahibe çayını yudumlayarak. "Eğer korktuğum gibi biri olsaydın buraya gelip sorularına cevap aramak yerine çoktan manastırı yerle bir etmiş olurdun. Fakat... Ne yapmaya çalışıyorsun emin değilim."

"Edwin olabileceğini düşündüm," dedi Davriel. "Köydeki rahiplerinden biri dün akşam bıçaklanmış. O her kimse onun kiliseye girmesine izin vermişler. Yani rahiplerinin güvendiği biri olmalı. Rahibi o öldürmüş. Bıçakla. Bu bir hayaletin işi değil."

"Hangi... Hangisi?"

"Hangi hayalet mi? Nereden bileyim?"

"Hayır Greystone. Hangi rahip? Bıçaklanan kim?"

Davriel kaşlarını çatarak ona baktı. Başrahibe sert bir kadındı ama şu anda elinde fincanıyla koltukta öne doğru eğilmiş ve... taşıyamadığı bir yük altında çökmüş görünüyordu. *Rahipleri o gönderdi*, diye düşündü Davriel. *Onları ölüme gönderdiğini düşünüyor.*

"Bilmiyorum. Yaşlıca olan. Hani sakallı."

"Notker. Melekler ruhunu kutsasın dostum." Başrahibe derin bir nefes aldı. "Bunların arkasında Edwin'in olduğuna şüpheliyim. İdare edilmesi zor biri ama inancında samimi. Sanırım sana zihnini açmasını sağlayabiliriz, böylece kesin olarak söyleyebilirsin."

"Zihin okuyamıyorum. Yeteneğim o şekilde çalışmıyor." Davriel, Başmelek resmini yine duvara doğru çevirirken bir yandan da düşünüyordu: "Peki ya diğer rahipler? Ben ortakların defterlerini tutan genç bir muhasebeciyken para tırtıklayanları yakalamak için bize öğrettikleri ilk şey motivasyonu olanların peşine düşmemizdi. Aynı anda hem fırsatı hem de motivasyonu olan birini arardık. Beklenmedik bir finansal yük veya hayatta kendilerini çaresiz hissetmelerine sebep olacak bir kötü haber gibi. Değişiklik tam bir kriz katalizörüdür."

"Rahiplerimin her birine kefil olamam," dedi Başrahibe. "Ama ne böyle fırsatları ne de motivasyonları olduğunu sanıyorum. Biz insanları kurtarmak için buradayız, öldürmek için değil. Ayrıca kesinlikle kötü ruhlarla bir ilişkimiz olamaz."

"Ama sen kötü adamlarla iş birliği yapıyorsun." dedi Davriel.

Başrahibe başını kaldırıp ona baktı. "Bu sanırım onlardan ne kadar ümidimiz olduğuna bağlı." Başını iki yana salladı. "Ama sen buradaki asıl suçluyu kaçırıyorsun bence. Gözümüzün önünde duran cevabı. Bunu yapan hayaletlerin izlerini gördüğümde ışık hafiften hastalıklı bir yeşile döndü. Artık neredeyse yirmi yıldır burada yaşıyorum ve Batak'ın dokunuşunu gördüğümde tanırım."

"O rahibi birinin bıçakladığını unutma. Ayrıca Tacenda ayak sesleri duyduğunu iddia ediyor. Hayaletleri biri kontrol ediyordu."

"O kız," dedi Başrahibe. "O ve kız kardeşi... bir tuhaflar. Geçmiş kayıtları okudum ama onlardaki şu körlük lanetine benzer bir şeye rastlamadım. On yıl kadar önce tam Yaklaşımlar halkını Melek'in ışığına getirme yönünde ilerleme kaydediyordum ki bu ikisi güçler kazanmaya başladı. Bu da insanların yine Batak'a dönmesine sebep oldu. Geldiğimden beri yaptığım ne varsa silindi gitti."

"Kız kardeşini de Fısıldayanlar aldı," dedi Davriel. "Ama Tacenda onu almadıklarını söyledi. Niye acaba?"

"Cevap ortada," diye karşılık verdi başrahibe. "Willia'ya ulaşmayı başarmıştım. Kathar olmak için eğitim alıyordu. Willia, Batak'ın aleyhine dönmüştü, dolayısıyla Batak onu öldürdü. Fakat Tacenda'ya ulaşamadım..."

"İçimden bir ses daha fazlasının olduğunu söylüyor," dedi Davriel. "Bu karmaşada bir şeyi kaçırıyorum ama neyi?"

"Batak belki de Tacenda'yı onun için başka planları olduğundan bırakmıştır," dedi başrahibe. "Birinin hayaletleri kontrol ettiğini düşündüğünü söyledin. Belki yanılıyorsundur. Ruhları doğrudan Batak kontrol ediyordur ama aynı zamanda işini gördürmek için birkaç canlı piyon kullanıyordur. Rahipler belki yardım etmeleri için yalvaran bir köylüyü kiliseye almışlardır. Her koşulda burada asıl şeytan Batak."

"Ama niye kendi takipçilerini öldürsün?" dedi Davriel.

"Şeytan yaptıkları için bir gerekçe aramaz."

Hayır, diye düşündü Davriel. Şeytanın apaçık gerekçeleri olur.

Bunu yüksek sesle söylemedi çünkü bu konuda öyle uzun bir tartışmaya girecek enerjisi yoktu. Davriel'in kafasını karıştıran ahlaktan yoksun insanlar değildi. Bunlar sonuçta amaçlarına uygun hareket ediyorlardı ve anlaşılmalari zor değildi.

Davriel'in kafasını karıştıran, kendi çıkarlarına aykırı bir şekilde beklenmedik davranışlar sergileyen ahlaklı insanlardı.

Öte yandan Başrahibe doğru bir noktaya parmak basmıştı. İpuçları Batak'ı işaret ediyordu. "Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Yani gerçekte ne olduğunu?"

"Sahte bir tanrı," dedi Başrahibe. "Suların derinlerinde gizlenip sunularla beslenen korkunç bir şey. Buraya ilk geldiğimde, insanları doğru inanca yönlendirmek için bu bölgeye gönderildiğimde, Batak'la yüzleştım. Batak'a gittim ve güçlerimi kullanarak onun içine baktım. Orada korkunç, engin ve *kadim* bir şeyle karşılaştım.

"Bildığımız duaları veya korunma büyülerini kullanarak onunla mücadele edemeyeceğimi o zaman anladım. Bunların çok ötesinde bir güce sahip. Yer altı mezarlarının üzerine bu manastırı inşa ettim ve her şeyimi Yaklaşımlar halkını doğru yola çevirmeye adadım. Eğer ruhlarını o şeye vermelerine engel olabilirsem kendiliğinden kuruyup ölür diye düşündüm."

"Willia'yı kendi tarafına çevirdin," dedi Davriel düşünceli bir şekil-

de. "Onun tarafından seçilmiş olanlardan birini. Belki tüm bunları tetikleyen bu olmuştur."

"Bu... mümkün. Kesin bir şey söyleyemem." Başrahibe tereddüt etti. "Başta senin buraya Batak'ı incelemek veya kontrol etmek için geldiğini sandım. Ölümünün arkasında senin olduğuna inanmakta aceleci davranmamın sebebi de buydu belki. Senin yeteneklerine sahip birinin böyle ücra bir yere yerleşmesi tesadüf olamaz gibi geldi."

"Buraya gelmeden önce Batak'tan haberim yoktu," dedi Davriel. Ah, dedi Varlık zihninde, *ama ben onu biliyordum.*

Ne? Biliyor muydun?

"O şey neyse ne," dedi başrahibe, "ama aç olduğu kesin. Batak burada ölenlerin ruhlarıyla besleniyor. İsimsiz Melek tarafından bize *sırf bu amaçla* verilen Ruh Taşı'nın etki alanı bile ona direnmekte zorlanıyor."

Sen Batak hakkında ne biliyorsun? diye sordu Davriel, Varlık'a. *Beni buraya getirdiğini ima ettin. Bunu niye yaptın?*

Güç için, dedi Varlık. *Göreceksin...*

Davriel'in kaşları çatıldı, ardından bakışlarını Başrahibe'ye çevirdi. "Görünen o ki, maalesef Batak'la ben de yüzleşmek zorundayım. Bir sürü zahmet şimdi. Ama tüm bu olanların sebebini bulabilirsem köylülere ruhlarını geri verebileceğimden eminim. Ya da koşullar düşünülürse en azından büyük bir kısmına ruhunu geri verebilirim."

Başrahibe birden dikildi, hâlâ odanın arka tarafında Avacyn'in resmini dalgın dalgın bir o tarafa bir bu tarafa çeviren Davriel'a bakmak için koltuğunda arkaya döndü.

"Onları kurtarmaktan mı söz ediyorsun?" diye sordu başrahibe. "Bu mümkün mü?"

"Bir şey yapıldıysa onu tersine çevirmek de mümkün olabilir."

"Bunun her zaman doğru olduğunu sanmıyorum. Ama denemen bile yeter. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bu iş bittiğinde Thraben'e gitmek ve oradaki ahmakları öldüğüm, kaçtığıma veya ömür boyu saklanmama yetecek kadar kepaze edildiğime inandırmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundasın."

"Daha iyisini yapabilirim," dedi Başrahibe. "Onlara yanıldığımı ve bizi kurtardığını söyleyebilirim! Eğer o insanları geri getirirsen büyük katedralin basamaklarında bunu bizzat haykırırım. Seni kahraman ilan ederim ve..."

"Hayır," dedi Davriel. Resmi bırakıp Başrahibe'nin oturduğu kol-

tuğa yürüdü ve kadının tepesinde dikildi. "Hayır. Hiçbir özel yanıml olmamalı. Kimsenin umurunda olmayan önemsiz bir parça toprağa konmuş küçük ve değersiz bir Bey... Dikkate alınmaya, hatta fark edilmeye değmeyecek bir başka züppe olmalıym. Hiçbir özel yanıml olmamalı. *Umursanacak biri değilim.*"

Başrahibe yavaşça başını salladı.

"Şimdi," diye devam etti Davriel elini uzatarak, "ruhları hissetmek ve durdurmak için senin yeteneklerini ödünç almak zorundayım."

"Onları sana gönül rızasıyla vereceğim," dedi başrahibe yaşlı elini onunkinin üzerine koyarak.

"Acı verici olacak," diye uyardı Davriel. "Bizim... doğalarımız uyumlu değil. Ve kısa bir süreliğine, belki bir gün boyunca yeteneğini kullanamayacaksın."

"Öyle olsun."

Davriel dişlerini kenetleyip kadının zihnine uzandı. Karşılık olarak anında kafatasına şiddetli bir acı saplandı. Cehennem ateşleri yağsın, kadın sağlamdı. Düşüncelerini göremiyordu ama her zaman olduğu gibi *güce* doğru çekildi. Kadının içindeki enerjiye, yeteneğinin ışıltısına, *büyüye* doğru.

Bunu oradan söküp aldığımda korkunç bir acıyla irkildi. Böylece ruhların bıraktığı izleri takip etmesini ve hatta gerekli olduğunda cismleşmelerini sağlayacak ışıltı ve yeni bir büyü edinmiş oldu.

Başrahibe koltuğa yığılmıştı. Kayıp yere düşmesini engellemek için Davriel onu kolundan tutuyordu. Kadın en zorlularından yaşlı bir av köpeğiydi ve Davriel –bir ölçüde– yaptığı işin önemini de anlayabiliyordu. İnsanların inanacakları, onlara bir nebze huzur verecek, onları insani varoluşun hakikatleri altında ezilmekten alıkoyacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

Gerçek tehlikeli bir şeydi ve onu olabildiğince gerçekçi bir şekilde sömürüp kendi çıkarına yontacak olanlara bırakmak en iyisiydi.

Başrahibe nihayet kendine geldiğinde, Davriel'in kolunu hafifçe sıkarak onu tuttuğu için minnettarlığını ifade etti. Davriel başını tek bir kez sallamakla yetindi ve hâlâ beynini kemiren acıya rağmen odadan çıkmak için döndü.

"Harekete geçtin," dedi Başrahibe arkasından. "Ama hâlâ isteksiz görünüyorsun. Ne olması gerekiyor Greystone? Gerçekten umursaman için ne olması gerekiyor?"

Cesetler. Ölüm. Hatıralar.

"Bunu sormamış ol," dedi Davriel koridora çıkarken. "Bu topraklar benim bir sonraki güzellik uykumdan daha fazlasını umursayan versiyonuma hazır değil."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Bölüm 12

Tacenda

TACENDA'NIN RUH Taşı hakkında duydukları hep çok tuhaf ve çelişkiliydi. Onu Yaklaşımlar'a verdiği için köylüler İsimsiz Melek'e şükran hisleri beslerdi. Kilise takipçilerinin ruhlarını yatıştıran, onların hayalet veya başka bir iğrenç yaratık olarak dirilmelerini engelleyen bu eski taşla gurur duyuyor gibi görünüyorlardı.

Fakat taş aynı zamanda ruhların Batak'a dönmesi önünde engeldi. Bu yüzden, her ne kadar Yaklaşımlar halkı Melek'in inayetinden gurur duysa da çoğu hâlâ Kilise'ye direniyordu. Tacenda bunu anlıyordu. Ruh Taşı muazzam bir lütuftu; ama aynı zamanda çekecek bir arabası, sürececek tarlası olmayan birine öküz hediye edilmesi gibiydi. Tacenda bir şekilde bu şey için hem şükran doluydu hem de ondan rahatsızdı.

Taşı yer altı mezarlığında tuttukları hiç aklına gelmezdi. Roma döne döne inen daracık merdivende önüne geçti. Lambası, rüzgârdan veya yağmurdan değil ama insanların sonsuz geçişinden yıpranmış kadim taşları aydınlatıyordu. Hava giderek serinledi, nemlendi ve köklerin, kurtçukların ve görmeyen diğer şeylerin âlemine girdiler. Aşağıda onları kapı yerine taş duvar üzerine yapılmış, uçan meleklerin tasvir edildiği garip bir fresk karşıladı.

Roma, taş duvarın belli bir noktasına, küçük bir meleğin kafası şeklinde yapılp tasvirin geri kalanı içinde gizlenmiş minik bir topuza bastı ve eski zamanlardan kalma bir mekanizma taşın kayarak açılmasını sağladı. Bunun gerçekten engelleyici olduğu söylenemezdi. Yeterince vakitli olan herkes nereye basılacağını bulurdu muhteme-

len. Ama bu, daha ziyade bir hatırlatmaydı: En kutsal yerde bile, hatta ruhları yatıştırma amacı taşıyan bir nesnenin tutulduğu bir yerde bile, kendiniz ile ölüleriniz arasında kilitli bir kapı bulundurmak en doğrusuydu.

Açıklıktan geçtiler ve tarihi manastırdan çok daha öncesine uzanan yer altı mezarlığına girdiler. Tacenda kafatasları görmeyi bekliyordu ama tek görebildiği dar koridorlardı. Duvarlara aşağı yukarı üç karış genişliğinde garip taşlar sıralanmıştı. Altıgen şeklindeki taşların çoğunun üzerinde İsimsiz Melek sembolü vardı.

"Kemik yok mu?" diye sordu onu sağ tarafa doğru yönlendiren Roma'ya.

"Hayır," dedi Roma. "Burada kimse bedenleri sergilemek istemez. Bu insanlar huzur içinde dinlenmeyi hak ediyor, seyirlik değiller. Duvarlardaki şu taşlar hareket ettirildiğinde her birinin arkasındaki uzun oyuklar ortaya çıkar. Bedenleri bir tablanın üzerine yerleştirir, tablayı oraya ittirir ve sonra kapatırız."

Tacenda başını sallayıp sessizce Roma'yı takip etti.

"Burada bir sürü boş yer var," dedi Roma. "Bu yer altı mezarlığını her kim inşa ettiyse bedenler için bol bol yer yapmış. Fakat senin köylüler olması gerektiği şekilde buraya gömülmeyi tercih etmiyor genellikle."

"Biz..." Ama Tacenda buna ne cevap verecekti ki? Doğruydum. "Batak bizim geçmişimiz, bizim mirasımız. Üzgünüm."

"Halkın," dedi Roma, "iki din arasında dengede bir yerde. Sanırım sen de ikisine birden tapmak istersin. Rahipler ziyaret ettiğinde onlara katlanır, sonra Batak'a olan gerçek inancına geri dönersin. Bunun Başrahibe'nin canını sıktığını biliyorum ama ben buna laf edecek durumda değilim. Benim de iki tanrıya birden inandığım söylenebilir. Hayatımın büyük bölümünde benim asıl efendim avlanmanın erdemi değil, bana verdiği o büyük heyecan oldu."

Roma onu kıvrılan bir tünelden geçirdi, ardından mezarlardan birinin üzerine kazınmış bir sembole elini koydu. Açılmış kanatlarıyla İsimsiz Melek sembolü. Tacenda'nın kemani taşıdığı elinin bileğine doladığı sembolün aynısı.

"Buraya gelmeden önce sizin şu Batak'ınızı duymuştum," dedi Roma. "Bu yüzden bana sürpriz olmadı. Fakat şu İsimsiz Melek... Buralı rahiplerin çoğu kiliseninki yerine onun sembolünü takmayı tercih eder."

"Avacyn... başmelekti," dedi Tacenda. "Diğer meleklerin tümüne başkanlık ediyordu. Burası onun kilisesi... Onun kilisesiydi. Ama o daima yabancı bir ilahtı. Buralılar, kız kardeşim gibi buralı olan inançlılar daima daha kişisel bir meleği tercih ettiler."

"Beni yanlış anladın," dedi Roma. "Böyle bir melek olmasına sevindim. Avacyn'ın ihanetinden sonra hâlâ insanları tarafından sevilen başka bir meleğin varlığını öğrenmek, III, nasıl desem, bana ümit verdi. Benim gibi kana bulanmış vahşi bir avcının bile huzuru bulmasını sağlayabilecek bir ümit."

Bu son kısmı söylerken Roma'nın dudakları bir sebepten aşağı doğru kıvrıldıysa da sonra başını iki yana sallayıp mezarlıktaki sayısız koridordan biri boyunca, aşağı doğru yürümeye devam etti. Doğru söylemişti; aşağılarda bir sürü boş yer vardı. Tacenda küçük bir mahzende birkaç mezar hayal etmişti. Böyle bir tüneller ağıyla karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Sonunda küçük bir taş odaya ulaştılar. Odanın duvarları boyunca minderli sıralar yerleştirilmişti.

Ve işte oradaydı: Ruh Taşı. Büyükçe bir kaz yumurtasını andıran beyaz kaya parçası odanın ortasında, bir kaidenin üzerinde duruyordu. Roma taşın kendi yumuşak ışığını göstermek için fenerini söndürdü. Suyun üzerindeki yağdan yansıyan renkler gibi tembelce oynanan bir parlıltı. Bu parlıltı sanki Ruh Taşı bir sürü rengârenk sıvıyla doluymuş gibi sonsuz bir dairesel döngü içinde akarak huzurla dönüyordu.

Tacenda'nın nefesi kesildi. Çok güzeldi.

"Diyorlar ki kiliseye bağlılığını bildiren her Yaklaşımlar sakiniyle birlikte taşın parlaklığı da artıyormuş," dedi Roma.

"Acaba... dokunabilir miyim?"

"Dokunmasan daha iyi küçük hanım," dedi Roma. "Ama dilediğin kadar bakabilirsin. Geç, şöyle otur ve desenleri izle."

Tacenda gözlerini büyüleyici renklerden alamıyordu. Geri geri yürüyerek bankı bulup oturdu ve kemanını kucağına yerleştirdi.

"Yeni rahipleri daima buraya yollarlar. İlk görevlerinden biri taşı izlemektir," dedi Roma yavaşça. "Aslında sürekli bekçi bulundurmuyoruz ama bütün gece tetikte kalmak için burada meditasyon yapmak iyi bir alıştırma oluyor. Ben bunu yapalı biraz zaman oldu. Ama burada geceler boyu oturup öylece izlediğimi ve düşündüğümü hatırlıyorum. Bu taşın görüp geçirdiği onca yılı düşündüm."

"Önce yalnız bir rahibe verilmiş ve o da onu bir mabette tutmuş.

Sonra taş için bir kilise ve ölüler için yer altı mezarlığı yapılmış. Derken başrahibe gelmiş ve buraya nihayet adam gibi bir bina yaptırmış. Bu taş tüm bunların ve daha fazlasının şahidi. Had bilmezlik etmek istemem küçük hanım, ama bu taş da en az Batak kadar sizin mirasınız."

"Efendi Davriel bugün bana halkımın çok fazla kader lafı ettiğini söyledi. Kader gibi şeylere inanmak yerine ayağa kalkıp kendi yolumu seçmem gerektiğini söyledi."

Roma'ya baktığında adamın yüzünde Ruh Taşı'nın ışığının dolaştığını gördü. "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Roma.

"Bilmiyorum," dedi Tacenda. "Kendi seçimini yapmak bana en temelde zaten imkânsızmış gibi geliyor... Yani Davriel'in dediğini yaptım diyelim, bunun köyün dediğini yapmamdan ne farkı olacak? Bağımsızlık değil bu. Başka bir etki altında kalmayı seçmek demek sadece."

Roma homurdanmaya benzer alçak bir ses çıkarmakla yetindi ve Tacenda oynaşan ışıkları izlemeye devam etti. Roma'nın onu buraya Davriel ile Başrahibe arasındaki çatışmanın arasında kalmasını diye getirdiğinin farkındaydı. Su bulmaya gitmek yerine taşı görmek ister mi diye sormuştu.

Davriel... Tacenda, Brerig'i ölü bulduklarında Davriel'in gözlerinde beliren o bakışı, o gölgeyi hatırladı. Davriel'in gözlerinde ikinci bir karanlık vardı. Tüm hayatı yutan ve ardında dünyayı buz gibi bırakan bir boşluk, sanki o...

"Roma?" diye seslendi Tacenda. "Gençken öldürdüğün ifritleri düşündün mü hiç? Onlara zarar vermek seni endişelendirdi mi?"

"Hayır," dedi yaşlı avcı. "Hayır, gençken bunu düşündüğümü söyleyemem."

"Ah."

"Ama yaşlandığımda," diye devam etti Roma, "ve melekler çıldırdığında mı? Evet, o zaman onları düşündüm. Tüm hayatım öldürmekten mi ibaret olacak diye merak ettim. Bunu durdurmanın bir yolu var mı diye. İnsanların karanlıktan veya ışıktan korkmaya gerek duymadığı bir dünya kurmak mümkün mü diye."

"Peki... cevap bulabildin mi?"

"Hayır. Bu yüzden sonunda vazgeçtim." Yukarı doğru bir bakış attı, ardından elini sallayarak ona işaret etti. "Gel hadi, artık gidip üst kattaki hasara bir bakalım."

Tacenda başını sallayıp kemanını aldı ve ona katıldı. Ama tam çıkacaklarken daha önce atladığı bir şey dikkatini çekti. Kendini Ruh Taşı'na öyle kaptırmıştı ki buradaki duvarda bir fresk olduğunu görmemişti. Taşa oyulmuş resim, Tacenda'nın bilmediği bir hikâyedeki korkunç bir ifritin yenilgisini anlatıyordu.

"Şu duvar resmi," dedi. "İfritin ayağının altında senin daha önce bastığın gibi bir topuz var. Bu da mı gizli bir geçit?"

"Evet," dedi Roma. "Bunlardan burada birkaç tane daha göreceksin. Çoğu bir yere çıkmaz. Mumyalama malzemelerini veya çöp tene-kelerini tuttuğumuz küçük odalara açılırlar."

"Ah."

"Ama bu," diye devam etti Roma, "yer altı mezarlığından dışarı, ormana giden bir tünele açılıyor. Bu yer sadece ölümler için değil. Yer altındaki bu yer aynı zamanda bir şey saldırdığında kendimizi korumamız için. Burada saklanabilir, gizli geçitlerden birinden dışarı çıkabiliriz."

Tacenda başını sallarken bir yandan da bunu düşündü. Manastır bile –ya da belki özellikle manastır– bir saldırı anında gizlenecek bir yere ihtiyaç duyuyordu. Tüm binalar ve köyler geceleri kapılarını sıkı sıkı kapatıp kilitleyen karanlıktaki kalelerden başka bir şey değillerdi aslında.

Odadan çıkarlarken Tacenda omzunun üzerinden son bir kez rengârenk taşa baktı. Hayatı boyunca Verlasen'de yaşayıp da İsimsiz Melek'in hediyesini görmek için buraya hiç gelmemiş olması tuhaftı.

Zaten senin için kim ki o? Onu hiç gördün mü? İsimsiz Melek'in uzun zaman önce kaybolup gitmiş olması belki de en iyisiydi. Hikâyeler Willia'ya yetebilirdi. Willia karanlıkla savaştığı söylenen her şeyden etkilenirdi. Ama Tacenda için bu yeterli değildi.

Merdivenlere dönerlerken Roma'nın peşinden gitti, derken başka bir koridordan gelen ışığı fark etti. Roma'nın omzuna dokunup o tarafı işaret etti.

"Ah," dedi Roma. "Orası mı? Orası bizim ölümlerin bedenlerini hazırladığımız ve defnedene kadar tuttuğumuz yer."

Roma konuşurken Tacenda dondu kaldı. Gömülmeyi bekleyen ölümler mi? Yani...

Tacenda kendine hâkim olamadı; o koridora yöneldi. Roma arkasından seslendiyse de duymazdan geldi. Az sonra başka bir küçük odaya girmişti. Bu defaki eriyip katılaşmış balmumlarının oluşturdu-

ğu tümseklerin üzerinde duran mumlarla aydınlanıyordu. Arka duvara İsimsiz Melek'in rölyefi yapılmıştı. Melek kabartması elinde Ruh Taşı'nı tutuyordu ve yüzü kolunun ardında gizliydi.

Defin kıyafetleri içinde üç beden, duvar boyunca tablaların üzerine yatırılmıştı. Biri kısa saçlı, genç bir kadındı. Tacenda insanların onları nasıl olup da karıştırdığını hiç anlayamazdı. Willia, Tacenda'dan daha kaslı, daha güçlüydü ve Tacenda'ninkinden daha kısa saçları bir şekilde daha bir altın sarısıydı. Ve yüzleri aynı bile olsa Willia açık ara daha güzeldi.

Roma peşinden odaya daldı, derken cesetleri fark etti. "Ah. Ne aptalım küçük hanım. Düşünmem gerekirdi."

Tacenda, Willia'ya yaklaştı. Bir elindeki kemani aşağı indirip diğer eliyle cesedin yanağına dokundu. Hayır, ceset değil! Sadece beden. Willia'nın ruhu hâlâ buralarda bir yerdeydi, kurtarılabilirdi. Tıpkı odadaki diğer iki bedenin sahibi Jori ve Kari gibi.

Willia ölümde bile çok güçlü görünüyordu. Diğer ikisinin yüzü dehşetle donakalmışken onunki uykuda gibiydi. Tacenda kendi sıcaklığını bilinçsiz bedene aktarmaya çalışırcasına elini Willia'nın yanağında tutmaya devam etti. Tıpkı ikisinin de güçlerinin sınırlarını bilmediği o uzun ve soğuk gecelerde kız kardeşine şarkı söylerken yaptığı gibi.

Kendi yolunu seçmeli, kendi kaderini belirlemelisin, demişti Davriel. Güçlü bir Bey isen, düşünmen gereken bir köyün, koruman gereken bir ailen yoksa söylemesi kolay, basmakalıp bir laf gibiydi. Ama belki de Tacenda'yı sarnıcın yanında tutup birinci karanlığa şarkı söylemesini sağlayan kader değildi. Belki çok daha güçlü bir şeydi.

"Burada mıydın?" dedi keskin bir ses. Davriel odaya girerken pekerini daracık koridorlarda sıkışmış da şimdi kollarını açıp geriniyor-muş gibi etrafında dalgalandı.

"Beyim!" dedi Roma onu eğilerek selamlarken. "Yoksa Başrahibe... Yani..."

"Merlinde ile barışçıl bir anlaşmaya vardık," dedi Davriel. "O yanıldığını kabul etti ve *ben* de onu öldürmenin başıma lüzumsuz dertler açacağını kabullendim. Tacenda, buraya almaya geldiğim şeyi aldım. Pis kokusu kıyafetime sinmeden artık buradan bir an evvel çıkmayı tercih ederim."

Tacenda elini Willia'nın yanağından çekti. Ona yardım etmenin en iyi yolu –tek yolu– bu adamla gitmekti. "Ruh Taşı'nı görmeye gelmiş-

tık," dedi Davriel'in peşinden giderken. "Sence bize bir şekilde yardımcı olabilir mi, ne dersin?"

"Bildiğim kadarıyla," diye karşılık verdi Davriel, "üzerine basit bir büyü yapılmış güzel bir taşın başka bir şey değil. Şarkıların pek çok bakımdan ondan daha etkili olur."

"Güçlü bir kalıntı," dedi Tacenda ani bir koruma içgüdüsüyle. "Bize İsimsiz Melek tarafından verilmiş!"

"On yıllardır kimsenin görmediği bir melek," dedi Davriel alaycı bir burun kıvrımayla. "Şu eski hikâye tam bir saçmalık. Taşın nereden geldiğini bilmiyorum ama bir melekten geldiğine şüpheliyim. Güya böylesine güçlü bir taşı neden hiçbir önemi olmayan bir grup köye versin ki? Daha büyük nüfusu olan bir merkezde çok daha etkili olurdu."

"Her şey sadece rakamlardan ibaret değil."

"Tabii ki değil," dedi Davriel. Basamaklara ulaşmışlardı bile. "Asıl önemli olan o rakamların nasıl toplandığı."

Merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Davriel niye böyle aniden sabırsızlanmıştı ki? Oysa sırf durumu incelemeye ikna etmek için Tacenda'nın onu resmen kandırması gerekmişti.

Tacenda, tırabzanı sıkı sıkı tutarak daha yavaş ve dikkatli bir şekilde basamakları tırmanan Roma'yla birlikte geride kaldı.

"Yanılıyor," dedi Roma. "Ruh Taşı'nın büyüğü güçlü olmayabilir, olması da gerekmiyor zaten. O inançlı ruhları korumak için burada ve bir şeyin basit olması önemli olmadığı anlamına gelmez. Tıpkı kader gibi. Beyimiz hakkında kötü konuşmak gibi bir niyetim yok ama onun kadar zeki olmanın sorunu da bu. Her şeyi kafanda çözüp halletmeye öyle alışıyorsun ki gerçek dünya buna uymayınca bahaneler uyduruyorsun."

Basamakların tepesinde, Tacenda koridorun ilerisindeki bembeyaz duvarların gözlerini acıtan korkunç, siyah sembollerle dolu olduğunu gördü. Davriel *manastırın ortasına* ifritlerini mi çağırmıştı?

Dışarı çıktılar. "Hizmetlerin için teşekkürler Roma," dedi Davriel. "Olur ya bir gün bu manastırın üyelerini ortadan kaldırmak zorunda kalırsam en son seni öldüreceğim. Bayan Verlasen, gidelim."

Davriel karanlığa adım atınca Roma telaşla fenerini kaldırdı. "Beyim, ışık..."

Davriel elini kaldırdı ve önündeki manastır topraklarını aydınlatmak için elinden alevler çıkardı.

Bunu görünce Roma bir iç geçirdi. "Gidip Başrahibe'yi bir kontrol etsem iyi olur," dedi Tacenda'ya. "Bu gece kendine dikkat et genç hanım. Tehlikeli bir karanlık bizi gözlüyor."

Tacenda teşekkür mahiyetinde başını sallayıp Davriel'in peşinden seğırtti. Davriel elinden çıkan alevın sıcaklığını hissetmiyor gibiydi, oysa alevın sicağı Tacenda'nın yüzünü terletmeye başlamıştı bile.

"Neden aniden böyle acele eder olduk?" diye sordu Tacenda. "İşe yarar bir şey mi keşfettin?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman niye böyle heyecanlısın?"

İfritler onların geldiğini görünce Crunchgnar arabayı karanlık yolda onlara doğru sürmeye başladı. "Ben," diye bildirdi Davriel araba yaklaşırken, "biraz kestirmeye karar verdim."

Bölüm 13

Tacenda

CİDDİYDİ.

Köyü kurtarma misyonunun ortasında, gece yavaş yavaş ilerleyip de geçen her saniyeyle birlikte Tacenda'yı görüşünü kaybetmeye biraz daha yaklaştırırken, Efendi Davriel Cane bir şekerleme yaptı.

Manastırdan birkaç kilometre uzaklaşmışlardı ki Davriel, Tacenda'yla ifritleri arabadan attı, perdeleri çekip pelerinine sarındı. Bayan Highwater kapıyı ardından kapatırken başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"İnanamıyorum," dedi Tacenda.

"Saat sabahın iki buçuğu," dedi Bayan Highwater. "Güçlü olmaya karar verdiği zamanlarda güçlü bir erkek ama yine de hâlâ bir ölümlü. Uykuya ihtiyacı var ve bu gece uyku hazırlıkları, uyduruk bir hançer taşıyan bir çocuk tarafından bölündü."

Arabanın içinde Davriel yavaşça horlamaya başladı.

Crunchgnar'la Bayan Highwater yolun kenarında birilerinin ateş yakmak için etrafına taş dizdikleri çukura doğru yürüdü. Burası muhtemelen Batak'a giden yol üzerindeki mola yerlerinden biriydi. Tacenda da burada konaklamış olabilirdi ama bu yöne gidişleri hep gündüz vakti olurdu; yani o körken.

Ifritler biraz odun getirdi, ardından Crunchgnar bir saniyeliğine alnına dokunarak parmak uçlarında minik bir alev oluşturdu. Birazdan çukurda davetkâr bir ateş çıtırdamaya başlamıştı bile. Bayan Highwater, arkasında fenerle, bir taşın üstüne ciddiyetle oturup defterini karıştırmaya ve birtakım notlar almaya başladı.

Tacenda alevlerin yakınına oturdu ve üzerine bir yorgunluk çöktüğünü fark etti. Bütün gece uyanık kalmaya alıştı ama... O gece çok uzun olmuştu. Zihnen ve duygusal olarak bitmişti. Yine de uymak istemiyordu. İfritle, özellikle de Crunchgnar'la yalnızken uymak istemezdi.

Öte yandan çarpılmış yüzüne, belirgin boynuzlarına ve kan kırmızısı gözlerine rağmen ateşin yanında oturmuş ısınırken Crunchgnar bir şekilde... insanı andırıyordu. "Dünya üzerinde olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım," diye mırıldandı. "Fazla soğuk oluyor. Siz insanların geceleri nasıl yaşayabildiğinizi hiç anlamıyorum."

Tacenda omuz silkti. "Aslına bakarsan fazla seçeneğimiz yok. Gerçi gerçekten daha sıcak bir yere gitmek isteseydik sen bizi seve seve götürürdün..."

Crunchgnar gülümsedi. "Cehennem ateşinin hoşuna gideceğinden şüpheliyim kızım. Benim gibi daha alt seviyedeki ifritler genellikle ödülleriimizi Beylerimize bırakmaya zorlanırsınız. Varoluşum sırasında sekiz insanın ruhunu aldım ama her birinin yalnızca ufak bir kısmından beslenebildim."

"Bunun için kendini kötü hissetmedin mi hiç? Aldığın ruhlara hiç acımadın mı? Yaptığından suçluluk duymadın mı?"

"Ben bunu yapmak için yaratıldım. Dünyadaki yerim bu. Niye suçluluk hissedeyim?"

"Başka bir şey olabilirdin. Daha iyi bir şey."

"Sen doğanı ne kadar inkâr edebilirsen ben de ancak o kadar inkâr edebilirim kızım." Crunchgnar başıyla arabayı işaret etti. "Herkes kendi yolunu seçebilirmiş gibi davranmaktan hoşlanıyor ama sonuçta o da borçlarını ödemek zorunda. Üstelik 'özgürlüğü' ancak ateşten uzak düşmüş bir kor kadar sürecek."

Tacenda oturduğu taşın üzerinde kıpırdandı. Bu sözler rahatsız edici derecede onun daha önce Davriel'a söylediklerine benziyordu.

Ben Batak tarafından seçildim. Kaderimi yaşamak zorundayım...

"Anlıyorsun," dedi Crunchgnar. Cehennem ateşleri yağsın, gözleri rahatsız ediciydi. Bayan Highwater'ın kırmızı bile olsa gözbebekleri vardı en azından. Crunchgnar'ın gözleri kıpkırmızıydı. "O kendine çok güveniyor ama sen ondan daha akıllısın."

"Ben..."

"Seninle bir anlaşma yapabiliriz," dedi Crunchgnar. "Ben daha on altı yıl boyunca Davriel'i hayatta tutmak zorundayım ama onu gafil

avlamamanın ya da esir almanın bir yolunu bulabiliriz belki. Çok kudretliymiş gibi davranıyor ama kendine ait bir gücü yok aslında. Sadece çaldıkları var. Onu hapsederiz ve sen de Konağın Hanımı olursun. Bu yeri sen yönetirsin." İfrit ayağa kalktı, ateşin tepesinde dikildi. Ateşin vahşi ışığında uzun ve korkunç gölgesi ta ormana kadar uzanıyordu. "Sana hizmet eder, hükümdarlığını sorgulayan herkesle bizzat ilgilenirim. Ruhunu almaya da çalışmam. Sadece onunkini istiyorum. On altı yıl sonra da seni bırakıp giderim. Kandırmaca yok."

Crunchgnar bir adım daha yaklaştı ve Tacenda olduğu yerde büzüldü. Dudağını ısırды, ardından şarkısını mırıldanmaya başladı.

İfrit, Korunma Şarkısı'nı duyunca irkildi. "Buna hiç gerek yok," diye hırladı.

Tacenda sesini yükseltti ve kemanının telleri titreşmeye başladı.

"Crunchgnar," dedi Bayan Highwater. "Kuzeyden bir yaratığın sesi geliyor. Gidip ne olduğuna bir baksan iyi olur."

"Teklifimi düşün," dedi Crunchgnar, Tacenda'ya, ardından başıyla Bayan Highwater'ı işaret etti. "Ve olur ya, şu sana daha iyi bir anlaşma sunarsa boş ver. Şu sıralar ona ifrit denmesini bile hak etmiyor."

"Sen de 'beynin var' denmesini hak etmiyorsun," dedi Bayan Highwater. "Ama biz bunu sürekli yüzüne vurup durmuyoruz, değil mi? Hadi şimdi uslu bir çocuk ol ve söylediğimi yap."

Crunchgnar yavaşça homurdansa da ormana doğru yürüdü. Işıktan çıkıp karanlığa karıştığında hareketleri öyle sessizdi ki Tacenda afalladı. Cüssesine rağmen tehlikeli bir zarafeti vardı.

Tacenda şarkı söylemeyi kesince kemani da hareketsiz kaldı. "Teşekkürler," dedi Bayan Highwater'a.

"Şarkın benim de canımı yakıyor çocuk," diye karşılık verdi Bayan Highwater. "Çok yazık, hoş bir melodiye benziyor. Senden beni yok etmeye çalışmayan bir şarkı dinlemek isterdim."

Tacenda ateşe bakıp eski güzel günleri hatırladı. Willia'nın yüreklendirmesiyle başka şarkılar da söylediği günleri. Tarlalardaki işçiler için veya annesinin sarılışının verdiği sıcaklıkla söylediği Mutluluk Şarkılarını. Şimdi ölü olan şarkıları.

Tacenda öne doğru eğilip ifrit aleviyle yakılmış ateşte ellerini ısıttı. "Sen de... Sen de Crunchgnar'la aynı fikirde misin? Yaradılışın konusunda."

Bayan Highwater kalemiyle yanağına vurdu. Gözleri ateşi yansı-

tıyor, alev almış gibi görünüyordu. "Biliyor muydun," dedi sonunda, "bu topraklara geldiğinde çağırdığı ilk ifrit ben oldum."

Tacenda başını iki yana salladı.

"Daha önce hiçbirimizin ondan haberi yoktu. Aslında görece kısa bir süre olmasına rağmen sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca hapis kaldıktan sonra daha yeni özgürlüğümüze kavuşmuştuk. Özgür kalır kalmaz, ilk iş olarak anlaşma yapacak ölümlüler aramaya başladık.

"Bu abartılı kılık, tembel tembel konuşan züppenin kolay lokma olduğunu düşündüm. Hemencecik sözleşme yaptım, sonra kendimi tamamen onu baştan çıkarmaya adadım. Ama bana doğru dürüst bakmadı bile. Beni bir önceki Bey'in hazinesindeki paraları saymaya gönderdi. Sonraki birkaç gün boyunca bildiğim bütün numaraları denedim. Ama beni her gördüğünde başka bir iş verdi.

"Ah, Bayan Taria, işte buradasınız, diyordu. Sanki bu benim soyadım gibi. *Köy vergilerinin makbuzlarına bakıyordum ve görünen o ki çoğu ödemeyi malla yapıyor. Şu takas işleri benim başımı ağrıtıyor. Şu defterlerdeki hesaplar tutuyor mu, bir bakar mısınız?*" İfrit kadın bu olanlara inanmakta hâlâ zorlanıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Orada, ışıl ışıl önünde duruyordum ve o yanımdan geçip giderken bana üzerinde besi hayvanı fiyatları olan bir liste uzatıyordu."

"Bu... çok can sıkıcı olmalı," dedi Tacenda daha fazla kızarmamaya çalışarak.

"İnanılmaz sinir bozucuydu," dedi Bayan Highwater. "Nihayet ona bunca ifrit arasından bu iş için niye beni seçtiğini sordum. Hesaplarını tutması için bula bula Erkek Yutucu'yu mu bulmuştu? Ve ne yaptı biliyor musun? Birtakım kâğıtlar çıkardı. Geçmişte yaptığım sözleşmelerin kopyaları. İfritologlar yapar, bilirsin. Sözleşmeyi çağırır, kopyasını yapar ve sanatlarını daha iyi öğrenmek için tüm detayları gözden geçirirler.

"Eh, eski sözleşmelerimden on kadarı elindeydi ve onları yalayıp yutmuştu. Cümlelerimin ne kadar zekice olduğundan, eski efendilerimi nasıl tereyağından kıl çeker gibi ağıma düşürdüğümünden bahsetti. Ona göre bu sözleşmelerdeki şey gerçek güzellikti."

Bayan Highwater gülümsedi. Davriel'in uyuduğu arabaya doğru bakarken yüzünde sevgi dolu bir ifade belirdi. "Nasıl görüldüğüme aldırmiyordu. Muhasebe defterlerini gerçekten iyi tutacağımı düşündüğü için beni çağırmıştı. Ve haklıydı. Sözleşmelerde iyiyimdir; bu-

nunla hep gurur duymuşumdur. Bu da beni mükemmel bir idareci yapıyor.

"Olduğum şeyden, nasıl görüldüğümden utanmıyorum. Ama... başka bir yönümün takdir edilmesi güzel. Benim kendimde daima gurur duyduğum ama ölümlü veya ifrit fark etmez, diğer herkesin görmezden geldiği bir yönümün takdir edilmesi... Yani hayır, Crunchgnar bence tam olarak haklı değil. Hepimiz belli bir amaç için yaratılmış olabiliriz ama bu bizi başka amaçlar bulmaktan alıkoymaz."

Tacenda başını sallayıp alevlere baktı, bu sözleri düşündü. Ta ki ormandan gelen bir sesle yerinden sıçrayıncaya dek. Crunchgnar dönmüştü.

"Ağlayan Hayalet," dedi omzunun üstünden ormanı işaret ederek. "Olanlarla bir ilgisi var gibi görünmüyor. Onu korkuttum ama yine de artık Davriel'i uyandırabiliriz."

"Ona birkaç dakika daha verelim," dedi Bayan Highwater. "Başrahibe'nin büyüsunü özümsemesi çok acı verici olmuştur. Eğer Batak'la karşı karşıya geleceksek biraz daha dinlenmesi iyi olur."

"Seni sevgilisi değil de anası olası diye çağırmadığından emin misin?" dedi Crunchgnar.

"Neyse ki sen çoktan ev köpeği pozisyonuna alınmıştın."

Tacenda bu karşılıklı hakaretlerden ürktüyse de Crunchgnar ateşe birkaç kütük atarken ifritler sustu. Ağlayan Hayalet gibi bir canavarın ormanda pusuya yatmış olmasından çok da tedirgin olmuş görünmüyorlardı. Öte yandan bir ifriti neyin korkutacağını kim bilirdi ki?

Şarkı söylemeden öylece oturmak Tacenda'ya doğru gelmiyordu. Ateşin başında tek başına birçok gece geçirmiş olsa da o gecelerde en azından hep Korunma Şarkısı'nı söylüyor olurdu.

Bu şarkı ilk olarak ailesini korumaya çalıştığı sırada ortaya çıkmıştı. Öğrenmesine gerek kalmadan kendiliğinden gelmiş, öylece oluvermişti. Şarkılar Tacenda'nın içgüdüsel bir parçasıydı. Bu başlı başına kaderini kanıtlamıyor muydu? Varoluş sebebinin şarkı söylemek olduğunu.

Şarkı söylemek... diye fısıldadı bir ses içinden. *Ve daha fazlası...*

Nihayet Tacenda kemanını kaldırıp yavaşça bir melodi çalmaya başladı. Korunma Şarkısı değildi bu; daha ağırbaşlı, kederli bir şarkıydı. Şarkıya başladığında Crunchgnar irkildiyse de bu şarkı onları kovalamak için değildi. Bu daha önce hiç söylemediği ama o anda içinden gelen bir şarkıydı.

Gözlerini yumdu ve kendini müziğe bıraktı. Sanki enstrümanı ru-
huydu ve kemanı sesi dışarı yansıtıyordu. Yer, zaman ve ruhu kay-
naştığında kemanın telleri kendiliğinden titreşmeye başladı.

Kayıpların Şarkısı'nı söyledi. Ölümün ve zamanın geçişinin. Köy-
lerin yükselişini ve düşüşünü, hayatların parlayıp sönüşünü, çocuk-
ların yaşlanmasını ve sonra art arda gelen nesillerle unutulmasını ve
sonsuz ateşlerin küle dönüşmesini hiç değişmeden seyreden orman-
ların şarkısını söyledi. Neşeli müzikleri bırakıp sadece geceleri şarkı
söylemeye zorlanan bir kızın şarkısını.

Şarkı Tacenda'nın içinden taşıp yayılırken ona tepki veren sade-
ce kemanı değildi. Ağaçların dalları titredi, taşlar mırıldandı, araba
geri plandaki bir vurmali çalgı gibi tıkırdadı. Şarkısı mümkün olan her
yöne doğru akarken Tacenda artık onu ancak rüzgârı ya da Ay'ı kont-
rol edebildiği kadar kontrol edebiliyordu.

Derken yavaşça... şarkı değişti. Bir zamanlar bildiği, hani şu kız
kardeşinin çok sevdiği şarkıya yaklaştı biraz. Tacenda o şarkıyı yaka-
lamak için uzandı ama onu... bulamadı.

Şarkının kalıntıları zihninde yankılanmaya devam ederken sesi gi-
derek alçaldı, alçaldı ve sustu. İçini çekti, sonra başını kaldırdı.

İfritler büyülenmiş gibi onu izliyordu. Bayan Highwater defterinin
parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünü bile fark etmemişti.
Crunchgnar ağzı açık ona bakakalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Highwater. "Uçuyordum sanki..."

"Ben..." diye fısıldadı Crunchgnar. "Şafakocağı'nın eriyik hâldeki
havuzlarında diz çökmüştüm ve alevler... alevler sönüyordu..." Vü-
cudunu yokladı ve ormanda olduğuna şaşırılmış gibi etrafına bakındı.

Derken arabanın kapısı gürültüyle açıldı ve Davriel üzerinde pe-
lerini olmadan dışarı çıktı. Tacenda'ya doğru yürürken gözleri koca-
man açılmıştı.

Tacenda'yı omuzlarından yakaladığında kız korkuyla geriye kay-
kıldı.

"Neydi bu?" diye sordu Davriel. "Bunu niye yaptın?"

"Ben... Ben sadece... şarkı söyledim..."

"Bu öyle basit bir korunma büyüsü değildi," dedi Davriel. Tacen-
da onun gözlerinin beyaz bir dumanla bulanıklaştığını gördü. "Nesin
sen?"

Bir şey Tacenda'nın zihnine tüm gücüyle çarptı. Muazzam bir güç-
tü. Beynine uzanan, ruhunu kavrayan elleri hissetti. Sanki...

HAYIR.

Müzik içinde yankılanırken bir çığlık attı. Vücudundan bir ışık çıktı; gece gökyüzüne saçılan kıvılcımlar gibi ışıklar çakarken Davriel'i itti. Davriel neredeyse *yirmi beş* metre geri uçup arabanın yan tarafına çarptı. Çarpmanın şiddetiyle arabadan minik tahta parçaları etrafa saçılırken Davriel alçak sesli bir gümlemeye yeri boyladı.

Crunchgnar ayağa fırlayıp kılıcına davrandıysa da ilk yetişen ve soğuk bir hançeri Tacenda'nın boğazına dayayan Bayan Highwater oldu.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı ifrit kadın.

"Ben..." dedi Tacenda. "Ben aslında..."

Davriel kıpırdandı. Zorlanarak yavaşça doğruldu. Gömleğine yapraklar yapışmıştı. Kafasını iki yana salladı.

Tacenda boynunda bıçak ve içinde yükselen panikle olduğu yere çöktü.

Davriel nihayet ayağa kalktığı anda önce üstünü başını silkeledi, ardından gerindi. "Acıdı," dedi ve arabaya bir göz attı. "Bayan Highwater, sanırım tahtayı kafatasımla mahvettim."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi ifrit kadın. "Taş kafalının teki olduğunu ben zaten hep biliyordum."

Ama bıçağı Tacenda'nın boynundan çekmedi.

Bu arada Crunchgnar da gecikmeli olarak kılıcını çekmişti. "İl.. Onu öldürmeli miyim?"

"Aslında seni büyüleriyle parça pinçik edişini izlemek eğlenceli olurdu," dedi Davriel, "ama hâlâ işime yarama ihtimalin var. Yani hayır."

Tacenda'ya doğru yürüdü. Tacenda öyle korkuyordu ki kalbinin sarsıntısı yüzünden Bayan Highwater'ın bıçağının kayacağından ve boynunun kesileceğinden emindi.

Davriel belli belirsiz başıyla işaret edince Bayan Highwater hançeri çekip kemerindeki kına soktu. Ardından da hiçbir şey olmamış gibi defterini aldı.

Davriel bu arada Tacenda'nın önünde diz çöktü. "Kafanın içinde dolaşan şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şarkılar," dedi Tacenda. "Şarkılarımı çalmaya çalıştın! O avcılara yaptığın gibi güçlerimi almaya çalıştın!"

"Pek işe yaramadı." Davriel parmaklarını şaklattı ve gözlerini koyu yeşil bir duman kapladı. Küçük bir ışık çakıp elinin üzerinde parlak

yeşil bir enerji kalkanı oluşturdu. "Basit bir korunma büyüsü çaldım. Zaten içinde bunu bulmayı umuyordum. Ama zihnine dokunduğumda bunun ardında, çok daha derinde başka bir şey buldum. Çok daha büyük bir şey." Enerji kalkanını ortadan kaldırıp Tacenda'yı süzdü. "Tekrar ediyorum. Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tacenda başını iki yana salladı.

"Seninle hiç konuştu mu?" diye sordu Davriel bu kez.

"Tabii ki hayır," dedi Tacenda. "Şarkıları saymazsak... Şarkılar sayesinde benim aracılığım ile konuşuyor gibi."

Davriel kaşlarını çattı, ardından yerden kalkıp arabaya doğru döndü.

"Davriel?" dedi Tacenda da oturduğu yerden kalkarken.

"Sana ilk adımı kullanma izni verdiğimi hatırlamıyorum kızım."

"Ben de sana zihnime girme izni verdiğimi hatırlamıyorum."

Davriel duraksadı, sonra dönüp ona baktı. Yan tarafta Bayan Highwater kıkırdadı.

"Sen biliyor musun?" diye sordu Tacenda. "İçimde hissettiğini söylediğin şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Davriel tekrar dönüp arabaya bindi. "Gel. Şu senin Batak'ı ziyaret etme vakti geldi."

Bölüm 14

Davriel

DAVRIEL, VARLIK'IN gücünü sadece bir kez kullanmıştı.

Beş yıl önceydi. Hayatının o aşamasına dek güçlerine –ve varoluşun farklı boyutları arasında geçiş yapma beceresine– alışmıştı. Yıllarını seyahat ederek, araştırarak, çoklu evrenlerin enginliğini öğrenerek geçirmişti. Esareti ve intikamı tatmıştı. İfritleri idare etmede uzmanlaşmıştı. Ne kadar özel olduğunu artık biliyordu.

Ve nihayet bir taht üzerinde hak iddia etmeye karar vermişti. İşte o savaş sırasında; ordular ve ideolojiler arasındaki o muazzam çarpışmada nihayet pes edip Varlık'ı kullanmıştı.

Şimdi Batak'a doğru giderlerken Varlık'ın duyularını kontrol etmesine izin verdi. Arabanın içi yerine kendini bir ceset tarlasının ortasında dikilirken gördü. Kan kırmızılara bulanmış kadınlar ve erkekler öbek öbek yerde yatıyor, orada burada kendi adamlarının siyah ve altın rengi cübbeleri göze çarpıyordu. Sahipsiz bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu; ümitsiz bir sestti. Havada kan kokusunu bile perdeleyen keskin bir duman kokusu vardı.

Düşmanlar, savunma ordusunu yok etmeye gelmişti. Ve bu yüzden, o çaresizlikle, güce uzanmıştı. Sonrasında olacaklara o bile hazırlıklı değildi.

Sana her şeyi verebilirim, dedi Varlık. Ardı ardına bütün dünyalar senin olabilir.

Davriel ilk kez o kanlı meydanda dikilirken peşine düşenlerin varlığını hissetti. Savaş meydanına gelmiş, gücü kullandığı anda buraya çekilmişlerdi. Ateşe uçan pervaneler gibi.

Kim olduklarını bilmiyordu. Zihninden Varlık'ı çaldığı şu ölen adamın yandaşlarıydı muhtemelen. Kim oldukları bir yana, Davriel tek bir şeyden emindi: Bu gücü ele geçirmek için sonsuza dek onu kovalayacaklardı. Onu mahvedeceklerdi.

Böylece kaçtı. Hem ona karşı savaşanların hem de ona inananların cesetlerini orada öylece bıraktı. Asla gömülmeyecekleri bir savaş meydanında yatanların kanları birbirine karıştı.

Araba sallanınca Davriel daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Hatıra soluklaşırken geriye Varlık'ı kullanmanın onu nasıl güçlendirdiği hissi kaldı sadece. Kendinden çok, çok daha büyük bir şeyin dokunuşundan kaynaklanan o ani ve muazzam güç hissi.

Aynı şeyi birkaç dakika önce, kızın zihnine uzandığında hissetmişti. Yaşadığı karşılaşmadan hâlâ başı ağrıyordu ama bunun diğer sonuçları acıdan çok daha endişe vericiydi.

Karşısındaki koltukta bacaklarını altına toplamış oturan Tacenda'ya baktı. Bayan Highwater kitap okuyormuş gibi yapıyordu ama sayfaları çevirme sıklığı düşünülürse büyük olasılıkla Tacenda'yı göz-lüyor olmalıydı. Bunun için iyi bir sebebi vardı.

Senden bir tane daha var, diye düşündü Varlık'a doğru. Kızın içinde.

Evet, dedi Varlık. En azından bir parçası orada. Tam olarak canlı değil. Onunla konuşamıyor. Ya da çok ilkel bir şekilde konuşabiliyor diyelim.

Niye bana senden bir tane daha olduğunu söylemedin? diye sordu Davriel. Bunca yıldır bana bundan hiç bahsetmedin!

Diğerlerinin bir önemi yok, dedi Varlık. En güçlüleri benim. Ama senin ne hissettiğini anlayınca, peşimize düşenlerin seni alt edeceği hissini hissettiğimde fark ettim. Benden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Ne kadar da güçlü olsam, benim de zayıflıklarım var.

Ve beni buraya getirdin, dedi Davriel birden anlayarak. Bu fikri kafama sen soktun. Senin bir başka versiyonunun saklandığı bu yere gelmemi istedin. Böylece... onun gücünü de alacaktım.

Evet, diye karşılık verdi Varlık. Bu Varlık tıpkı benim gibi kadim bir boyuttan geliyor. Boyutu yıkılıp yok edildi, gücü sıkışıp yoğunlaştı. Bütün bir boyutun ruhu diyebilirsin buna. Gücünün asıl büyük kısmı Batak'ta saklanıyor. Onu alabilir ve bir daha kimsenin karşına çıkmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlü olabilirsin.

Soruma hâlâ cevap vermedin, diye düşündü Davriel sıkkın bir şekilde. Neden senden iki tane olduğunu bana söylemedin?

Ben seni korumakla yükümlüyüm, dedi Varlık. Benim hem efendim hem konağımsın. Ama seni bir başkasıyla paylaşmak zorunda olduğumu kabullenmek... kolay olmadı.

Yine de bana söyleyebilirdin.

Belki yine kaçırdın. Seni anlayamıyorum. Beni almak, beni kullanmak... Bunun senin kaderin olduğu ortada. Ama işte tereddüt ediyorsun. İçindeki hırsı, ihtirası hissedebiliyorum. Seni nasıl ihtişamlı zaferler beklediğini anladığını biliyorum. Ayak sürümen kafamı karıştırıyor. Bu yüzden seni harekete geçirmek için en doğru anı, doğru problemin ortaya çıkmasını bekledim.

Davriel'in içinde ani bir endişe yükseldi. Yoksa bunların arkasında sen mi varsın? diye sordu. Verlasen halkını sen mi öldürdün?

Hayır, dedi Varlık. Ama doğru an bu. Batak'la yüzleştğinde sen de göreceksin. Beni kullanacaksın ve birlikte o ikinci Varlık'ın gücünü çekip alacağız.

Peki ya kız? diye sordu Davriel.

Gücün ancak çok küçük bir parçası onda, diye karşılık verdi Varlık. Başta ya hepsi ondaysa diye endişelendim ama sen az önce içine baktığında işin aslını gördüm. Gücün küçük bir kısmına sahip. Nedenini bilmiyorum... İnsanların ruhları nasıl bu şekilde davranabiliyor, onu da bilmiyorum. Belki Batak'ın Varlık'ı geldiğimizi hissetmiştir. Ama sen bir kez onunla yüzleşip onun gücünü kendine kattın mı kız kolay.

Davriel duyduklarının altında yatıyor olabilecek anlamları düşününce sarsıldı. O zaman belki de tüm bunların ardında kendisi vardı. Batak köye tüm gücünü toplamak için saldırmış olabilir miydi? Davriel'la savaşmaya mı hazırlanıyordu?

Zihnine benzeyen bir başka Varlık ile karşı karşıya gelip onu yenmesi mümkün müydü gerçekten? Böyle vahşi bir gücü alt edebilir miydi? Kızın içindeki küçücük bir parçası bile onu geri püskürtmeye yetmişti. Bundan çok daha büyük bir güçle savaşıp nasıl kazanacaktı?

Benim yardımına ihtiyacın olacak, dedi Varlık. Nihayet seçimini yapacaksın. Tanrı olacaksın.

Bu insanlar, diye düşündü Davriel, yeterince tanrı tarafından hayal kırıklığına uğratılmışlar.

Seçim vakti, dedi Varlık ve araba yavaşlarken sesi giderek uzaklaşıp yok oldu. Tacenda oturduğu yerde doğruldu. Bu ani hareket, Ba-

yan Highwater'ın elinin bıçağına doğru –bir milimcik de olsa– hamle yapmasına yetti.

“Geldik,” dedi Tacenda, Crunchgnar'ın arabayı tamamen durdurmasını beklemeden kapıyı açarak. Arabadan dışarı süzülen ışık eski bekçi kulübesini ve karanlık suları aydınlattı.

Tacenda aşağı atladı, elbisesinin etekleri yerdeki otlara takıla takıla Batak'a doğru ilerledi. Davriel inmek için arabanın tamamen durmasını bekledi ve ardından elini arabanın yan tarafına çarptığı yere koydu.

Çatışma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Yorgundu ve kafası zonkluyordu. Varlık hafif rahatsızlıkların çoğunu iyileştirebilse de baş ağrısını geçiremiyordu. Her şeye rağmen Davriel'in nihayetinde insan olduğunu ona hatırlatacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Crunchgnar arabanın tepesindeki yerinden aşağı atladığında güm diye bir ses çıktı. Vücudu inanılmaz bir hızla iyileşiyordu. Kilisede aldığı yaralar şimdiden basit çiziklere dönüşmüştü; havaya kaldırdığı fenerin etrafı turuncuya boğan ışığında seçilemiyorlardı bile.

“Eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordum,” dedi Tacenda, Batak'a yaklaşarak. “Bir şekilde biliyordum.” Karanlıkta Davriel'a döndü. “Sen de biliyordun, değil mi?”

Davriel görünmez zincirlerle çekiliyormuşçasına Batak'a yaklaştı. Tacenda siyah çukurun yanında diz çökmüş, normalde suyun yapması gerektiği gibi ışık görmeyen, ışığı yansıtmayan ve geçirmeyen karanlık sulara bakıyordu. Batak bir şekilde *aydınlanmanın dışında* duruyor gibiydi.

Büyü. Davriel'in büyüye ihtiyacı olacaktı. Elinde ne vardı? Birkaç önemsiz büyü. Ölmekte olan bir parça ateş büyü. Şu noktada herhâlde en fazla bir mum yakmaya yetecek kadar güçlü olsa gerekti. Davriel'in bu şeyle kapışmak için normalde aylarca hazırlanmış olması, çoklu evrenlerin en güçlü büyülerini emip özümsemiş olması gerekirdi.

Bunların hiçbirine ihtiyacın yok, dedi Varlık. Sen bana sahipsin. Başrahibe'den aldığın güç, ruh gibi başıboş varlıkları tutabiliyor, işe yarayacaktır. Onu benim gücümle iyice kuvvetlendirdiğimizde Batak'ın Varlık'ını yakalarız.

Kaç. Davriel'in içgüdüleri ona kaçmasını haykırıyordu. Arabaya geri koşup atları dörtlale sürmesini ve konağa dönmesini... Hatta belki de bu lanetli boyutu terk etmeliydi.

Bırak Batak'la başka biri uğraşsın. Bu işi kahramanlara veya tiranlara bırak. İkisi en temelde aynı şey zaten. Bir tablodaki sayılardan ibaretler; birinin önünde artı, diğerinin önünde eksi var sadece. Ya bu yer? Bu topraklar onun için ne anlam ifade ediyordu ki? Geçici bir ev. Çoklu evrende buna benzer sayısız beylik bulurdu. Bu işin peşini bırakmalıydı. Hemen orada, o anda.

Ama işte...

Ama işte... yürümeye devam etti. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerek Batak'ın kıyısında duran kızın yanına gitti. Batak engin bir siyahlık, gerçekliği delip geçen bir delik gibi önündeydi.

"Eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordum," diye tekrar etti Tacenda. "Bu bizim kaderimizdi."

"Benim kaderim yok," dedi Davriel. "Kendi çizdiğim kaderden başka." Ellerini kaldırıp gücünü topladı. "Ama senin köyün benim. Bu insanlar benim. Batak'ın Yaklaşımlar'a kimin hükmettiğini anlamasının zamanı geldi. Geri çekilsen iyi edersin."

Tacenda geri çekilmedi. Crunchgnar'la Bayan Highwater akıllılık edip arabanın yanında kalmışlardı.

Keyfin bilir, diye düşündü Davriel. Derin bir nefes aldı, ardından büyülü duyularıyla Batak'a uzandı.

Ve bir boşlukla karşılaştı.

Bölüm 15

Davriel

BURADA BİR zamanlar bir Varlık yaşamıştı. Ondan geriye kalanları aynı havada asılı kalmış bir kokuyu duyar gibi hissedebiliyordu Davriel. Etrafındaki gerçekliği çarpıtan, bu yeri sonsuza dek değiştiren büyük bir güç.

Fakat o güç artık gitmişti. Burası bir anıt mezar gibi boştu.

Bu işte bir yanlışlık var, dedi Varlık. Buradaydı... Burada olması gerekirdi... Ne oldu?

Bilmiyorum, diye düşündü Davriel. Yere diz çöküp elini suya daldırdı, o büyük gücün kalıntılarını hissetti. Burada savaşabileceği bir şey yoktu. Hatta çalabileceği bir şey bile yoktu.

Başını kaldırıp Başrahibe'nin gücüne uzandı. Ruhların bıraktığı izi görmesini ve hayaletleri cisimleştirmesini sağlayan yeteneğe. Bu ona yine acıya ve baş ağrısına mal olduysa da yakınlardaki yeşil tortuyu görmesini sağladı.

Fısıldayanlar buraya gelmişti. Geride bıraktıkları iz tıpkı Başrahibe'nin söylediği gibi yeşildi. Ve bir şey daha vardı, daha kadim bir şey... Verlasen'e doğru giden başka bir iz. Davriel bu izi normalde görmezdi ama içindeki Varlık'a çok benzediği için fark edebilmişti.

Güç gitmişti. Burayı uzun zaman önce terk etmişti. Belki yirmi yıl, belki yirmi yıldan biraz daha kısa bir süre önce. Büyü tam zamanını söyleyemiyordu.

"Batak'ta yaşayan şey gitmiş," dedi. "Yıllar olmuş."

"Ne?" dedi Tacenda yanında.

"Bir parçası senin içinde," dedi Davriel. "Batak'ın Varlık'ı burada

yüzyıllarca kalmış. Civardaki her şeye kokusu sinmiş. Yer altı sularından vücuda geçen bir tür zehir gibi ruhlarınıza sızmiş ve sizi kendine bağlamış. şu anda bu güç her kimdeyse hayaletleri o kontrol ediyor."

Bu çok kötü, dedi Varlık içinde. *Bu güçle kendini geliştirmiş, yeteneklerini bilemek için onu kullanan bir konakla savaşmayı beklemiyordum. Yine kazanabiliriz ama tehlikeli olacak.*

"Hayaletler bana dokunmadı," dedi Tacenda. "ünkü..."

"ünkü içinde Batak'ın gücünü hissettiler," dedi Davriel. "Seni muhtemelen efendileri sanmışlardır. Aslında onları kontrol edebilme- ni beklerdim ama bir sebepten şarkın bunu yapamıyor."

Davriel kaşlarını çatmış düşünürken Bayan Highwater yerdeki çalıları hışırdatarak onlara yaklaştı. "Peki durumumuz nedir?" diye sordu.

"Endişeliyiz," dedi Davriel. "Varlık neden Batak'ı terk etti?"

"Korktu," diye fısıldadı Tacenda suyun yanına çökerken. Gözleri cam gibi parlıyordu.

"Korktu mu?" diye sordu Davriel. "Öylesine güçlü bir şeyi ne korkutabilir?"

"Kader," diye fısıldadı kız.

"Ne..."

"Canel!" diye bağırdı Crunchgnar.

Davriel hızla arabadan tarafa dönerken Crunchgnar kılıcını çekmişti bile. Kılıcı yola doğru tuttu. "Bir sorunumuz var! Buraya gel!"

Davriel peşinde Bayan Highwater'la arabaya koştu. Crunchgnar'ın fenerinin ışığı gecenin içinde fazla uzağa ulaşamıyordu ama ulaşması da gerekmiyordu çünkü yaklaşan hayaletler yolu çirkin bir yeşille aydınlatıyordu. Açık ağızları, insanlıktan uzak çarpılmış suratlarıyla yüzlercesi geliyordu. Ağaçların ve çalıların içinden geçerek belli bir ritimle ilerliyorlardı.

Önlerdeki silüetlerden biri parmağını kaldırıp Davriel'i işaret etti ve ağzı sessiz bir çığlıkla daha da kocaman açıldı.

Onlarca göz şimdi Davriel'a kilitlenmişti. Sonra sırayla onu tanıdıkça ağızları birer birer çarpıldı.

Bölüm 16

Tacenda

TACENDA, BATAK'IN yanında yere çökmüştü. Davriel yanılıyor olmalıydı. O bütün hayatı boyunca Batak'a inanmıştı. Bu yer gerçekten boş olamazdı. Olabilir miydi?

Tacenda... Hışırdayan yaprakların sesi gibi bir fısıltıydı. Cam gibi sulara baktı ve suyun yüzeyinden yansıyan annesinin yüzüyle karşılaştı. Karanlık derinliklerden çıkıp gelmiş gibiydi.

Tacenda elini uzatıp parmak uçlarıyla Batak'ın yüzeyine dokundu. Su beklenmedik bir şekilde sıcaktı. Kan gibi...

Derken bir el onu omzundan yakaladı. Bayan Highwater onu omzundan sertçe çekip ayağa kaldırdı, ardından arabaya doğru sürükledi. Ne oluyordu böyle!

Hayaletler. Ormandan onlara doğru akıyorlardı. Belli belirsiz insan şeklini almış eğri büğrü, korkunç yaratıklar. Üstelik rüzgâr fısıltılarını ona kadar taşıyordu. Tacenda olduğu yerde, ağzı açık bir şekilde donakaldıysa da Bayan Highwater onu arabanın içine sokuverdi. Davriel çoktan binmişti. Tavana vurup Crunchgnar'a hareket etmesini haykırdı.

Atlar öne atılırken araba yalpalayarak harekete geçti. Pencerenin dışında karanlıkta ağaçlar bulanıklaştı. Tacenda yoldaki her bir çukuru, her bir taşı hissedebiliyordu. Bu hızla giderken araba fena hâlde zangırdıyordu.

"Bayan Highwater," diye bağırdı Davriel, "bu yoldaki taşların döşenmesinden hangi köylü sorumlu? Olur ya hayatta kalırsak onun kırbaçlanmasını istiyorum."

"Hım," dedi Bayan Highwater. "Altyapı geliştirme çalışmalarına tahsis edilecek vergi gelirleriyle ilgili toplantımızı hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Sen..."

"Gel, uzlaşalım," dedi Davriel, "ve bunun Crunchgnar'ın hatası olduğunda anlaşalım."

Tacenda diğer pencereden kafasını çıkarıp arkaya baktı. Rüzgâr saçlarını uçuruyor, deli gibi savuruyordu.

Fısıldayanlar peşlerindeydi. Hayaletimsi ışıkları, onlara engel teşkil etmeyen ağaçların gövdelerini ve yerdeki otları yalayarak ilerliyordu. Kayda değer bir hızla arabayı takip ediyorlardı ve arabanın zangirtısına rağmen Tacenda seslerini duyabiliyordu. Birbiri üstüne binen boğuk fısıltılar.

Bunlar benim köylülerim, diye düşündü Tacenda titreyerek. Bir güç tarafından ele geçirildiler ve hayalete dönüştürüldüler. Kız kardeşinin ruhu da onların arasında mıydı acaba? Tanınmaz şekilde çarpılmış bir hâlde? Tacenda'nın elleri hissizleşene dek kemanının tellerine dokunduğu o gün Verlasen halkının hayatını almaya gelenler arasında Willia da var mıydı?

"Bayan Verlasen!" dedi Davriel.

Tacenda kafasını tekrar arabaya sokarken Davriel kemanı alıp ona uzattı.

"Belki bir şarkı işe yarayabilir" dedi.

"Fısıldayanlar üzerinde işe yaramıyor!" dedi Tacenda kemanı gevşekçe tutarak. "Tüm bunları başlatan da bu ya!"

"Bu hayaletler senin sahip olduğun güçten yapıldılar," diye karşılık verdi Davriel. "İçinde şarkılarına güç katan bir Varlık var. Bu gücün onları bir şekilde kontrol edebilmesi lazım!"

"Bende bu gücün sadece bir kısmının olduğunu söyleyen sen değil miydin? Bu şeyin arkasında benden çok daha güçlü bir şey var!"

Davriel dişlerini sıktı ve keskin bir virajı dönerlerken savrulmamak için tutundu. "Biraz önce," diye bağırdı sonra, "bana Batak'taki Varlık'ı neyin korkuttuğunu bildiğini söyledin. 'Kader' kelimesini kullandın. Neden?"

"Bilmiyorum!" dedi Tacenda. "O anda doğru geldi."

"Bu kabul edilebilir bir cevap değil!" Yine bir virajı dönerlerken arabanın yan tarafına tutundu. Bu seferki daha da keskin bir virajdı ve

Tacenda tahtaya çarpınca inledi. Bir saniye sonra bu sefer diğer tarafa doğru dönerlerken koltukta kayıp Bayan Highwater'a çarptı.

"Salak, bu hızla bir ağaca toslayacak şimdi," dedi Bayan Highwater.

Pencerenin hemen dışında yeşil bir ışık parladı. Tacenda ormandan onlara doğru yaklaşan hayaletimsi suratları seçebiliyordu. Çok hızlıydılar. Crunchgnar'ın pek fazla seçeneği yoktu. Ya bu orman yolunda o tehlikeli dönüşleri yapacak ya da hayaletlerin onları yakalamasına izin verecekti. Hatta eğer Fısıldayanlara yakalanmak istemiyorsa, daha da hızlanması gerekirdi.

Başka bir virajı alırlarken Tacenda arabanın yan tarafına çarptı.

Davriel inleyerek kapı kolunu tuttu. "Çok sert!" dedi. "Bu gidişle..."

Alttan bir kırılma sesi geldi. Araba yan yattı.

Aynı anda Davriel kapıyı açtı. Ama Tacenda bir noktadan sonra adamın ne yaptığını göremedi çünkü ani bir sarsıntıyla midesi altüst olurken araba iyice yan yatıp bir tarafının üzerine devrildi.

Tacenda kemanını korumaya çalışarak arabanın içinde yuvarlandı. Bayan Highwater da bir homurtuyla onun üzerine doğru yığıldı. Araba yan tarafının üzerinde yolda bir süre sürüklenirken Tacenda'nın yanındaki pencerenin dışında toprak ve otlar savruldu.

Nihayet araba kayarak durdu. Tacenda inledi ve üstüne yığılmış hâlde, alçak sesle küfürler savuran Bayan Highwater'dan kurtulmaya çalıştı. Dışarıda atlar korkuyla kişniyordu. Crunchgnar'ın onları sakinleştirmeye çalışan sesini duyar gibi oldu.

Bayan Highwater ayağa kalkmayı başardığında tepelerindeki kapıya uzandı. Araba yan yattığı için kapılardan biri altlarında, diğeri üstlerinde kalmıştı. Davriel ortalarda değildi ve tam araba devrilirken Tacenda onun arabadan atladığını görmüştü hayal meyal.

Tacenda inleyerek kemanını kontrol etti. Tek parçaydı en azından. Onu alıp yandaki koltukların üzerinden tırmandı ve kendini güçbela dışarı çekip şimdi arabanın üstü olan yere çıktı. Üstü başı kirlenmiş, saçları birbirine girmişti ve Bayan Highwater ondan ancak bir nebze daha iyi görünüyordu.

Davriel arabadan atlarken yaralanmamıştı. Yolun ortasında duruyordu ve bir çalımla pelerini giydi. Yüzünü onlara döndüğünde, yaklaşmakta olan Fısıldayanlar düşünülürse gayet serinkanlı görünüyordu. Gözleri süt beyazına dönmüştü, dudakları acı çekiyormuş gibi gerilmişti ve aniden içinden büyük bir güç fışkırdı.

Gecenin içinde çakan parlak ışık az kalsın Tacenda'yı kör edecekti. Işık, Fısıldayanları yavaşlattı. Çarpılmış yüzleriyle sinirli sinirli mırıldanarak devrik arabanın etrafını sardılar. Aniden Davriel'dan korkmaya başlamış gibi bir hâlleri vardı.

"Başrahibe'nin gücü," dedi yanında duran Bayan Highwater. Yan yatmış arabanın üstünde duruyorlardı hâlâ. "Hayaletleri oldukları yere mihlayıp cisimleşmeye zorlayabilir."

Böyle bir anda biraz tuhaf da olsa Tacenda için Davriel'a karşı öfkeyle dolduğunu hissetti. Arabanın içinde savrulup yuvarlanmadan, toza kire bulanmadan kazadan kurtulması *hiç* adil değildi. Bu adam nasıl oluyordu da hem bu kadar işe yaramaz olup hem de her daim böylesine sakin ve soğukkanlı kalabiliyordu?

"Bayan Highwater," dedi Davriel, yaklaştırmaya başlayan Fısıldayanları kollayarak kendi etrafında dönerken, "atları çöz ve zapt etmek için elinden geleni yap. Crunchgnar, kılıcına ihtiyacımız olacak gibi görünüyor."

İri kıyım ifrit gözlerini ruhlardan ayırmadan homurdanarak Davriel'in yanına geldi. Kolundaki taze yaralara bakılırsa araba devrilirken yere yuvarlanmıştı.

Bayan Highwater söyleneni yapmak için arabanın üzerinden atladı ve sakinleştirici bir şeyler mırıldanarak dizginleri birbirine dolanmış atlara doğru yürüdü. Tacenda onun için en güvenli görünen yerde, arabanın tepesinde kaldı.

Başlangıçta Fısıldayanlar arabayla aralarında beş-altı metre mesafe bırakan bir çember oluşturmuşlardı. Derken biri öne çıkmayı denedi. Onun bu hareketi diğerlerine aynı şeyi yapma izni vermiş gibi hep birlikte Davriel'a doğru atıldılar. Onlara o korkunç fısıltıları, o anlaşılması *an meselesi* gibi gelen delirtici ses eşlik etti.

Tacenda bu eğri büğrü yüzleri tarayıp tanıdık bir iz aradı. Eğer bunlar gerçekten arkadaşları ve komşularıysa onları tanıyabilmesi gerekmez miydi? Ne yazık ki yüzler öyle eğilip bükülmüştü ki insana bile benzemiyorlardı.

Crunchgnar sağa sola dönerek art arda ruhları doğramaya başladı. Davriel'in büyüü hayaletleri cisimleştiriyor, böylece de kılıç onlara zarar verebiliyordu. Vücutları dağılıp yeşil bir dumana dönüşüyor ama buharlaşıp yok olmak yerine yerde birikintiler oluşturuyordu. Tacenda bir burukluk hissetmeden edemedi; bunlar onun sevdiği insanların ruhlarıydı. Bu onlara kalıcı bir hasar verir miydi? Dumanın

yerde birikip öylece kalmasının ruhların tamamen yok olmadıklarının işareti olmasını umdu.

Bu arada Bayan Highwater birbirine dolanmış koşum takımlarını kesip atları serbest bırakmıştı. Davriel elini yana doğru uzatıp bir silah çağırdı.

Tacenda'nın elindeki keman bir anda ortadan kayboluverdi. O daha bir hayret çığılı atarken keman Davriel'in elinde belirmişti bile. Davriel onu bir ruha doğru savururken hareketin ortasında elindeki kılıç olmadığını fark etti. Donup kaldı, ardından Tacenda'ya sanki en son kemana dokunmuş olması onun suçuymuş gibi sert bir bakış attı.

Davriel kemani bir kenara fırlatınca Tacenda arabanın üzerinde bir çığılık daha attı. Ama sonra Davriel'in etrafının parlak yeşil silüetlerle sarıldığını görünce nefesini tuttu. Hayaletler onu tırmalıyor ama derisini yırtmak yerine elleri yüzüne gömölüyordu. Ruhlar kollarına ve pelelerine asılırken Davriel kaskatı kesildi.

Tacenda, Davriel'in yüzünden yeşil bir ışığın akmaya başlamasını izledi dehşetle. *Ruhunu vücudundan ayırmaya çalışıyorlar!*

Bir an köye dönmüş gibi oldu; ikinci karanlığa ve o korkunç fısıltılara haykırıyordu. Sevdiği insanların birer birer alınmasını dinliyordu...

Hayır!

Tacenda arabanın üstünden yolun kenarındaki yumuşak toprağa atladı. Sesinden başka silahı yoktu, dolayısıyla var gücüyle Korunma Şarkısı'nı söylemeye başladı. Crunchgnar acıyla inledi ama Fısıldayanlar yine etkilenmedi. Tacenda hayal kırıklığıyla şarkı söylemeyi bırakıp bu kez yerden sivri bir taş aldı. Bu taşla parlak yeşil silüetlerden birinin arkasına çılgın gibi vurup onu Davriel'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

Bunun da pek bir etkisi olmadı. Ruhlar onun varlığının bile farkında değil gibiydi.

Onu alamazlar! diye düşündü Tacenda. *O benim tek ümidim.*

Önündeki ruhu nihayet devirmeyi başardı, silüet koyu yeşil bir dumana dönüşerek dağıldı gitti ama diğerleri bastırmaya devam ediyordu ve etrafını fısıltılar sarmıştı. Taşı savurmaya, saldırıp onları yarmaya çalıştı ama bir kez daha çaresiz kaldı.

Ruhlar ona saldırmıyordu ama etrafındaki herkesi alacaklardı. Sevdiği, hatta tanıdığı herkesi. Onu sonsuz bir karanlıkta tek başına bırakacaklardı.

Tacenda bir ışık patlamasıyla –mavi bir güç duvarı– aydınlandı ve halkanın içinde kalan ruhlar çözünüp dumana dönüştü. Tacenda elinde taşla sendeleyip nihayet durabildiğinde Davriel'in tam ortada yere çökmüş olduğunu gördü. Davriel gözlerinde mavi bir dumanla ayağa kalktı. Kafası garip bir açıyla yamulmuş, ağzı neredeyse yarım kol kadar açılmış bir diğer ruh hamle yaptığında Davriel elini kaldırdı ve mavi bir ışık patlaması daha yarattı.

"Ama nasıl?" dedi Tacenda. "Senin ruhunu aldıklarını gördüm."

"Senin zihninden aldığım korunma büyüsünü kullandım. O bir şekilde ruhuma kalkan oldu," dedi Davriel. Sesi her ne kadar sakinse de yüzü kireç gibi olmuştu ve titriyordu. "İşin o kısmı hallolduktan sonra avcılardan aldığım azil büyüsünü kullanmam zor olmadı." Titreyen eliyle alındaki teri sildi. "Sen benim için mi korktun? Aptal çocuk. Ben tabii ki tehlikede değildim..."

Yerde süzülen yeşil dumana doğru baktı. Dumandan yerde yine çarpılmış kocaman ağzıyla bir kafa oluşmaktaydı. Yeniden oluşan eller yukarı doğru uzandı.

"Cehennem ateşleri yağsın," dedi Davriel başka bir mavi ışık halkası gönderip ruhları yeniden kovalarken. Bu halka az öncekilerden daha küçük görünüyordu ve yerdeki hayaletler neredeyse anında yeniden oluşmaya başlamıştı bile.

"İşe yaramaz aptal avcılar," diye söylendi Davriel. "Onlardan daha etkili büyüler olan iblisler gördüm. Git! Atlara koş."

Davriel, Tacenda'yı arabaya doğru itti. Tacenda arabanın yanında durdu ve sırtını arabaya yasladı. Bu arada Davriel, Crunchgnar'a yardım etmek için bir başka ışık patlaması göndermekle meşguldü. İri yarı ifritin kaybedeceği bir ruhu yoktu; hayaletler ondan yeşil bir ışık çekip almıyordu ama onu da tırmalıyor ve yere devirmeye çalışıyorlardı.

Davriel'in gönderdiği ışık Fısıldayanlardan pek çoğunu etkisiz hâle getirse de ormandan başkaları gelmeye başlamıştı. Tacenda gecikmeli gelen bu hayaletlerden birkaçının yolun kenarında durup ona baktıklarını fark edince afalladı. Onu süzerken upuzun kafaları tuhaf açılarla yamulmuştu. Derken bir tanesi elini kaldırıp onu işaret etti.

Tacenda korkuyla titredi. Bu yeni gelenler onu görebiliyor muydu? Ne değişmişti ki?

"Davriel!" diye bağırdı, devrilmiş arabanın tekerleklerine doğru geri çekilirken. "Bayan Highwater!" Elindeki taş tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı.

Hayaletler durdu. Elindeki taştan... taştan mı korkmuşlardı?

Hayır. Onları durduran bileğine doladığı kolyeydi. Hayaletler ona bakıyordu. Üç tanesi öylece dururlarken biri değişmeye başladı. Gözleri küçülüp insan gözü boyutuna geldi. Dalgalanması duruldu ve yüzü *neredeyse* insan yüzüne dönüştü. En azından biraz insan yüzünü andırıyordu.

Hayalet ellerini yüzüne koyarak geri çekildi.

Bayan Highwater, Tacenda'yla hayaletlerin arasında dalıp bıçağını hayaletin kafasının yan kısmına sapladı. Hayalet sendeledi ve dağılmaya başladı. Ardından Tacenda'yı, arabadan çözülmüş ve basit bir dizgin takılmış ata doğru çekti.

"Bin!" dedi Bayan Highwater. "At binebilir misin?"

"Evet. Babam bana öğretmişti, akşamları..."

"Daha az konuş, buradan bir an evvel kaçmak için daha hızlı hareket et. Dav! Biz hazırız."

Davriel yere devrilmiş arabanın diğer tarafından çıktı. Şimdi biraz yorgun görünüyordu sanki; son olarak Tacenda'ya bakmakta olan iki hayalete ışık fırlattı. Yüzü oluşmaya başlamış gibi olan onların arasında değildi. O yeniden ormana dönmüştü. Tacenda onun ağaçların arasında hareket eden yeşil ışığını hâlâ seçebiliyordu.

Kollarındaki kesiklerden kanlar boşanan Crunchgnar kendini atlardan birinin sırtına attı ve koşması için zavalılığı tekmeledi. Hayvan onu güçbela taşıyabiliyordu. Bayan Highwater, Davriel'in binmesi için bir diğer atın dizginlerini tutuyordu.

"Davriel," dedi Tacenda kendi atını bırakıp onun kolunu yakalayıp. "Şu ruhlardan biriyle ilgili garip bir şey var!"

"Hangisi?" dedi Davriel telaşla etrafa bakınıp. Onun büyüğü ve Crunchgnar'ın kılıcı Fısıldayanlardan çoğunun şeklini kaybetmesine sebep olmuştu ama yeri kaplayan yeşil duman titreşiyor, yerde eller ve yüzler yeniden oluşuyordu.

Tacenda ormanı işaret etti. "Birkaçı benim üzerime geldi. İlk kez içlerinden bazıları bana saldırmaya çalıştı. Ama İsimsiz Melek sembolünü görünce durdular. Sonra biri ormana kaçtı!"

Davriel kaşlarını çatı. "Bayan Highwater, atları hazır tutun. Ben hemen döneceğim."

Davriel ormana yöneldi.

Tacenda bir an tereddüt ettiyse de sonra peşinden koştu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Bayan Highwater arkalarından. "Delirdiniz mi?"

Gece ormanda ilerlemek kolay değildi. Elbisesi gözden kaçırdığı dallara takılıp duruyor veya göremediği çukurlar yüzünden yer bazen beklediğinin otuz santim aşağısında olabiliyordu. Az sonra birinci karanlık etraflarını sarmıştı. Neyse ki Davriel ateş büyüsünün son demleriyle parmaklarının arasında ufak bir alev yarattı.

Tacenda, Davriel'a yetişti. Artık hareket etmeyen parlak yeşil ışığa doğru ilerlediler. Yanına ulaştıklarında hayaleti bir ağacın yanına diz çökmüş, kafasını öne eğmiş hâlde buldular. Yeniden titreşmeye başlamıştı, şekli dalgalanıyordu.

"Sembolü ver," dedi Davriel boştaki elini Tacenda'ya doğru sallayarak.

Tacenda, Willia'nın kolyesini bileğinden çıkarıp uzattı. Davriel hayaletle iyice yaklaşıp kolyeyi uzattı. Hayalet başını kaldırıp gözlerini kanatlarını açmış melek sembolüne dikti.

"Kilisenin gücü mü bu?" diye sordu Tacenda.

"Hayır," dedi Davriel. "Tanıdık bir şeyle karşılaşmanın etkisi. Sana söylemiştim, hatırlamıyor musun? Ruhlar bazen hayattan bildikleri bir şeyle karşılaştıklarında kendilerine gelirler."

Hayalet saygıyla elini uzatıp İsimsiz Melek sembolüne dokundu. Yüzü o korkunç görüntüden sıyrılıp insana yaklaştı. Acı çeken bir insanın yüzü. Gözyaşı dökemese de bu şey ağlıyordu.

Bu... Bu Roma'ydı.

Avcıyken bahçıvan olan yaşlı adam şimdi de hayalet miydi? Ama nasıl? Köyden değildi ki.

"Ne..." diye fısıldadı Roma'nın ruhu. "Sen bana ne yaptın Beyim?"

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu Davriel yumuşak, neredeyse dostça bir sesle. "En son hatırladığın şey ne?"

"Gece siz gittiniz," dedi ruh. "Çok yorgundum, uyumak için odama döndüm. Uyuyamadım. Her zamanki gibi. Öldürdüklerim kafama üşüştü..." Işıyan ruh gözlerini kırıştırdı, ardından ellerine doğru baktı. "Ah, Melek. Burada huzuru bulacağımı sanmıştım. Ama hayır... Asla huzur bulamıyorum..."

"Bir rahip neden Fısıldayanlardan biri hâline gelmiş?" diye sordu Tacenda. "Ne oluyor?"

"Biz gittikten sonra manastır saldırıya uğramış," dedi Davriel. "Ra-

hiplerin ruhları hayalete dönüşmüş. Korkarım bunun arkasında her kim varsa köylülerinin ruhlarının sana dokunmayacağını anladığından bu kez Batak'ın etkisinde olmayan insanların ruhlarını hayalete çevirmiş." Davriel sembolü elinden bıraktı. "Görünen o ki İsimsiz Melek onlara pek yardım edememiş."

"Onu gördüm," diye fısıldadı Roma. "Buraya ilk geldiğimde. Bu yüzden... Bu yüzden benden buraya gelmemi istediler... O da diğerleri gibi delirmişti..." Ruh kafasını eğdi, ağlar gibi inlemeye başladı.

"Roma," dedi Davriel. "Bundan en fazla yirmi yıl önce Batak'ta bir şey olmuş. İçindeki Varlık bir sebepten oradan kaçmış."

"Yirmi yıl önce..." diye tekrarladı Roma. "Ben o zaman burada bile değildim. İfrîit öldürüyordum."

"Davriel," dedi Tacenda. "En fazla yirmi yıl mı dedin? Bir şey biliyorum. On beş yıl önce." Kendini işaret etti. "Ben doğdum."

Davriel bu sözlere kaşlarını çattı, ardından arkalarında kalan yola doğru bir bakış attı. Hayalet ordusu yeniden oluşmuştu ve şimdi ormana doğru ilerliyorlardı. "Gel."

Davriel ormanda hızla hayaletlerden uzaklaşırken Tacenda, Roma'ya elini uzattı ama işlediği cinayetlerle ilgili bir şeyler geveleyen ruh yeniden şeklini kaybetmeye başlamıştı bile. Tacenda'nın içinde bir ürperti dolaştı ve sonra Davriel'in peşinden gitti. Çalılarının arasında sendeleyerek neredeyse ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerliyordu.

"Korunma büyü'nün nesillerdir görülen en güçlü büyü olmakla kalmıyor," dedi Davriel. "Batak'taki Varlık senin ve kız kardeşinin içine girdi. Ya da Varlık'tan geriye artık ne kaldıysa. Bir şeyden, belki yok edilmekten korktu."

"Kiliseden korktu," dedi Tacenda bir kütüğün üstünden atlamaya çalışırken. "Anlamıyor musun? Yirmi yıl kadar önce Başrahibe geldi ve buraya rahipler doluştu. İnsanlar din değiştirmeye, ruhlarını Batak yerine Melek'e vermeye başladılar. Ruh Taşı!"

"Ruh Taşı, beşinci sınıf parlama büyü'sü yapılmış bir taş parçasından başka bir şey değil," dedi Davriel. "Basit köylüleri etkileyebilir ancak. Ruhları sakinleştirir falan ama onun dışında..."

Ormanda Tacenda'nın hemen önünde aniden durdu. Tacenda onun omzunun üzerinden ileriye bakınca üzerlerine gelmekte olan hayaletlerin yeşil ışığıyla buz kesti.

"Batak'ın gücünün buradaki insanların ruhlarına sızdığını söylemiştin," dedi Tacenda. "İnsanlar ölünce o güce ne olur?"

"Normal koşullar altında benim tahminim gücün Batak'a geri döneceği olurdu."

"Ya başka bir nesne, diyelim ki büyüü bir taş, onun yerine ruhları topluyorsa? Bu şey Batak'ın gücünü çekmeye başlamış olabilir mi? Böylece Batak'taki Varlık'ın gücü azalmıştır. O da ümitsizliğe düşüp yeni bir şey denemek zorunda kalmıştır. Kalan gücünü Batak'tan alıp yeni bir konak aramıştır."

"İki konak," dedi Davriel. "Kazara iki konak buldu. Bir rahim, doğacak bir çocuk aradı ama bunun yerine ikizler arasında bölündü. Bunu her kim yapıyorsa senin içindeki gücü biliyor ve kız kardeşini gücü için öldürdü. Ama sana dokunmadı. Neden?"

Arkalarında hayaletler, elinde İsimsiz Melek sembolüyle yere diz çökmüş olan Roma'nın etrafından akarak yaklaşmaya devam ediyordu. Tacenda, Roma'nın kolyeyi bırakıp kalktığını, yüzünün yeniden çarpıldığını görür gibi oldu.

"Gel," dedi Davriel onu kolundan çekip. Ormandan açık havaya çıkıp yola ulaştılar. Bir virajın ağzına, kıvrımlı yolun diğer tarafına çıkmışlardı.

"Artık konağa dönmemiz lazım," dedi Davriel.

"Ama güç," dedi Tacenda. "Geri kalanı... Benim içimde yaşayan Varlık'ın diğer kısmı manastırda. Taşın içinde."

"Manastırdıydı. Belli ki biri onu çoktan almış." Ay ışığının altında Davriel'in yüzü karardı. "Eğer Başrahibe beni bir şekilde oyuna getirdiyse, yemin ederim..."

Tacenda tekrar ormana doğru baktı. Ruhlar giderek daha hızlı yaklaşıyorlardı. "Hızlanıyorlar," dedi. "Koşmamız lazım!"

"Bayan Verlasen," dedi Davriel şaşkınlıkla. "Koşmak mı? Ben mi?"

Tacenda onun kolunu çekiştirdi ama Davriel kıpırdamadı. Neyi bekliyordu bu adam? Tam Tacenda kendisi koşmaya başlayacaktı ki yeri döven toynakların sesini duydu.

Bir saniye sonra Bayan Highwater atlardan birinin üstünde virajı döndü. Elinde tuttuğu fenerin ışığında, ata rahat binebilmek için eteğinin önünü ve arkasını yırttığı görünüyordu. Arkasında iple bağlanmış iki at daha çekiordu ve onları dev gibi Crunchgnar'ın altında âdeta bir midilli gibi görünen diğer at takip ediyordu.

Bayan Highwater tam Davriel'in yanında atın dizginlerine asıldı.

"Harika zamanlama," dedi Davriel. "Tarzını da beğendim."

"Bu eteğin parasını senden alacağım," dedi Bayan Highwater.

"Şansın varmış ki yolun bu tarafında önüne çıkmaya karar verdik. Crunchgnar'a kalsa emrine uyup hâlâ orada bekliyor olacaktık."

Tacenda eysersiz olmasına aldırmandan atlardan birinin üzerine atladı hemen. "Fikrinizi değiştiren ne oldu?"

"Eğer bunca yıldır Davriel'in yanında öğrendiğim bir şey varsa," dedi Bayan Highwater, "o da asla bir randevuya benim yardımım olmadan zamanında yetişemeyeceğidir." Sabırsızlanan atını zapt etmek için hafifçe döndürdü. Anlaşılan en zorlu atı kendine almıştı. Davriel'in iri, siyah kısağı o binerken uysal bir şekilde öylece durdu.

"Konağa mı?" diye sordu Bayan Highwater, ormandan çıkmaya başlayan hayaletlerin aksi tarafındaki yolu işaret ederek.

"Hayır," dedi Davriel. Derin bir nefes aldı. "Geldiğimiz tarafa. Manastıra."

"Ama..."

Davriel atını hayaletlerin üzerine sürdü ve Tacenda da onu takip etti. Bayan Highwater yüksek sesle küfrettiyse de peşlerine takıldı. Crunchgnar, iri cüssesi altında ezilip devrilmemek için büyük çaba sarf eden atıyla arkalarından geldi.

Hayaletlere yaklaşırlarken Davriel yine mavi bir ışık attı. Bu seferki ışık patlaması sadece en yakındaki hayaletlerin dumana dönüşmesini sağladı. Neyse ki diğerleri şaşırmış, bir anlığına duraksamıştı.

Tacenda ve diğerleri hayaletlerin arasına daldı. Tacenda hayalet parmakların bacaklarına dokunduğunu hissettiğine emindi. Soğuk dokunuşları Tacenda'nın en derinlerine ulaşıyor, şimdiye dek sadece sıcak olarak bildiği yerleri buz gibi yapıyordu.

Derken atına yapıştı ve Davriel'in ardından, o da hayaletlerin arasından çıktı. Fazla bir şey yapması gerekmemişti. Hayvanın dizginlerini serbest bırakmış ve dizleriyle ona tutunmuştu sadece.

Batak'tan manastıra ulaşmaları yaklaşık bir saat sürmüştü ama o zaman hem yolda Davriel'in uyuması için durmaları gerekmişti hem de yolun büyük kısmını arabayla ve sakın bir tempoyla kat etmişlerdi. Geri dönmeleri çok daha kısa sürdü.

Atlar ter içinde kaldıysa da Tacenda bir kez bile atını hızlanması için tekmelemek zorunda kalmadı. Fısıldaşan ruhlar tüm yol boyunca onları takip etti ve atlar ne kadar hızlı koşarsa koşsun sanki her zaman hemen arkalarında olmaya devam etmişlerdi. Ormanın içinde ilerliyor, yaklaşıyorlardı. O kadar ki, bir ara onların istediği yöne gittiklerinden şüphelendi Tacenda.

Nihayet ormandan çıkıp manastır topraklarına girdiler. Aniden açılan gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ay alçalmaya başlamıştı gerçi. Bunu görünce Tacenda ani bir korkuyla sarsıldı. Omzunun üzerinden hayaletlerin ilerisindeki doğu gökyüzüne baktı. Ağaçlar her zamanki gibi ufku kapatıyordu ama şafağın ilk ışıklarını gördü yine de.

Bütün geceyi olayın aslını araştırarak geçirmişlerdi. Güneş yükseldiğinde Tacenda yine kör olacaktı.

Manastıra yaklaşırlarken tekrar önüne dönüp atını kontrol etmeye çalıştı. Ancak ondan sonra manastırın tüm pencerelerinin karanlık olduğunu fark etti. Araziyi donatan ateşler ve fenerler sönmüştü ve binada tek bir mum ışığı bile göze çarpmıyordu.

Bayan Highwater atını durdurup indi. Davriel bunlarla uğraşmadı. Atından atladı ve yerde kayarak durdu. Avacyn adına, bunu yere kapaklanmadan yapmayı nasıl becermişti? Tacenda o kadar becerikli değildi, atını durdurmaya çalışırken yanlışlıkla geri geri gitmesine sebep oldu. İnmeye çalışırken kaydı ve yumuşak toprağa oturuverdi.

En son Crunchgnar geldi. Atı güçlükle yürüyordu. O da indi ve atlardan nefret ettiğine dair bir şeyler mırıldandı. Oysa asıl cefayı çeken zavallı hayvandı. Ruhlar ışıklı bir çizgi hâlinde ormandan çıkarlarken o da diğerleri gibi ter içinde hızla uzaklaştı.

Fısıldayanlar yaklaşmak yerine etrafa yayılıp açıklıkta bir halka oluşturdu. *Burada kapana kısıldık*, diye düşündü Tacenda. *Bizi sonumuza mı sürükledim?*

Davriel uzaklaşan atlara dönüp bakmadı bile, gitmelerine izin verdi. Böyle zorlu bir yolculuğun ardından onları daha fazla taşıyamayacak kadar yorgun olduklarını biliyordu belki de. Zavallı hayvanlar bu geceyi sağ çıkarırsa şanslıydı.

Ve biz de öyle, diye düşündü Tacenda.

Crunchgnar kılıcını çekip sağı solu dikkatle kolaçan ederek en önde manastıra girdi. Onu Davriel ve elinde tek bir fenerle Bayan Highwater takip etti.

Koridor boş ve karanlıktı ama içeride iki ceset yatıyordu. Kilise muhafızları bulundukları yerde, gözleri açık ve ağızları bir çığlığın ortasında donmuş hâlde ölmüşlerdi. Tıpkı Fısıldayanların köylüler tarafından bulunan ilk kurbanları gibi görünüyorlardı.

Davriel başıyla sağ tarafı işaret edince Crunchgnar o tarafa yöneldi. Sessizce hareket ediyordu ve cüssesiyle uyumsuz görünüyordu. Bayan Highwater pencere pervazındaki yarı erimiş mumları alıp fene-

riyle yaktı. Mumlardan birini Tacenda aldı ama mumun sağladığı titrek ışık pek de bir işe yarar gibi değildi.

Birkaç cesedin daha yanından geçtiler. Rahiplik eğitimi alan genç hizmetkârlar. Manastırdakilerin çoğu yataklarında uyurken öldürülmüşlerdi muhtemelen. Tacenda'nın kalbinin atışı kulaklarında yankılanıyordu ve buraya gelmek için o kadar acele ettikten sonra şimdi böyle aşırı yavaş yürüdükleri için sinirleri bozulmuştu. Pencereden dışarı göz attığında hayaletlerin manastıra yaklaştığını, oluşturdukları çemberin giderek daraldığını gördü.

Crunchgnar koridorda Davriel'in rahatsız edici harflerinin duvarları kapladığı yere ulaştı. Yaşlı kadının vücudunu diğerleri gibi donmuş hâlde masaya kapaklanmış olarak buldular.

Alçak sesle bir küfür savurdu Davriel. "Bu işin arkasında o olsaydı her şey daha kolay olurdu," dedi. "Çünkü bugün güçlerini almıştım."

Tacenda ürpererek karanlık koridora baktı. Davriel eğer Başrahibe'nin gücünü çalmamış olsaydı muhafızlar ruhlara karşı koyabilir miydi?

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Bayan Highwater.

Soruya cevap verirken, tüm bina taşları uğuldatan bir titreşimle sallandı. Bu titreşimdeki bir şey... Çıkan sesin tınısı... Sanki... Sanki Tacenda'nın bildiği bir şarkı gibiydi...

"Aşağı," dedi Davriel dönüp yer altı mezarlığına giden merdivene yönelirken. Taş basamaklara, yerin altına inen o dar tünele ulaştılar. Yukarıdan bakıldığında bu döner merdivende ruhların çığlık atarken çarpılan ağızlarını andıran bir şey vardı.

"Bu topraklara geldikten hemen sonra Ruh Taşı'nı incelemiştim," dedi Davriel basamakları inerken. "Üzerindeki korunma büyülerini fark ettim ama öyle senin tarif ettiğin gibi büyük bir güce rastlamadım Bayan Verlasen. Yine de belli noktalarda haklı olduğuna inanıyorum. Batak'taki Varlık, Kilise'nin güçlenmesini tehdit olarak algılayarak içine gizleneceği bir bebek aradı.

"Ama ikizlerin doğmasıyla ikiye bölündü ve Varlık bütün olmadığı için seninle iletişime geçemedi. Varlıklar insanların duyularını etkileyebilirler. Kör olmanı tek başına bununla açıklayabiliriz. Belki seninle iletişim kurmak için görüşünle oynayıp başarısız olmuş ve onu bastırmıştır. Gerçi neden düzenli bir şekilde görüşünü kaybettiğini açıklayamam."

"Onun hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Tacenda.

"Ben de benzer koşullarla karşılaştım diyelim," dedi Davriel. "Ben..." Birden sustu, kafasını yana eğerek durdu. Tacenda iki ifritin arkasına baktı.

Fısıltılar.

Fısıltıların yukarıda yankılandığını duyabiliyordu. Zayıf ama rahatsız edici bir sestti. Hayaletler manastıra girmişti.

Davriel basamakları inmeye devam etti ve Tacenda da hızla inerken rüzgârlarıyla alevi söndürmemek için eliyle muma siper olarak onu takip etti.

"Senin yeteneklerine odaklanmalıyız," dedi Davriel. "Batıl inançlarla üzeri örtülmüş olsa da halkının anlattığı İsimsiz Melek hikâyelerinde bir gerçeklik payı olması muhtemel. O taşla ilgili bir şeyi kaçırmışımdır belki."

Yer altı mezarlığına ulaşmışlardı. Davriel ona bir şey söylenmesine gerek duymadan basacağı yeri bulup kapıyı açtı. Sağa döndü ve kıvrımlı yolu takip ederek Ruh Taşı'nın olduğu odaya yürüdü. Az sonra Tacenda onun parlayan duvarlarıyla tavanının önündeki yolu aydınlattığını gördü.

Taşın bulunduğu odaya girdiler. Kaidenin üzerinde, dokunulmamış hâlde duruyordu. Odanın arkasında başka biri oturmuş, bakışlarını taşın dalgalanan renklerine dikmişti. Sarı saçlı, beyaz tenli genç bir kızdı bu.

Willia.

Bölüm 17

Birlikte

WILLIA.

Willia yaşıyordu.

Tacenda kız kardeşine sarılmak için öne atılacakken Davriel onu kolunda yakaladı. Tutuşu güçlü ve sertti. Ve... Willia'da bir terslik vardı. İçinden yayılan güçle garip bir şekilde parlıyordu. Hayalet değildi. Onları... Onları kontrol eden kişiydi.

"Willia?" dedi Tacenda. "Sen ne yaptın?"

Willia ayağa kalktı. Üzerinde gömülürken giyeceği beyaz elbise vardı. "Beni buraya gönderiyorlardı. Rahip yardımcılarının görevlerinden biri de taşı korumaktı. Bana gündüzleri görev vermeleri için elimden geleni yaptım çünkü o katıksız karanlık beni aldığı anda toprağın altında, ölümle dolu bu yerde olmak istemiyordum. O karanlığı sen de biliyorsun, değil mi Tacenda?"

Willia taşın değişen ışıklarına bakmaya devam etti. "Benimle konuştu," diye fısıldadı. "Bana sahip olduğum, sahip olduğumuz güçten bahsetti. Karanlığı durdurma gücünden. Tek yapmam gereken bu gücü birleştirmektir. Yaklaşımlar halkına dağılan diğer parçaları bulmak. Her birinin içinde minik bir parça vardı..."

Bu tatlı ses çok tanıdıktı. Öte yandan bu sesteki bir tını –o vahşi tını– korkunç yanılttı. "Willia," diye fısıldadı Tacenda. "Annemizle babamıza ne yaptın?"

Willia nihayet başını kaldırıp ona baktı. Görebiliyordu. Geceydi ama görebiliyor muydu? Tacenda hayatında ilk defa kız kardeşinin gözlerinin içine baktı, Willia da ona.

"Onları öldürmek istemedim Tacenda," dedi Willia. "Batak'a sunu götürüyorlardı. Bense Batak'ın sahte bir tanrı olduğunu düşünüyordum. Onlara bağırdım, tartıştık. Ama onları öldürmek istemedim. Sonra taştan aldığım güçle benim gücüm birleşti ve daha fazlasını istedi. Sonunda pes edip gücü onların üzerine saldım ve... Ve oluverdi."

"Onları öldürdün."

"Öldürmedim. Ruhlarını aldım." Willia öne çıkınca Ruh Taşı'nın renkleri gözlerinden yansıdı. "Başlangıçta Ruh Taşı'nın sesinin onun sesi olduğunu sandım. Melek'in. Bana fısıldayanın o olduğunu sandım. O zamanlar onun çoktan öldüğünü bilmiyordum."

Crunchgnar temkinli bir şekilde odaya girdi. Davriel, Tacenda'yı tutmaya devam ediyor, önünü kapatıyordu. Bayan Highwater, Davriel'in arkasındaydı. Tacenda, Crunchgnar'ın kılıcına davrandığını görünce paniğe kapıldı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Dur! Willia, eğer ruhları serbest bırakırsan Efendi Cane onları bedenlerine geri döndürebilecek. Her şey yoluna girecek. Bunu düzeltebiliriz."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Willia, Crunchgnar'a bir göz attı, ardından Ruh Taşı'na dokunup onu kaidesinden devirdi. Yere düşen taş parçalandı. "Artık karanlıktan saklanmak zorunda değilim Tacenda. Şarkılarının arkasına gizlenmek zorunda değilim." Ellerini kaldırdı ve içinden güçlü bir ışık yükseldi. "Karanlığın benden korkmasının vakti geldi."

* * *

Davriel yeterince dinlemişti. Genç kızın zihnine girip yeteneğine uzandı. Belki kız hâlâ yeterince tecrübesiz olduğundan gücüne uzanıp içindeki Varlık'ı alabilirdi ve...

Bir şeye çarptı. Tacenda'nın içinde karşılaştığından çok daha büyük, muazzam bir güce.

Willia, Davriel'i neredeyse hiç çaba harcamadan püskürttü. Davriel inleyerek kendi zihnine dönerken gözlerinin hemen arkasına korkunç bir ağrı saplandı. Ardından Willia yeşil-beyaz bir enerji sütunu ortaya çıkardı. Öyle parlaktı ki odanın duvarları bu ışıkla aydınlandı.

HAYIR!

Davriel, Tacenda'dan aldığı güçten –korunma büyüsünden– artakalanları topladı. Korkunç bir acıyla, kafası patlayacak gibi hissederrek bu gücü bir kalkan gibi kaldırdı. Yarattığı parlak yeşil bariyer Wil-

lia'nın inanılmaz parlak ışığını engellemeyi başardı. Oluşan güvenlik balonu, afallamış Bayan Highwater'ı da içine alıyordu.

Öte yandan Crunchgnar göz açıp kapayıncaya dek buhar olmuştu. İfritin Willia'ya saldırmak için kaldırdığı kılıcı bir çınlama sesiyle yere düştü. Tacenda bir çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktüyse de Willia'nın gücü Korunma Şarkısı'nın daha yoğun, daha güçlü bir versiyonundan başka bir şey değildi. Bu güç onun gibi bir insanı etkilemezdi.

Crunchgnar'ın cesedinin külleri etrafta uçuşurken Davriel inleyerek korunma büyüsünü yerinde tutmaya çabaladı. Korunma ışığı fiziki bir güç gibi kalkana çarpıyor, kalkanın etrafından bir nehir gibi akarak arkasındaki koridoru dolduruyordu. Işık sadece Davriel'in arkasındaki küçük bir alana erişemiyordu.

"Cehennem ateşleri yağsın!" dedi Bayan Highwater. İfrit kadının parmaklarından biri ışığa çarpıp yanınca Davriel'a daha da yapıştı. "Dav?"

"Sanırım," dedi Davriel zorlanarak, "rakibimizin gücünü biraz hafife almış olabilirim." Korunma ışığının gücü altında sendeledi. Yaratığı kalkan da aynı güçten yapılmıştı ama ışığın yanında kalkanın gücünün esamesi okunmazdı.

İşte nihayet oluyor, dedi Varlık zihninde kendinden emin bir sesle. *Sana vadettiğim savaş başladı. Artık kendimizi kanıtlayabilir ve bu ikinci gücü de sana katabiliriz.*

Davriel inledi. Korunma kalkanını yerinde tutmak için büyü'nün her bir zerresini kullanmaya çalışırken yüzünden terler süzülüyordu. Ama farkındaydı, yeterli olmayacaktı.

Kullan beni, dedi Varlık. *Beni şimdi kullan. Daha önce bir kez yaptığın gibi.*

Hayır, diye düşündü Davriel.

Neden? Neden direniyorsun ki? An bu an. Gücüne sahip çık!

Davriel büyük bir çaba harcayarak Bayan Highwater'a döndü. Büyülü kalkan kararsız bir şekilde yalpalarken Bayan Highwater ona biraz daha sokuldu. İkisi odanın kapısında öylece dururken arkalarındaki koridor tamamen ışıkla dolmuştu. İfrit kadının kaçabileceği bir yer yoktu. Davriel kalkanı indirdiği anda buharlaşacaktı.

"Azil büyüm var hâlâ," diye fısıldadı Davriel ona. "Geriye az bir şey kaldı. Büyülü yaratıklar üzerinde olduğu gibi sende de işe yaraması lazım."

"Ben..." Bayan Highwater uçlarından dağılmaya ba layan yeşil g   kalkanına baktı.

" nce da ılsan da sonra hayaletler gibi yeniden vücut bulabilirsin," dedi Davriel. "Azil büyüsü onlar üzerinde sadece geçici bir süreliğine etkili oldu sonuçta." Yüzünden terler bo anarak kadının koyu kırmızı gözlerinin içine baktı. "Elimdeki tek şey bu."

Bayan Highwater ba ını salladı. "Yap."

Davriel büyüyü hazırlamak için gücü topladı, gözleri mavi bir dumanla dolarken odaya da mavimsi bir ton yayıldı.

Bayan Highwater, Davriel'in g mle ini yakasının hemen altından yakalayıp adamın yüzünü kendine doğru çekti. "Sakin  leyim deme Davriel Cane," diye fısıldadı. "Seninle i im henüz bitmedi."

Davriel gülümsedi, sonra gücün altında inledi. "Unutma. Ben istedim. Kalalım istedim. I eride kalalım. Bu ak am." Ve azil büyüsünü kullandı. Bayan Highwater'ın k l rengi teni eriyip siyah bir dumana dönüşür ve boşlukta kalan defteri yere d  erken Davriel'in içi parçalandı.

Ardından korunma kalkanı parçalanırken bir    lık attı ve ışık anında onu tamamen kapladı. ışık parlaklı ıyla gözlerini aldı ve pelerini-ne asılan bir  ocuk gibi belli belirsiz ruhunu  eki tirdi. Ama ona zarar vermedi.

En nihayetinde o hâlâ insandı.

ışık sonunda çekildi ama o hâlâ göremiyordu. Sendeledi, gözlerini kırpı tırıp görüşünü geri kazanmaya çalışarak kendi etrafında döndü. G rebildi i tek şey bir beyazlıktı. En azından kılıcına kavuşmak için silah çağırma büyüsünü kullandı.

Elinde kılıç yerine tuhaf şekilli bir tahta belirdi. Yine  u kahrolasıcakeman. Cehennem ate leri ya sın. Büyü bu şeyi neden silah olarak kabul ediyordu ki?

Willia bu zayıflık anında ona saldırmadı. Gerçi kızın bir şeyler fısıldadı ını duyuyordu. Emir mi veriyordu? Yer altı mezarlı ının koridorlarında kızın sesine cevap veren fısıltılar yankılandı.

Hayaletlerini onun üzerine salacaktı. Rahipler göstermişti ki hayaletler Yaklaşımlar halkından olmayanların da ruhunu alabiliyorlardı. G  lerine gücü katan Varlık sayesinde tüm boyutu fısılda ıp duran yeşil ruhlarla doldurmaları fazla sürmezdi.

Başka bir Varlık'ı mümkün değil tek başına yenemezsin, dedi Varlık zihninde. Kız seni alt edecek. Tabii eğer önce sen onu alt etmez ve gücünü kendine almazsan.

Bir el Davriel'in eline yapıştı.

"Bu taraftan," dedi Tacenda. Davriel onu neredeyse unutmuştu. Genç kız onu odadan uzaklaştırdı ve Davriel gözleri hâlâ ışıktan kamaşmış bir hâlde dönüp onu takip etti.

Bölüm 18

Birlikte

TACENDA DAVRIEL'I odadan uzaklaştırırken sabah oldu. Güneş yükselince Tacenda'nın Willia'nın saçtığı ışıkla bulanıklaşan görüşü tamamen kayboldu. İkinci karanlık çökerken kendini koridorda, yanında Davriel ile el yordamı ilerlerken buldu.

Willia'nın ayak sesleri onları takip ediyordu. "Seni bizzat öldürecek kadar güçlü olmam gerekirdi," dedi kız. Sesi yer altı mezarlığının duvarlarında yankılandı. "Ruhlarım kiliseye girebilsin diye rahibi bıçaklamakta zorluk çekmedim. Sonrasında elimde bıçakla köyde senin tam arkanda durdum... ve şarkını duydum. O şarkıyı hep çok sevmişimdir Tacenda."

Tacenda bir eliyle Davriel'i çekip diğer eliyle mezarlara dokuna dokuna yürümeye devam etti. Pürüzsüz, cilalı taşlar parmaklarının altında buz gibiydi. Peş peşe sıralanmış mezarlar.

"Willia," dedi. "Delilik bu. Sen böyle biri değilsin."

"Nasıl biriyim Tacenda? Herkesin gördüğü kendine güvenli kız mıyım? Yoksa senin gördüğün korku dolu kız mı? Her gece karanlığın geri döneceğini bilen kız..."

"Hayır Willia," dedi Tacenda yer altı mezarlığında bir kavşağa ulaştıklarında. Merdivenler solundaydı... Ama o taraftan fısıltılar geliyordu. Karanlıkta Willia'nın sesine doğru döndü. "Lütfen."

"Bizim varlık amacımız en başından beri buydu Tacenda," dedi Willia. "Biz tek bir ruhuz. Ve gücümüz... Gücümüz daima olabileceğinin sadece bir parçasıydı. Varlık'ın parçalarını bir araya getirmek için diğerlerinin ruhlarına ihtiyacım vardı. Bunun için kendimi kötü hisset-

meme gerek yok. Bu kaçınılmazdı. Varlık'ın kaderi yeniden bütün ol-
maktı."

"Peki ya rahipler?" diye sordu Tacenda. "Onları öldürmek için ba-
hanen neydi?"

Sessizlik. Hemen yanında ağzının içinde küfredip onu çekiştiren
Davriel'in sesi hariç. Davriel görüşünü geri kazanıyor olmalıydı. Tam
merdivenlere yönelmişken sanki hayaletleri görmüş gibi aniden dur-
masından öyle anlaşıyordu en azından.

"Tekrar o zayıf kız olmayacağım Tacenda," dedi Willia. "Aldığım
her ruh bana daha fazla ışık verdi. Şu anda bile sadece gece yarısın-
dan sonra birkaç saatliğine kör oluyorum. Eğer Varlık'ı birleştirirsem
bütün olacağım. Bir daha asla o tahammül edilemez karanlıkta kısı-
lıp kalmayacağım."

Kız kardeşinin sesinde böyle acımasız bir ton duymak çok tuhaftı.

"Gel," dedi Davriel onu Fısıldayanların geldiği yönden uzağa çe-
kiştirerek. Tacenda ayak diredi. Willia'nın anlamasını sağlayabilece-
ğine emindi.

"Bu ses tonunu biliyorum," dedi Davriel. "Varlık'ı söylediklerine
inanmaya başlayacak kadar uzun süredir dinliyor. *Gel hadi.*"

Tacenda sonunda pes edip Davriel'in onu yan koridorlardan biri-
ne sokmasına izin verdi. Durum ümitsizdi. Fısıldayanlar birazdan her
yere yayılacaktı. Birazdan o ve Davriel da fısıldaşıp duran bu korkunç
kalabalığa katılacaklardı.

Yine de karanlıkta Davriel'i takip etti. Ve yürürken sanki... Sanki
fısıltıların arasında bir ses duyar gibi oldu. Aynı anda hem çok uzak
hem çok yakın gelen bir şarkı. Sadece ikinci karanlıkta duyabildiğini
bir şekilde bildiği bir şey.

O gelip geçici, ulaşılmaz yumuşaklığı yüzünden uzak. Diğer tüm
sesleri aşip içinde bir yerlere dokunduğu için yakın.

Neydi bu şarkı?

* * *

Davriel, Tacenda'yı elinden çekerek koridorun aşağısına ilerledi.
Görüşünü geri kazanmıştı ama belli ki bu arada Tacenda'nın laneti
onu ele geçirmişti.

Ne aptalım, diye düşündü kendi kendine. *Bunu görmem gerekirdi.*
Tacenda'nın gücünün aslında hayaletleri etkilemesi gerektiğini dü-
şünmüş ama parçaları birleştirip muhtemelen şu ölü ikiz kız karde-

şin gücünün bunu yaptığını anlayamamıştı. Kızın iddia ettiği gibi her şey masum bir şekilde başlamış olabilirdi. Annesiyle babasını kazara öldürmüş, sonra işlediği cinayet için bir günah keçisine ihtiyaç duymuştu. Konağın Beyi de bunun için biçilmiş kaftandı.

O noktada durup başka hiçbir şey yapmasa, muhtemelen olan biteni kimse öğrenemeyecekti. Ama Varlık ona daha fazla güce ihtiyacı olduğunu fısıldamıştı. Böylece tüccarlara saldırmıştı. Hani şu rahibin şahit olduğu saldırı. Saldırıları yapanın Davriel olduğu yalanını pekiştirmek için adamın orada olmasını da mı o ayarlamıştı? Her koşulda Davriel'in bunu çok önce tahmin etmesi gerekirdi. Biri onu taklit etmek için kostüm dikmişti ve Davriel bunu acaba köyün terzisinin kızı yapmış olabilir mi diye merak bile etmemişti.

"Davriel," diye fısıldadı Tacenda, Davriel onu bir diğer koridora doğru çekerken. "Fresklere dikkat et. Roma onların dışarı giden gizli geçitlere açıldığını söylemişti. Ruh Taşı'nın olduğu odada bir tane vardı."

Davriel koridorun diğer ucunda yeşil bir ışık belirdiğini görünce bir an durdu. Cehennem ateşleri yağsın. Bu taraftan da mı geliyorlardı? Döndü, Tacenda'yı başka bir koridora soktu.

Beni kullan, dedi Varlık. *Vakti geldi de geçiyor.*

Davriel onu duymazdan gelip bunun yerine elindekileri gözden geçirdi. Geriye fazla bir şeyi kalmamıştı. Ateş büyüsü çoktan tükenmişti. Azil büyüsü de öyle. Silah çağırma büyüsü vardı hâlâ ama işe yaramazdı. Şu aptal mürekkep büyüsü de aynı şekilde.

Bunların dışında elinde bir tek Başrahibe'nin gücünden geriye ne kaldıysa o vardı. O ve bir de son çare olarak bu boyutu terk edip Kör Sonsuzluklarda başka bir âleme gitme becerisi. Fakat oraya yanında hiçbir şey götüremezdi ve bunu yapmak demek burada kurduğu her şeyi geride bırakması anlamına gelecekti.

Bir ödleğ gibi kaçacak mısın? diye sordu Varlık. *Beni kullanmadan. Ama niye?*

Davriel omzunun üzerinden arkaya bir göz atma riskini aldı. Hastalıklı yeşil hayaletler duvarların içinden geçerek yaklaşıyor, Tacenda'nın kız kardeşi de karanlık bir gölge gibi arkalarında dikiliyordu.

Sağ tarafa... Tek şansı bu labirentten çıkıp konağa gitmek ve yeni güçler toplamaktı. Bu niyetle elini öne uzatıp kendini korkunç bir acıya hazırladı ve Başrahibe'nin gücünü kullanarak hayaletleri cisimleşmeye zorladı.

İçinden çıkan ışık patlaması tüm yer altı mezarlığında dolaştı. Fısıldayanlar duvarlardan çıkmaya zorlanıp koridorlara savrulurken aniden cisimleştiklerinden birbirlerine çarpıp yolu tıkadılar ve ilerleyemez oldular. Ağzıları korkunç bir şekilde yamulduysa da ne bağırdılar ne de inlediler. Fısıldamaya devam ettiler sadece.

Öndeki birkaç hayalet çarpışmadan kurtulmuştu. Davriel yeniden Tacenda'nın elini yakaladı ve duvarlara mezarların dizildiği başka bir koridora soktu. Bu taraf mumlarla aydınlatılmıştı ama rahip muhafızlar çoktan öldüğünden mumlar tükenip sönmek üzereydiler.

Davriel, Tacenda'yı küçük bir oyuğa çekip kulağına sessiz olmasını fısıldadı. Ardından duvarlardan birine siyah mürekkeple gölge gibi görünen ve koridorun aşağısına doğru uzanan desenler yaptı. Nefesini tutup hayaletlerin yaklaşmasını bekledi. Neyse ki zokayı yuttular ve gölgelerin peşinden o tarafa yöneldiler.

Davriel tekrar Tacenda'nın elini tutup onu oyuktan çıkardı ve dönüp dolaşıp Ruh Taşı'nın olduğu odaya çıkacağını umarak sağa döndü. Koridorlarda her yönden fısıltılar yankılanıyordu.

"Willia gizli geçitleri biliyordur," diye fısıldadı Tacenda. "Vücudunu buraya getirdiklerinde o geçitleri kullanarak içeri girip çıkmış olmalı. Dikkatli ol."

"Bu tarafa gitmeyelim diye hayaletleri yolluyor," diye fısıldadı Davriel koridorun köşesinden diğer tarafa göz atarak. "Etraflarından dolaşmak için bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Tacenda, fısıldayarak. Boş gözlerle ileriye baktı. "Tüm bu korkunç şeyleri o yapmış olabilir mi gerçekten? Kendini... Kendini ölmüş gibi gösterdi değil mi? Kimse ondan şüphelenmesin diye Fısıldayanlar onun da ruhunu almış gibi yaptı. Onu Batak'a geri vermeyeceğimizi, manastıra getirileceğini biliyordu. Ama bizi öldüğüne nasıl inandırabildi ki?"

"Bilerek aşırı dozda tozsöğüdü almış olmalı," dedi Davriel. "Yaprakların uyuşturucu etkisi var ve çok miktarda yediğinde felç ediyor." Çiftçilerin başına zaman zaman benzer bir şey geldiğini duymuştu.

Davriel dönüp onu başka bir koridora doğru çekiştirdi ama kız bu kez direndi. "Şarkıyı duyuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Davriel. "Sadece hayaletleri duyuyorum."

Kızı zorla çekti ve köşeyi döndüler. Ama sonra Davriel aniden durdu. Yeşil bir ışıkla aydınlanan hayaletler diğer taraftan üzerlerine doğru geliyordu.

Sağa. Köşeyi dönüp geldikleri tarafa yöneldi bu defa. Ama yine durdu. Bu koridorun sonunda da fısıldaşan yeşil ruhların ışığının vurduğu uzun boylu bir silüet duruyor, merdivenlere giden yolu kapatıyordu.

Davriel ona saldırırsa mı diye düşünmeden edemedi. Sonuçta on beş yaşında bir kızdı. Ama sonra kızın gözlerinde yanan ışığı gördü. Güç. Sınırsız güç. Hayaletleri aşip ona ulaşabilse bile kızın içindeki Varlık onun herhangi bir fiziksel yara almasını engellerdi.

“Siz ne yapardınız?” diye sordu kız. “Bir daha asla korkmayacağınızı bilseniz siz ne yapardınız? Bir daha asla av olmayacağınızı bilseniz? Geceleri kapınızı tırmalayan yaratıkları sonsuza dek defedebileceğinizi bilseniz? Bir kereliğine olsun yönetilen değil yöneten olacağınızı bilseniz?”

“Nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi Davriel. Burnuna kan ve duman kokusu geldi. “Ama bunun bir bedeli olur daima. Ve bazen bu bedel çok yüksek olur. En basit ekonomi kuralı.”

Vakit geldi, dedi Varlık. Neden tereddüt ediyorsun?

Willia eliyle bir işaret yaptı ve hayaletler bu defa birbirlerine çarpmamak için dikkatle hareket ederek onlara doğru ilerlemeye başladılar. Davriel sola doğru kaçmaya davrandıysa da Tacenda onu başka bir koridora çekti. “Hayır,” dedi. “Bu taraftan. Şarkıya doğru gidelim.”

“Orası bir yere çıkmıyor,” dedi Davriel. “Bugün ilk geldiğimizde o odaya girmiştik.”

“Duvar resmi vardı orada,” dedi kız. “Belki dışarı açılıyordur.”

Tacenda, Davriel’in elinden kurtulup o tarafa koştu. Hayaletler koridorda hızla yaklaşıırken Davriel da bir küfür savurup gönülsüzce onu takip etti.

* * *

Tacenda parmaklarının altında taşın sertliğini hissetti. Hava serin ve tozluymdu. İkinci karanlık onu yutuyordu.

Ve o şarkı. O yumuşacık, güzel, kederli şarkı.

Tacenda koridorun bir odaya açıldığını hissetti. Dairesel odayı hatırlıyordu. Burası gömülmeyi bekleyen ölüleri tuttukları yerdi. Titreyerek odada ilerledi, kardeşini üzerinde yatarken gördüğü boş tablaya dokundu.

Tacenda ancak o zaman nihayet durumu kabullendi. Kız kardeşi bir katildi.

Zavallı Willia. İkinci karanlık onu öyle dehşete düşürüyordu ki ondan gizlenmişti. Ta ki karanlık onu esir alıncaya dek. Kız kardeşlerin korktuğu şekilde değilse de karanlık onu bir şekilde almıştı.

"Gizli geçidi açabilecek mısın?" dedi Davriel. Taş zemini döven ayak seslerine bakılırsa odaya girmişti.

Şu müzik... Nasıl da etkiliydi...

Şarkı artık daha yakındı. Tacenda duvarları yoklayarak ilerledi, sonunda arka duvarda bir kabarıklığa dokundu. İsimsiz Melek rölyefi.

"Konağın Beyi." Willia'nın sesi taşlarda yankılandı. Tacenda onun bu odaya çıkan koridorda ilerlediğini anladı. Fısıldayanlar yanındaydı; fısıltıları üst üste biniyordu. "İsmin çok yardımcı oldu. İnsanlar katilin sen olduğuna inanmaya dünden hazırды."

"Gel, seninle bir anlaşma yapalım çocuk," dedi Davriel. "Seni dünya malı önererek aşağılayacak değilim ama benim sahip olduğum servet, maldan mülkten daha fazlası. Yaşamama izin verirsen sana kafanın içindeki ses hakkında bildiklerimi anlatırım."

"Pazarlık yapmaya çalışacağını söylemişti," diye fısıldadı Willia. "Ama içinde ihtiyacım olan bir şey olduğunu da söyledi. Beni bir daha asla hiç kimsenin meydan okuyamayacağı kadar güçlü kılacak bir şey."

Tacenda kabartmanın dış hatlarını takip ederek elini taşa gezdirdi. Melek'in elindeki kabartma Ruh Taşı'nı hissetti. İşte, topuz buradaydı.

"Kendi kardeşini mi öldüreceksin?" diye sordu Davriel. "Bunu gerçekten yapacak mısın? O kadar kalpsiz misin?"

Willia bir an sessizliğe gömüldü. Tacenda onun hırıltılı soluklarını duyabiliyordu. Willia çok yakındaydı. Belki de hemen kapının önünde.

"Tacenda," dedi Willia buz gibi bir sesle, "hep bir meleğin sesine sahip olmuştur. Peki meleklerin bize ne yaptığını biliyor musun, Konağın Beyi? Bu topraklardaki her bir Bey'in, iblisin, ifritin yaptığını yaptılar. Kanımızı döktüler. Ve karşılığında biz de onların kanını döktük."

Tacenda, Roma'nın yaptığını gördüğü şekilde topuza bastırdı. Duvarda bir tıkrıtı oldu, sonra Tacenda'nın ağırlığıyla geçit bir parça aralanırken taşların birbirine sürtünme sesi duyuldu. Tacenda iyice yüklenerek şarkının kaynağına giden kapıyı açtı.

Arkasında Davriel keskin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Tacenda. "Ne görüyorsun?"

"Onu."

Bölüm 19

Birlikte

MELEKTI.

Kanatları duvara çivilenmişti.

Çok güzel ama ay ışığı gibi solgun teni, örümcek ağı gibi incecik saçlarıyla uhrevi bir yaratık. Üzerinde kırmızı beyaz bir cübbeyle boş odanın ortasına yığılmıştı. Gri taşların ortasındaki tek renkti; bir mezarın üzerindeki tek bir gül gibi. Başı öne düşmüştü, kanatları ardında açıktı ama taş duvara çakılmış kalın demir çubuklarla parçalanmışlardı.

Davriel donup kaldı. Hayaletleri unutmuştu. Beynini döven baş ağrılarını unutmuştu. Öfkesi, hayal kırıklığı, hatta korkusu bile bu inanılmaz manzara karşısında eridi gitti.

İsimsiz Melek. Gerçektir. Buradaydı. Büyüleyiciydi.

Ve ölmüştü.

Tacenda odaya girip diz çökerken melekten en ufak bir kıpırtı olmadı. Tacenda uzanıp o bebek gibi yüzü okşadı, ardından bu yüzü elleri arasına alıp kaldırdı, tenini hissetti. Kör olduğu için meleğin boğazındaki kesiği fark etmiş görünmüyordu. Üzerindeki cübbe bir zamanlar beyaz olmalıydı. Kırmızı desenler aslında kan lekesiydi.

Ne büyük bir kayıptı. Böylesine güzel bir şeyin burada, bu kaba saba hapishanede harcanıp gitmesi ne büyük bir haksızlıktı. Burası insanların öldüğü bir yerdi. Böyle uhrevi bir yaratık böyle dünyevi bir kedere katlanmak zorunda kalmamalıydı.

Seni aptal, diye düşündü Davriel kendine öfkelenerek. Ölümlü tarafın sana ihanet ediyor. Bu şey ne saf, ne yüce ne de tamamen iyi. Sende bu hisleri yaratmak için yaratılmış sadece.

Her koşulda burası dışarı açılan bir gizli geçit değildi. Tacenda'nın bastığı gizli taş topuz, küçük bir hücreye açılmıştı.

Davriel, Willia'ya döndü. Genç kadın cenaze odasının kapısında duruyor, koridoru dolduran yeşil ruhlar da arkasındaki koridoru aydınlatıyordu. Mumların titrek ışığı gömülmeyi bekleyen yeni ölmüş cesetlerin üzerine vuruyordu.

Willia'nın bakışları onu geçip meleğe kilitlendi. "Cesedi çürümemiş. Sebebini kimse bilmiyor. Bunca ay geçti, kanı hâlâ ıslak. Bunu Roma'ya yaptırdılar. Delirmeye başladığında onu buraya kapattılar ve kandan kaçmak için manastıra gelen Roma'ya, daha buraya yeni gelmişken, tanrımızı öldürttüler."

Düşüncelere dalmış bir hâlde başını kaldırıp Davriel'in gözlerinin içine baktı. "İlk kez... İlk kez gücü kullandığımda buraya geri geldim. Annemle babamı aldıktan hemen sonra. Ne yaptığımı kimseye söylemedim ama rahiplere İsimsiz Melek'in gerçek olduğuna dair bana söz vermeleri için yalvardım. Bana sahte güvenceler verdiler ama Roma... Sanırım suçunun ağırlığı altında eziliyordu. Beni buraya getirdi ve gösterdi. İşte o zaman anladım. Beni koruyabilecek kimse yoktu. Bunu kendi başıma yapmak zorundayım."

"Varlık seni içten içe yiyip bitirecek," diye fısıldadı Davriel. "Sevdiğin ne varsa yok edene dek seni güçle besleyecek."

"Umurumda değil," dedi Willia.

"Şu anda umurunda olmadığını biliyorum. Ama olacak."

Willia işaret etti ve yanında durmuş bekleyen hayaletler odaya doluşup Davriel'a doğru yürüdü.

Lanet olsun. Geriye ne kalmıştı? Silah çağırma büyüsü? İşe yaramaz. Tacenda'nın korunma gücü? Sadece minik bir parça kalmıştı. Mürekkep büyüsü? Ruhu vücudundan sökülüp alınırken duvarlara vasiyetini yazabilirdi belki.

Elinde iki kozu kalmıştı sadece: Varlık.

Ve kaçma becerisi.

Davriel geri geri gitti ve ölü meleğin önünde diz çökmüş hâlde durmaya devam eden Tacenda'ya çarptı. Kız alçak sesle ağlıyor, dudaklarından kederli bir şarkı dökülüyordu.

Davriel'in bir yanı kaçması gerektiğini biliyordu. Bu boyutu terk edip Kör Sonsuzluklara dalmalı ve kaçmalıydı. İçinde, derinlerde bir yerde, tüm özgüveninin kaynağının bu son becerisi olduğunu biliyordu. İşler kötüye giderse daima kaçabilirdi.

Sen... Sen gerçekten tam bir ödleksin, dedi Varlık şaşırılmış gibi. Daha önce kaçtığında bunun akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Peşine düşenler çok güçlüydü. Ama şimdi... Şimdi istersen onları yenecek gücün var. Ama kalkmış kaçmayı düşünüyorsun.

Davriel tüm konsantrasyonunu topladı, Varlık'ı ve kaçmakla ilgili düşüncelerini bir yana itti ve tüm iradesiyle Willia'nın zihnine abandı. Gücünü kızın kafatasını delip geçen bir kılıç gibi hayal etti.

Willia inleyip geriye doğru sendeledi. Kontrolü sarsıldı. Eğitilmiş değildi, tecrübesizdi. Bu yüzden Davriel bir anlığına kızın içindeki güce dokunabildi.

Cehennem ateşleri yağsın...

Davriel'in zihninde büyük bir patlama oldu. Bir göz kırpması süresince yüzlerce farklı boyut gördü. Yaşayan, seven, yemek yiyen, uyan, nefes alıp veren, ölen ve ne kadar önemsiz olduğumuzun farkında olmayan milyonlarca insan gördü.

Yıllar önce Varlık'a ilk kez dokunduğunda tıpkı böyle olmuştu.

İnsanların çoğu öyle önemsizdi ki. Ama bazıları... Bazı insanlar dünyaları yerinden oynatıyordu. Bazı insanlar dünyalar yaratıyordu. Davriel ümitsizce onlardan biri olmak istemişti. Kaderi yaşayan değil kontrol eden biri. Bu onun hayatının en büyük çelişkisiydi. Belki de tüm hayatların en büyük çelişkisiydi bu. Dünyanın arzusuyla yürüdüğünü anlamıştı. Temel anlamda, tüm insanlar içgüdüleriyle hareket ediyordu. Yine de Davriel Cane farklı olduğuna inanmak istemişti.

Kontrolü kaybetti. Çok yorgundu ve Willia'nın içindeki güç çok büyüktü. Varlık'ı kullanmadıkça onu yenmesi mümkün değildi. Davriel gerilemek zorunda kaldı ve odanın gerçekliği geri döndü.

Hayaletler etrafını sarmıştı. Ona doğru uzanıyorlardı ve buz gibi elleri derisinin içine gömülüyor, ruhuna değiyordu. Davriel inleyerek sinmeye çalıştı ama onlarca hayaletimsi el ona engel oldu. Savaş meydanında ölmüş birinin bağırsaklarını yiyen kuzgunlar gibi ruhuna uzandılar.

Tacenda'nın sesi biraz daha yükseldi. Ölenler için ağıt.

Davriel Fısıldayanların dokunuşları altında kıvranıyor; ruhunun, varlığının, özünün vücudundan çekildiğini hissediyordu. Tacenda'dan çaldığı gücün son zerrelerini onlara karşı koymak için kullandı ve bu ancak şimdilik ruhunun alınması engelleyebildi. Böylece pes etti ve kaçmayı denedi. Kendini Kör Sonsuzluklara yollayıp bu boyuttan ayrılmayı denedi.

Başaramadı.

Fısıldayanlar ruhuna dokunuyordu ve onların dokunuşuyla bu boyuta bağlanmıştı. Tekrar denedi, yine başaramadı.

Asırlardır ilk kez Davriel Cane gerçek bir panik hissiyle sarsıldı. *Vakit geldi*, dedi Varlık. *Vaktin geldiğini biliyorsun.*

Hayır, diye düşündü Davriel burnunda kan ve duman kokusuyla.

Ama neden, diye sordu Varlık. *Niye direniyorsun? Kullan beni.*

Hayır!

Neden? Neden ölümü seçiyorsun?

“Ben,” diye bağırdı Davriel, “BİR DAHA ASLA O ADAM OLMAYACAĞIM!”

Gözlerini yumdu ve kaçınılmaz olanı bekledi.

Şimdi anlıyorum, dedi Varlık. *Olduğunu düşündüğüm kişi değilsin. Öyle olsun. Öl o zaman. Başka birini bulurum.*

Gücü tükenmiş ve başka seçeneği kalmamıştı; kendini hayaletlere bıraktı. Ama ruhuna yapışan parmaklar gevşedi.

Davriel gözlerini açtı. Etrafındaki hayaletler ellerini geri çekmiş, hareket etmeyi bırakmıştı. Yan tarafa, ölü meleğe bakıyorlardı.

Hayır, Tacenda'ya bakıyorlardı. Tacenda'nın şarkısı tüm odaya yayılmıştı. Ama şarkı bu yaratıklar üzerinde daha önce işe yaramamıştı. Davriel şimdi neyin, neden değiştiğini anlayamamıştı.

Söylediği şarkı, diye düşündü. *Şu anda mırıldandığı. Bu farklı mı?*

Bitkin bir hâlde zihninde geriye kalan son büyüye uzanıp kullandı. Basit bir çağırma büyüü.

Elinde bir keman belirdi. “Tacenda,” dedi. “Her ne yapıyorsan devam et.”

* * *

Tacenda ölü meleğin yüzünü ellerinin arasına alıp şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Uzaktan duyduğu, onu buraya getiren şarkıyı söylüyordu. Etrafındaki Fısıldayanlar sustu. Bir yerlerden kemanının sesini duydu. Aniden şarkısına karşılık vermeye başlamıştı. Ona seslenmiş ve cevap almış gibi.

Etrafındaki her şey o ikinci karanlıktı. Yine da başını kaldırıp baktığında üzerinde bir ışıltı, parlayan bir şey görür gibi oldu. Kanatlarını sonsuzluğa açmış gibi görünen bembeyaz bir silüet.

“Tacenda,” dedi Davriel. Onun yanına geldiğini, taş zemine uzandığını hissetti. “Bu şarkı... Bu farklı. Fısıldayanlar bunu duydukların-

da oldukları yerde donup kaldılar. Kız kardeşin bile büyülenmiş gibi görünüyor."

"Bilmediğim bir şarkı bu," diye fısıldadı Tacenda şarkıya ara verip. "Unuttum bile."

"Ama bu mantıklı değil! Söylemeye devam et sadecel"

Bunun yerine Tacenda yukarı, ışığa doğru uzandı. Silüet de ellerini uzattı ve ellerine dokundu.

"İsimsiz Melek'in ruhu," diye fısıldadı Tacenda. "Ruhu hâlâ burada. İnançlıların ruhu gibi hapsolmuş..."

"Saçmalık," dedi Davriel. "Melekler büyüden yapılırlar. İfritletler gibi onların da ruhu yoktur."

Ama işte Tacenda ışığa dokunuyordu.

Çocuk, dedi bir şekilde tanıdık bir ses, niye söylemeyi bıraktın?

"Bu şarkıyı nasıl söyleyebilirim?" diye fısıldadı Tacenda. "Herkes ölmüşken. Güneşin sıcaklığını unutmuşken. Gerçek karanlık kız kardeşimi bile ele geçirmişken. Şu anda nasıl şarkı söyleyebilirim?"

Çünkü şarkılar en çok böyle zamanlarda lazımdır.

"Korunma Şarkısı işe yaramıyor. İhtiyaçları olan buydu ama bu onları kurtarmadı." Tacenda başını eğdi. "Artık hiç ışık kalmadı. Göremiyorum."

İşte sır bu Tacenda. Gece buz kestiğinde ve üzerine karanlık çöktüğünde ne yaparsın?

Tacenda başını kaldırdı.

Hangi şarkıyı söyledin, diye sordu ses, eğer sen seçecek olsaydın?

"Ne fark eder ki?"

Her zaman fark eder. Müziği dinle çocuğum. Duy onu. Ve söyle.

Tacenda yeniden şarkıyı mırıldanmaya başladı. Kemanı, sanki onu yüreklendirmek ister gibi, cevap verdi bir kez daha. Tacenda'nın içinde sanki bir şeyler ayaklanmıştı. Ayağa kalkıp elini Davriel'in omzuna koydu. Kemanını dikkatle ondan alıp cenaze odasına doğru yürüdü.

Soğuk bir rüzgârın içine yürüyor gibiydi. Ölülerin ruhlarının arasında. Bu Fısıldayanlar bir zamanlar onun insanlarıydı. Canavar değillerdi. Onun arkadaşları, ailesi, sevdiği insanlardı. Bunu unutmuşlardı yalnızca.

Bunu onlara hatırlatmanın zamanı gelmişti.

Tacenda dudaklarını araladı ve söyledi. Korunma Şarkısı'nı değil.

O hep birinci karanlığın şarkısı olmuştu. Onu insanlar uyurken söylerdi. O lanetli yerlerin, sürgülenmiş kapıların şarkısıydı.

Hayaletlerin parmaklarını teninde hissederken bu kez farklı bir şarkı söyledi. Daha küçükken, herkes çalışırken söylediği şarkıyı.

Yaşanan hayatların şarkısı. Şarkıyı söylerken alevlenen o hissîn, mutluluğun şarkısı. Tacenda güneşli günleri, göremediği ama bir şekilde hissettiği o ışığı hatırlarken tenine dokunan soğuk eller ısınır gibi oldu. Tarlada çalışanlara, köyün kadınlarına, etrafında dans eden çocuklara neşeli şarkılar söylediği o günler.

Karanlıkta bu sıcaklığı bulmak kolay değildi. Ama gece soğuduğunda ve karanlık üzerine çöktüğünde, işte ateş yakman gereken an o andı.

Ve kendi ışığını yaratman gereken an.

* * *

Davriel duvara doğru çekildi. Ayağa kalkamayacak kadar bitkindi. Yerde, kıza dönük hâlde yatmaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin...

Tacenda'nın şarkısı tüm odayı, olan bitenle tamamen uyumsuz –neredeyse imkânsız görünen– bir neşeyle doldurdu. Bir yer altı mezarlığında ya da hayaletlerle geçirilen bir gecenin ardından insanın duymayı bekleyeceği türden bir şarkı değildi bu.

Hayaletler bu tuhaf, neredeyse çoktan unuttukları his karşısında büyülenmiş gibi duruyordu. Tacenda'nın kız kardeşi sanki aniden tahammül edemediği bir ışıkla karşılaşmış gibi başını çevirip gözlerini yumdu. Gerçi Davriel'in ışık gördüğü yoktu.

Hayaletlerin yüzleri bozulmaya başladı. Hayır, tam tersine, bozulmuş yüzler düzelmeye başlamışlardı. Çarpık hatları tersine dönüyordu. Boş gözler farkındalıkla kırıştı, kocaman açılmış ağızlar küçülüp temkinli bir gülümsemeye kıvrıldı. Davriel'in etrafını saran kâbuslar; çamaşırcı kadınlara, çiftçilere, nalbantlara ve çocuklara dönüşmeye başladı.

Davriel daha önce köylüleri gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Şarkı tüm mahzeni doldurdu. Taşlar vurmali çalgılar gibi tıkırdadı. Tüm coşkusuyla, neşesiyle müzik Davriel'in içinde titreşti. Kendini ayağa kalkarken buldu. Bu muhteşem, neşeli sesi duymadan önce hissettiği bitkinlikten eser kalmamıştı.

Fakat Willia homurdanıyordu. Gözle görünür bir şekilde silkinip öfkeyle haykırarak öne atıldı. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Tacenda'nın üzerine atıldı. Ya onu boğacak ya da içindeki gücü zorla emip alacaktı...

Hayır, yapamayacaksın, diye düşündü Davriel elini uzatıp zihninde yok olmakta olan son büyü kırıntısını toplayarak. Mürekkep büyü.

Büyüyü kullanarak Willia'nın gözlerini siyaha boyadı.

Willia bir çığlık atıp sendeledi ve yere kapaklandı. "Karanlık. Hayır, senden kurtulmuştum!" Tır tır titreyerek ellerini öne uzattı ama ellerini göremedi. "İkinci karanlık..."

Cehennem ateşleri yağsın. Tacenda'nın şarkısı, Willia'nın acı dolu çığlıklarını bastırıyordu. Öyle iyimser bir melodiydi ki Davriel'in içinden dans etmek geliyordu. Davriel dans edecekti ha? Şarkı yer altı mezarlığını doldururken Davriel kendine hâkim oldu. Mezarlar bu coşkulu, bu neşeli tınıyla titreşti, hatta kemikler bile heyecanla tıkrıdadı sanki.

Hayaletler önceki hastalıklı yeşil yerine şimdi bir şekilde daha *canlı* bir yeşil ışıkla parlayarak Tacenda'ya doğru yürümeye başladılar. Birer birer Tacenda'yla birleşerek kızın etrafında giderek büyüyen bir ışık oluşturdular. Onlarcası odaya girdi ve giderek artan bir hızla nabız gibi atan bu ışığa katıldı.

Ta ki Tacenda yerde korkuyla büzülmüş kız kardeşinin tepesinde tek başına dikilinceye kadar.

"Anlamıyorum," dedi Willia yüzünü gözünü tırmalayıp yeniden görmeye çalışarak. "Hayaletlere ne oldu?"

"Kim olduklarını hatırladılar," dedi Tacenda.

"O şarkı." Willia başını kaldırdı. "O şarkıyı hatırlıyorum. Tacenda... Ben sadece karanlıktan kaçmak istedim."

"Biliyorum. Ama bunu etrafındaki herkesi cezalandırarak yapmamalıydın." Tacenda uzanıp kız kardeşine dokundu. "Üzgünüm. Ama senin için üçüncü bir karanlık olmalı."

Tacenda kız kardeşini yavaşça itti ve Willia geriye doğru kaykılırken içinden bir ışık yükseldi. Hastalıklı yeşil bir ruh. Işık eğilip büküldü, sonra sessizce yok oldu.

Willia öldüğü anda çok daha kuvvetli ikinci bir yeşil ışık cesedinden yükselip Tacenda'ya doğru aktı. Işık onu kuşatırken Tacenda başını geriye attı, gözleri kocaman açıldı.

Bu son şansın, dedi Varlık, Davriel'in içinde. *Çok geçmeden bu*

güç onu ele geçirecek. Ama şu anda yeteneğin sana mükemmel bir fırsat sunuyor. Uzan ve o gücü al Davriel. Hâlâ ikimize birden sahip olabilirsin.

Varlık haklıydı. Davriel içgüdüsel olarak uzandı ve Batak'ın tüm gücünün Tacenda'nın içinde olduğunu gördü. Güç onu daha önceki gibi geri püskürtmedi. O anda en az Tacenda kadar şaşkıındı.

Davriel onu alabilirdi. Bir an kendini iki Varlık'ın birden taşıyıcısı olarak gördü. Rakipsiz bir güce sahip olacaktı. Önünde eğilen kralıklar gördü. Kendini kaderi ve milyonlarca hayatı kontrol edebilecek o güçle gördü.

Büyük bir güç! *Muazzam* bir güç!

Ve o ızdırap. Göz alabildiğine uzanan kırık bedenler. Kendini acımasız bir tahtta oturan korkunç bir adam olarak gördü. Birbiri ardına düşmanlarını yok etmek zorunda kalan bir adam.

Durmaya vakti olmayacaktı. Kelime oyunlarına vakti olmayacaktı. Bayan Highwater insan yemeği pişirmeye çalışırken kitap okuyarak geçirdiği geceler olmayacaktı.

Davriel Cane bir kahraman değildi. Ama hayattan ne istediğini biliyordu. Korkunç tecrübelerin ardından bu gerçeği keşfetmişti.

Bir daha o adam olmayacaktı. Böylece elini geri çekti, gücü öylece bıraktı.

* * *

Tacenda'nın görüşü geri geldi.

Işık içine dolarken nefesini tuttu. Katıksız, muhteşem, gürül gürül bir ışık. Öyle güçlü bir ışıktı ki sanki taşlar kâğıttanmış gibi onların bile üzerinde parlıyordu.

Sen seçildin, dedi bir ses zihninde. *Ve iyi iş çıkardın.*

Tacenda bir şekilde içten içe hep bildiği bu gücün önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bu onu yaratan ve ona bir amaç veren güçtü. Batak dedikleri güç. Yaklaşımlar'ın sırrı.

Onun kaderi.

"Sen..." diye fısıldadı. "Sen hepimizin içindeydin. Yaklaşımlar'daki herkesin. Ama en çok da benim ve kız kardeşimin. Yanlışlıkla aramızda bölündün."

Hayır. Normalde en güçlü konağı ararım, dedi Varlık. *Ama manastır gücümü emmeye başladığında bu süreci hızlandırmak zorunda kaldım.*

Işık büyüdü ve Tacenda'nın tüm görüşünü kapladı. Ruhu onun şarkısının katıksız güzelliğiyle titredi. Ve Varlık'ın içinde Yaklaşımlar'da büyümüş binlerce insanın ruhunu gördü. Varlık gücünü onların içine ekip ruhlarıyla birlikte büyümesini bekliyor, sonra insanlar öldüğünde yaşlanıp olgunlaşmış olarak gücü geri alıyordu.

"Kardeşim," dedi Tacenda. "Onu geri getirebilir miyiz? Her şeyi eski hâline döndürebilir miyiz?"

Hayır. Kardeşinin yaptığı seçimler onu ve etrafındakileri değiştirdi. Hayat bu. Büyümek böyle bir şey.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Tacenda. "Mutluluk Şarkısı'nı yeniden keşfettim. Bunun her şeyi düzeltmesi gerekmez mi?"

Farklılaştırabilir, evet. Ama "düzeltmek" dediğin insanın algısıyla ilgili bir şey. Her neyse, seni beni taşımaya zorlamayacağım. İstersen beni başka birine aktarabilirsin. Ya da beni tutar ve gücümü kendi gücünmüş gibi kullanabilirsin.

"Bu... Bu bana ne yapacak?" diye sordu Tacenda. "Ben de Willia gibi kötü birine mi dönüşeceğim?"

Bu senin yapacağın seçimlere bağlı. Ama hiçbir koşulda daha önce olduğun kişiye geri dönemezsin. Köyüne bensiz dönebilir ve sonsuza dek değişirsin. Veya beni kabul edersin ve sonsuza dek değişirsin.

Sadece ölümler değişmezler.

Tacenda bocaladıysa da sonunda bir karara vardı.

Bu gücü taşıyacağım.

Perspektifin değişmesiyle görüntüler aniden tüm ağırlığıyla üzerine abandı. *Dünyalar...* gördü. Yüzlerce, yüzlerce dünya. *Bir sürü insan.*

Güç ona nüfuz etti. Bir anda Yaklaşımlar'da yaşamış olan herkesi gördü. Asırların hatıraları, ondan önce gelmiş olan herkesin özünü anladı. On bin ruh taşıyan tek bir insana dönüşürken bunun ağırlığıyla nefesi kesildi.

Ve sonra... bazılarını serbest bıraktı. Varlık bundan hoşlanmamıştı ama kız onun da efendisiydi. Hâlâ yaşayabilecek olanların ruhlarını alıkoymayacaktı. Jorgo ve ailesinin ruhlarını geri verdi. Öğretmen Dakna'ninkini. Miller Hedvika'ninkini. Roma ve diğer rahiplerinkini. Bedeni hâlâ yaşamakta olan ve ruhunu bekleyen herkesin ruhunu geri verdi.

Annesiyle babasının ruhlarını veremedi çünkü geri dönebilecek-

leri bir bedenleri yoktu. Bu ruhlar onunkine sokuldu; sıcacık ve yumuşacık. Ama kız kardeşinin ruhu bunların arasında yoktu. Tacenda onun sahip olduğu gücü almıştı ama zavallı Willia... tamamen gitmişti.

Tacenda'dan yayılan ışık büyüdü. Güç oydu. Ruhlar oydu. Batağın Varlık'ı, Verlasen'li Tacenda ve aynı anda binlercesi.

Tacenda döndü, hücrede kanatları duvara çivilenmiş olan zavallı cesede baktı. "İsimsiz Melek'in ruhunu gördüm. Ona dokundum."

Bu konuda bir şey bilmiyorum, dedi Varlık. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

Ama doğruydu. Tacenda iki dünyanın, iki tanrının, iki idealin çocuğuydu. Bunu düşündüğü sırada içinde derinlerde bir şey patlayarak gücü uyandırdı.

Dur.

Davriel'a doğru yürüdü. Nasıl da perişan görünüyordu. Uzanıp onun yüzüne dokundu.

"Teşekkürler," dedi. Sesi kendi kulaklarında aynı anda binlerce kişi konuşmuş gibi yankılandı. Ardından gücünü Davriel'in zihnine yolladı ve geceden geri kalan kendi gücünü oradan söküp aldı. "Ama bir daha asla zihnime gireyim demel!"

Ve sonra –hayatında ilk kez bir bütün olan– Tacenda ortadan kayboldu.

Son Söz

BAŞ AGRISI, Davriel'in yabancı olduğu bir acıydı.

Aile üyelerinden kaynaklanabilecek türden bir acı. Bazen sırf çok iyi tanıdığın için hoş karşıladığın çünkü çok uzun zamandır bildiğin türden bir acı. Tamamen başka bir şeyle karıştırılabileceğin türden bir acı.

Davriel, Başrahibe'nin masanın arkasındaki koltuğuna çöküp iç geçirdi ve çay fincanını kaldırdı. Bir süre önündeki ifrit yazısıyla yazılmış sözleşme üzerinde çalıştıysa da baş ağrısı bunu zorlaştırıyordu.

Baş ağrısını neden geçiremiyorum demiştin, diye sordu Varlık'a.

Cevap gelmedi.

Hâlâ somurtuyor musun, diye sordu. *Şu gücü almadım diye?*

Düşünüyorum, dedi Varlık alçak sesle. *Hep senin bir gün uyana-
cağını düşünmüştüm. Şimdi bunun doğru olmadığını görmek zorunda
kaldım. Sen bana layık değilsin ve hiç olmamışsın.*

Ama böyle yapmasana, diye karşılık verdi Davriel. *İlgimin bölün-
mesine sebep olacak başka bir Varlık olsaydı ne kadar kıskanacağı-
nı bir düşün.*

Çok fena çuvalladın Davriel Cane, dedi Varlık. *Bugünün sana neye
mal olduğunu göreceksin. Böyle büyük bir gücün olmadığı için bir
gün tüm sevdiklerin yanarken kendine lanet edeceksin.*

Davriel ürperdi. Varlık'ın konuşmasında bir şey vardı... Daha önce
onda hiç karşılaşmadığı bir düşmanlık.

Senin için gelecekler, diye uyardı Varlık. *Peşindekiler burada ya-
şananları er geç duyacak. Bir daha asla ama asla saklanamayacağını
az önce kesinleştirmiş oldun.*

Varlık sustu. Davriel yavaşça iç geçirip çayından bir yudum aldı. Ağzını dolduran o leziz bitkisel tat, bir anlığına Varlık'ı bile umursamasını sağlamıştı. Çayın onu yatıştırdığını hissetti keyifle. Zaten baş ağrılarına hep iyi gelirdi.

Masanın önünde yerde yatan beden kıpırdandı. Başrahibe gözlerini kırptırdı. Davriel manastırın farklı yerlerinde uyanan rahiplerin seslerini duydu. Kız gitmeden önce onlara ruhlarını geri vermişti. Başrahibe'nin nefes aldığını görünce buna kesin emin olmuştu ama belli ki insanların kendine gelmesi için biraz zaman gerekiyordu.

Başrahibe elini kafasına koyarak doğruldu. Başını kaldırıp Davriel'in masasında oturduğunu görünce kaşları çatıldı.

"Bana yalan söyledin Merlinde," dedi Davriel yavaşça. "Beni kandırdın."

"Ben..."

Davriel çay fincanını kaldırdı. "Dolabında ağzına kadar dolu bir tozsöğüdü kavanozu buldum," dedi. "Hemen bir açıklama bekliyorum."

Kadın kaşlarını çatı.

"Ayrıca," diye devam etti Davriel, "ilahi bir meleğin yer altı mezarlığında bir hücrede tutulması gibi küçük bir mesele var. Batak'tan güç emen ve bu gücü aptal bir ölümlünün ele geçirmesi için öylece biriktiren bir melek. Ama önce daha ciddi problemler üzerinde duralım. Bana hiç çayın kalmadığını söyledin."

Başrahibe ayağa kalktı, pencereye yürüyüp dışarıda yükselen güneşe baktı. "Neler oldu?"

"Ha?" Davriel çayından bir yudum daha aldı. "Ah. Willia Verlasen yer altı mezarlığında saklı gücü aldıktan sonra kazara annesiyle babasını öldürmüştü. İtiraf etme niyetiyle buraya dönmüş ama sonra senin tanrısını öldürdüğünü öğrenince inancını kaybetmiş. Bunun üzerine Batak'ın vaatlerine kanıp onun gücünü toplamak için Verlasen'lilerin ruhlarını almaya başlamış."

"Cehennem ateşleri yağsın," diye mırıldandı Başrahibe. "Bizim küçük Willia mı? Emin misin?"

"Hım, dün gece beni öldürmeye kalkıştığı ilk birkaç seferde bazı şüphelerim vardı. Ama hayalet ordusuna ruhumu bedenimden ayırmalarını bizzat emrettiğini gördüğümde gerçek nihayet kafama dank etti." Davriel çayından bir yudum daha aldı. "Onu durdurdum bu arada. Rica ederim."

"Yaklaşımların Beyi olarak" dedi başrahibe, "bu senin görevindi zaten."

"Şu sözleşmeyi bir noktada baştan sona okumam lazımdı," dedi Davriel. "Senin arkanı toplamak gibi bir görevim olduğu tam olarak nerede yazıyordu? 'Tüm sorumluluk alıcıya aittir' maddesinden sonraydı herhâlde?"

Başrahibe cevap vermedi. Güneş ışığında durmaya devam etti ve gözlerini kapatıp uzun uzun iç geçirdi.

Davriel elini masanın üzerine koyduğu kılıca götürdü. Uzun, kavisli, tehlikeli bir silahtı. Zavallı Crunchgnar. Davriel'in o aptalı özleyecek olması çok mu tuhaftı? Dalga geçmekten bu kadar keyif alacağı başka bir ifrit bulamayacaktı asla.

"Hazırlanmamız lazım," dedi Davriel çayını yudumlayarak. "Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra benim hakkında... sorular artabilir. Kolayca üzerini örtemeyeceğimiz sorular."

Başrahibe ona baktı.

"Bodrumunda ölü bir tanrı bulduğum için hâlâ biraz canım sıkkın Merlinde."

"O bizim tanrımız değildi," dedi Başrahibe. "Batak neyse o da oydu. Bizim için yükten başka bir şey değildi. İkisi de öyle."

"Eh, şimdi ikisi de başka birine yük oluyor," dedi Davriel. "Zavallı kız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Başrahibe dönüp. Derken Davriel'in ne yazdığını görünce beti benzi attı. "Sen benim manastırımı ifrit büyüyle mi kirletiyorsun Cane? Buna nasıl cüret..."

Davriel başını kaldırıp kalemını ona doğru uzattı. "Hiç başlama. Sakın! Ayrıca buna büyü bile denmez. Bu daha ziyade karanlık güçlere içlerinden birinin diğer hepsini alt ederek benim ruhumu kazanacağını hatırlatan, harekete geçmeleri için teşvik eden yasal bir doküman."

Öyle umuyordu en azından. İşe yarayacağını bilse ölü meleğe bile dua ederdi.

Lütfen...

Derken aşağıdan gelen çığlıkları duyunca yüreği ağzına geldi. Eşyalarını koltuğunun altına sıkıştırıp ayağa fırladı ve koridora koştu. Başrahibe peşinden geliyordu. Çığlıkları takip ederek merdivenlerden apar topar inip yer altı mezarlığına girdiler.

Davriel hızla bir yakın zamana kadar Ruh Taşı'nın tutulduğu oda-

ya daldı. Korku çığlıkları buradaki rahiplerden geliyordu. Rahipler taşı birleştirmeye çalışıyor olmalıydılar. Hâl böyleyse, birleştirme çalışmaları siyah bir dumanın önlerinde cisimleşmeye başlamasıyla yarıda kesilmişti.

Davriel pelerinini çıkarıp şekillenmekte olan dumanın üzerine tuttuysa da pelerin görüntüyü tam olarak kapatmaya yetmedi. Başrahibe önünde Bayan Highwater belirlediğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu. Rahiplerden biri bayıldı.

"Bön bön bakmayın," dedi Davriel diğerlerine. "Bu onu yüreklendirmekten başka işe yaramaz."

Ifritin gözleri Davriel'in gözlerini yakaladı ve gülümsedi.

Davriel büyük bir rahatlama hissetti. Bu onun gülümsemesiydi. Davriel yazdığı talimatları yerine getirecek yeni bir yaratığın ortaya çıkmasından çekiniyordu.

"Kazandık mı?" diye sordu ifrit kadın.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye karşılık verdi Davriel. "Köylülerim döndü ama bizim şu küçük şarkıcı kız, kadim ve haddi hesabı olmayan bir güçle ortadan kayboldu."

Bayan Highwater artık tamamen cisimleşmişti; beklentiyle elini uzattı. Davriel gülümsedi ve eşyalarının arasından defteri çıkarıp ona uzattı.

Bayan Highwater odadan sıvışmaya çalışan rahiplere bir bakış attı. Bu arada Başrahibe hâlâ sağduyusunu koruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuşsa da Davriel'dan bir talepte bulunacak gibi durmuyordu.

"Sadece biri bayıldı," diye mırıldandı Bayan Highwater. "Etkimi kaybediyorum, değil mi? Sana gelince. Kızın Batak'ın gücüyle kaçmasına izin mi verdin?"

"Crunchgnar'ın zamansız vefatının yasını tutmakla meşguldüm."

"Seni ahmak," dedi Bayan Highwater defterini karıştırıp son notlarına bakarak. "İstediğin kadar espri yap, onu özleyeceğini biliyorum. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Rahipler bir meleği saklamış. Delirdiğinde onu bir hücreye kapatmışlar ve zavallı Roma'ya meleğin boğazını kestirmişler."

"Çok hoş," dedi ifrit kadın. "Güya ifrit olan da benim."

"Tapacak başka bir şey bulmak için ortalığa dökülmüş olabilirler," dedi Davriel. "Başvuru yap istersen."

"Çıplaklığa nasıl yaklaşırlar sence?"

"Sanırım 'Hayır, asla' ile 'Oh, melekler aşkına, aklımı kaybediyorum' arasında bir şey olur. Ama unutma, çok güzel şapkaları var."

Bayan Highwater güldü. "Yine de istemem. İnatçı biriyle hâlâ devam eden bir sözleşmem var bildiğim kadarıyla. Tacenda'ya gelince, korkarım onu benim bulmam gerekecek. Ciddiyim Dav. Kızın o gücü senden yürütmesine nasıl izin verdin?"

"Belki istememişimdir."

Bayan Highwater defteri pat diye kapatıp gözlerini kısarak ona baktı.

"Tacenda, Varlık'ı gerçekten hak etti," dedi Davriel. "Bütün işi tek başına yaptı neredeyse. Şarkı söyledi ve köylülerin ruhlarını geri aldı. Onu görmeliydin. Tam bir kahramandı."

"Sen kahramanlığa inanmazsın."

"Saçmalama," dedi Davriel. "Başkalarının sahip olduklarına inandıkları bir nitelik olduğunu daima kabul etmişimdir. Bayan Verlasen'e dönersek, işin aslı bir şey kanıtlamam gerekiyordu."

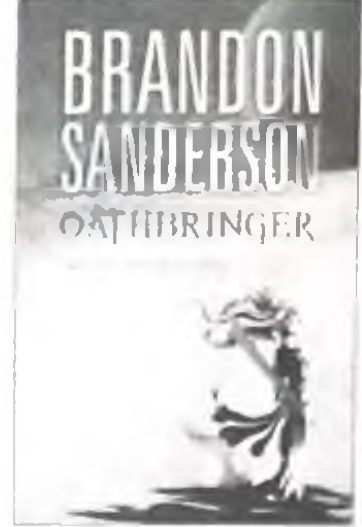
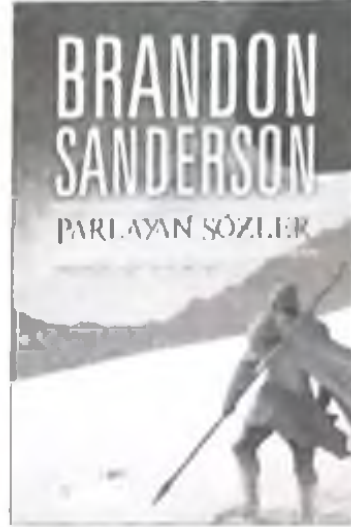
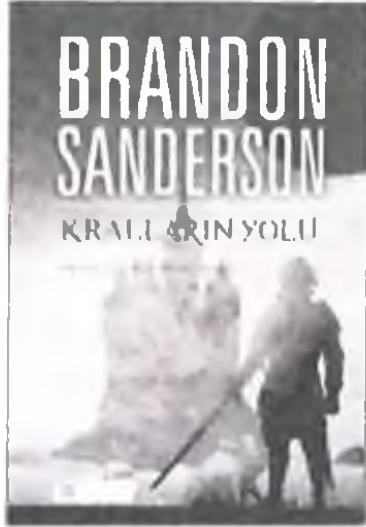
"Hiçbir şey yapmayarak mı?"

"Hiçbir şey yapmamak bana en uyan şey." Bayan Highwater'a kolunu uzattı ve ifrit kadın, Davriel'in koluna girdi. "Hadi gel. Sence köylüler bugün çay toplama işine dönerler mi? Bütün gün ölüydüler, yani iyice dinlenmiş olmalılar ve görünen o ki sadece bir kavanoz çayımız var..."

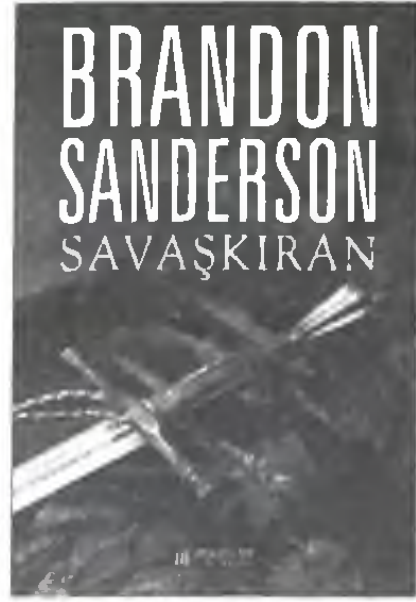
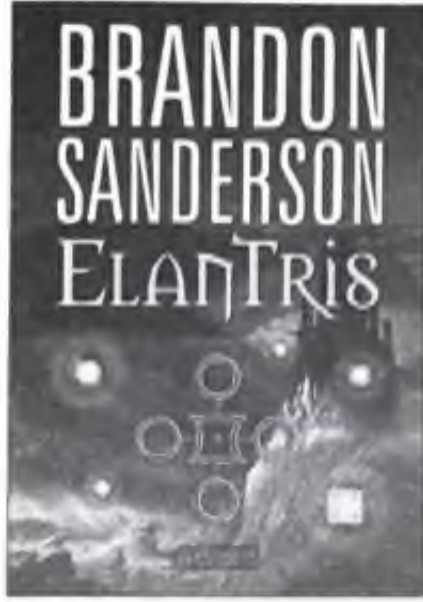
Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış
diğer Brandon Sanderson kitapları

FİRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ

SİSSOYLU

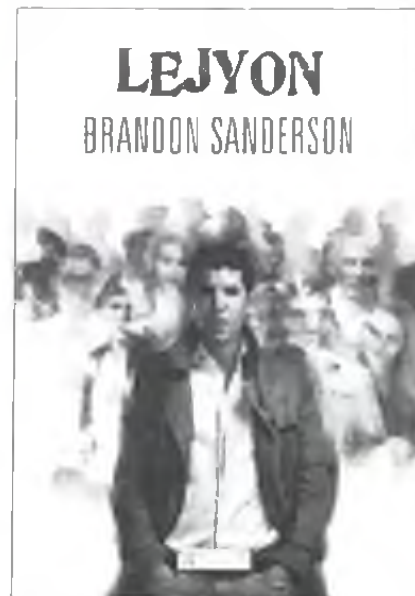

ALCATRAZ (5 Kitap)

LEJYON (3 Kitap)

Doğduğu günden itibaren hem kutsanmış hem de lanetlenmişti Tacenda.

Kutsanmıştı, çünkü kaynağı belli olmayan bir büyü sayesinde 15 yıldır ailesini ve sevdiklerini türlü tehlikelerden korumayı başarmıştı.

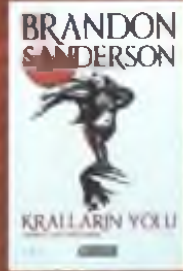
Lanetlenmişti, çünkü yaşadığı küçük köyü ziyaret eden iblislerin sayısı her geçen günle birlikte artmaya devam ediyor ve Tacenda geceleri göremiyordu.

Sonra bir gece, herhangi bir neden olmaksızın, Tacenda'nın kutsal koruma büyüğü işe yaramaz oluverdi ve sevdiği herkesi bir anda yitirdi küçük kız.

İçinde yanan intikam ateşiyle yola düşerken, bu yolun kendisini nereye götüreceği konusunda en ufak bir fikri yoktu...

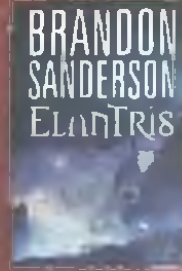
Sissoylu (6 Kitap)

Fırtınasığı Arşivi
(3 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Alcabraz Kötü
Kûrûphanecilere
Karşı (5 Kitap)

Lejyon (3 Kitap)

19,90 TL

KDV Hariçtir